Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Forsøg
i de
skiønne og nyttige
Videnskaber
Siette Bind.

Skue, föl og syng

Ved
et patriotisk Selskab.

1777.

Forsøg

i de

skiønne og nyttige

Videnskaber

Samlede

ved

et patriotisk Selskab.

Tolvte Stykke.

Kiøbenhavn, trykt hos Nicolaus Møller,
Kongl. Hof-Bogtrykker.
1777.

Indhold.

St. Synneves Kloster

paa

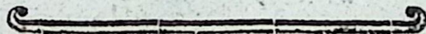
S e l l ø e,

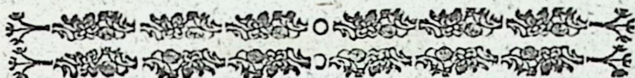
med omliggende faste Land.

P r i i s d i g t

ved

Peder Harboe Frimann.

Forberetning.

Den Selløe, hvorpaa St. Synneves Kloster er beliggende, hører til Nordfiords Fogderie i Bergens Stift, og lige over for paa det faste Land ligger Bierget Tarval. En mere nøiagtig Efterretning om denne Egn kan ventes i den Beskrivelse over Nordfiord, som Hr. Provst Krogh har under Hænder.

Om St. Synneves Begivenheder og Dyrkelse findes en udførlig Beretning i Oluf Tryggesens Saga, hvoraf Torfæus Hist. Norveg. T. II. p. 369 — 375 har meddeelt en latinsk Oversettelse, tillige med et Udtog af det Trondhiemske Missale om hendes Festes Helligholdelse. Samme og endnu flere Efterretninger forekomme i den nylig ved Hr. Kammerherre Suhm udgivne IVde Tome af vor berømmelige Langebeks Scriptor. Rer. Danicar. p. 1 — 22. Historien er kortelig denne.

Forberetning.

Synneve, en deilig christelig Prindsesse, levede i det tiende Aarhundrede, og havde efter hendes Fader arvet et Kongerige i Irland. Hun fik adskillige hedenske Naboer til Friere, og blev af den mægtigste truet med Krig. Men hendes Attraa var, at døe som Jomfrue i den christelige Troe; hun forlod derfor sit Rige med et talrigt Følgeskab af begge Kiøn, og overlod sig, uden at tage nogen vis Kaas, til Guds egen Bestyrelse. De landede omsider paa den Norske Kyst ved Øen Selløe, som da var ubeboet, og levede der nogen Tid ved Fiskerie. Men da Indbyggerne af det faste Land merkede, at der var Folk paa Øen, meldte de det for Hagen Jarl, en hedensk Prinds, som da regierede i Norge; og han lavede sig strax til at overfalde disse Fremmede. Den hellige Synneve og hendes Følge toge deres Tilflugt til Øens Bierge-Kløfter, hvor de, uden at frygte for Døden, aleene ønskede sig, ikke at falde i disse Hedningers Hænder. Himmelen bønhørte dem, og Fieldet styrtede ned over dem alle.

Nogen Tid derefter, da Hagen Jarl var myrdet, og Oluf Tryggesen, hvis

Nid-

Nidkierhed for Christendomen er saa bekiendt, var kommet paa den Norske Throne, skeede det, at to fornemme Normænd, som endnu vare Hedninger, landede ved Selløe, og ved et usædvanligt Lys, samt andre Jertegn, bleve opmerksome paa dette Sted. De kom derpaa til Kongen, som af deres Fortælling om denne Hendelse tog Anledning til at overtale dem at lade sig døbe, og reisede selv hen til Øen, hvor den hellige Synneves Legeme fandtes heel og uskadt i een af Hulerne. Ved Stedet byggede han en Kirke, i hvilken Synneves og hendes Følgeskabs Levninger længe giemtes; og fra den Tid af blev Selløe beboet. Under Kong Magnus Erlingsen i Aaret 1170 førtes St. Synneves Legem til Bergens Domkirke, og lagdes der i Skrin med stor Høitidelighed; hvorpaa St. Synneves Dyrkelse blev almindelig her i Norden. Hendes og det hele Følgeskabs Amindelses Dag regnedes blant de større Feste, og blev helligholdt den 8de Julii.

Den Kirke, som Oluf Tryggesen lod bygge paa Selløe, har egentlig haft Navn efter St. Albanus, Engellændernes Patron;

omskiønt den uden Tvivl af Almuen blev kaldet St. Synneves Kirke, i Henseende til hendes Levninger, som der befandtes. Endog det Munke-Kloster, som blev opbygt ved denne Kirke, og, ligesom den, fik Navn efter St. Albanus, kaldes endnu i daglig Tale, og ligeledes hos nogle Skribenter, St. Synneves Kloster. Ellers findes vel, at dette Kloster er afbrændt 1305; men det maa dog være opbygt igien, da Hr. Strøm i hans Beskrivelse over Søndmørs Fogderie II. Part. p. 435 og 476 melder, at der endnu sees flere Levninger af det, end maaskee af noget andet Kloster i Norge, nemlig Taarnet i sin fulde Høide tillige med Taarn-Trappen, og i Klosteret selv adskillige Munke-Kieldere og et Kapel, med videre.

Man har troet, at Læserne af følgende Digt kunde ønske sig denne korte Beretning, da den malende Poesie bliver desmere interessent, naar man kiender noget til Stedet, som beskrives, og da det ikke er ubehageligt at see, hvor vidt Digteren i den historiske Deel har fulgt den gamle Sagn, og hvad der er hans egen Opfindelse.

O du, som qvægende fra Himmelen nedkommer,
Og klæder Dalens Eng med Elysæisk Dragt!
Qvæg ogsaa du min Siel, o yndefulde Sommer!
Jeg gierne daane vil i dine Arme lagt;
Med dine Blomstre jeg min Harpe vil behænge,
Lad din Fortrylielse besiele mine Strenge!

Utallig er den Hob, som dine Saligheder
Med fyrigt Favnetag i Møde sees at gaae,
Hver vinterfængslet Slegt husvalende du leder
Af trange Giemmer frem, din Overflod at naae;
Du kalder, strax opstaae de dvaledøde Flokke,
Du aander, og til Liv kan Myriader lokke.

Klar skinner Solen nu, og yndig Dagen smiler,
En sagte Vesten=Vind afkiøler Solens Brand;
Nu synger hver en Fugl og rundt om Marken iler,
Mens Fisken springer glad og leger i sit Vand;
Hvert Blomster hæver sig, hver Green sig geil fremskyder;
Den hele Mark er Lyst, som ødsel sig tilbyder.

Velkommen, glade Tid! som i min Siel kan male
Mit Tempe grønnende og blomsterfuldt igien.
Velkommen hver en Drøm om eder, Fædres Dale!
Hvor jeg mit Lives Vaar paa Roser bragte hen.
Til eder flyer jeg hen i vellystfulde Tanker,
Og Honning for min Siel af eders Minde sanker!

Modtager eders Ven — I blide Opholds-steder! —
Som kalder, men omsonst, paa sin forsvundne Roe!
Og du, min Alders Gran! hvis Skygge nu bereder
Den Fryd, som blomstrer trygt, hvor dine Rødder groe,
Dig vil jeg tænke paa; da føler jeg aleene
Den Rolighed, jeg nød hist under dine Grene.

Jeg

Jeg trolig følge vil hver Tanke, som mig fører
Paa hvert et Sted igien, den grant afbilder mig;
Did, hvor et rædsomt Bierg det bløde Hierte rører,
Og strax et Paradis næst ved udvikler sig,
Hvor hist den stille Bæk paa glatte Stene flyder,
Og her den raske Elv ned over Klippen skyder.

Der jeg i Ungdoms Aar hen til min Løvsal ilte,
Og, blomstrende som den, saae Morgen-Solens Pragt,
Naar den mildtstraalende paa Bierge-Toppe smilte,
Og klædte Himmelen i purpurblandet Dragt,
Men snart i udstrakt Glands paa de bedugte Planter
Afbildede sig selv i tusind Diamanter.

Der Skovens Sangere paa skyggefulde Grene
Til Elskovs Klagemaal de kielne Triller slog,
Og mellem Blomstrene en sagte Hippokrene
Sit flydende Kristal igiennem Engen drog,
Mens Løvet flagrede for milde Vestenvinde,
Og, hvor mit Øie saae, et Eden var at finde.

Da var jeg lykkelig, da var min Morgenrøde
I varigt Purpur klædt, og Dagen altid klar;
Hvert Øieblik forsvandt, kun for paa ny at føde
En større Vellyst-Strøm, end den forløbne var.
Farvel, henfløine Tid! med al min Ungdoms Glæde;
I Drømme kan jeg kun paa dine Roser træde!

I Drømme vandrer jeg i Skovens dunkle Skygge,
Og hist ved Tarvals Fod Løvhytten blomstre seer;
Du mig og Hytten holdt, o Tarval! frie og trygge,
Og ingen fiendsk Orkan du lod os komme nær;
Vær du mit Pindus nu; min Sang saa liflig flyde,
Som Kilderne, der fra din Isse sig udgyde!

Vel er jeg langt fra dig, men dog med Sielens Øie
Den Himmel seer igien, som hvælver sig om dig;
Jeg aander end din Luft, jeg vandrer paa de Høie,
Som med den ranke Gran høimodig krone sig;
Jeg plukker af din Frugt, jeg i dit Græs mig hviler,
Og slumrer ved den Bæk, som glad langs Marken iler.

Gak

Gak did, min Ven, hvis Sorg staaer malt paa
blege Kinder,
Flye Katakomben, skynd til mit Paulun dig hen!
Ved en beskygget Bæk du der et Lethe finder,
Hvor Sorgen synkes ned, og flyder bort som den;
Lad Heraklitens Mund paa Verden spilde Klager,
Af idel Viisdom han kun høster idel Plager.

Kom, mæt dit Øie her — lad al din Siel sig
mætte
Paa vidtstrakt Syn, med Val i skiøn Uorden lagt;
See Skovens grønne Dragt mod Søens mørkblaa
Slette,
Og nøgne Fieldes Værn om Enges gyldne Pragt;
Flyv om paa Høiene, og ned til næste Dale,
Og føl da selv, hvad ei min svage Sang kan male!

Af Vester-Havets Skiød hist Selloe sig ophøier,
(Af Olufs Andagt kiendt i Norges Krøniker;)
En kierlig Arm rundt om dens Strandbred Havet bøier,
Hvor Søemænd søge Lye mod bistre Vindes Hær;
Den kloge Styrmand tit med sit forvovne Følge
Her stavner glad til Lands paa en formildet Bølge.

En

En hvid halvcirklet Sand den sølvblaae Søe
omringer,
Og atter sluttes ind af Floras grønne Arm;
Et pyramidisk Bierg staaer høit i Nord, og tvinger
Dens kolde Vindes Gift fra Ceres's gyldne Barm,
Som høsteferdig, nu sig bøier, nu sig hæver,
Naar Zephyr legende dens fulde Frugt omsvæver.

Den trygge Biergefod en udstrakt Skov beklæder,
Mørk som Dodonas Lund, og hellig mig, som den.
Her tvivlsom Jægeren i Labyrinther træder,
Og til den mindste Lyd sig sagte lister hen;
Brat standser ham et Syn, han stirrer, undres, gruer,
Og i en levnet Rod en Troldmand bange skuer.

Hist skielver Æspens Løv, og Ellens mørke Grene
Blant Rønnen flettes ind, som Purpur-Klaser bær;
Her Skovens Eremit, en gammel Eeg, aleene
Brøstfældig staaer, og dybt til Jorden bøiet er;
Der staaer det Træ, hvis Frugt dig, Stenersen, har
qvæget,
Og i hvis Bark du har din Ungdoms Elskov præget*).

I

*) See Stenersens Brev til en Ven med et Par Flasker Heggebær-Viin.

I Skovens mørke Løv den spæde Solsort synger,
Naar Solen rinder op og naar den gaaer i Hav;
Mens Bækkens klare Sølv blant Blomstrene sig
slynger
Forbi ved Huldars Hei, (en mægtig Kiempes Grav)
Hvor Elve-Kongen nu har valgt sit vaade Leie,
Og tit af Gubben sees, som vandrer disse Veie.

Mod Himlen renser sig det øde Tarvals Tinde,
I Skyer ofte skiult, utraadt af Folke-Fied,
Forhadte Rovdyr her i tause Skiul kan finde
En uforstyrret Roe, og Ørnen Yngle-Sted;
Nær ved en kronet Hiort sig søger eensomt Leie,
Langt fra den aabne Dal og fiendske Jægres Veie.

Vee ham, naar Jægeren sin visse Flint op-
spænder
Og sigter knælende hen paa hans trinde Krop;
En stakket Torden han i Møde Dyret sender,
Og skrekket af dens Knald det hastig springer op,
Langt bort det, kneisende med greenfuldt Hoved, render,
Og fnyser for det Bly, som i dets Side brænder.

Jeg

Jeg Lyden endnu kan af Dale-Elven høre,
Som styrtes tordnende fra steile Klipper ned;
Tit døvet af dens Brøl jeg lukte for mit Øre,
Og hastede med den til stille Vandes Bred,
Hvor nu det fierne Bierg med Skov og næste Lande
Stod hovedkuls udi de speileklare Vande.

Paa Breddens fede Græs omvanker Hiorden
rolig,
Og fordrer brølende et kiøligt Grene-Tag;
Aarvaagen Fiskeren hist lokker af sin Bolig
Den spraglede Forel med lykkeligt Bedrag;
Snart i det stride Fald, snart i det dybe Leie,
Forfølger han sin Fangst paa dens forborgne Veie.

Følg Flodens Løb, min Geist, langs Eng og gyl-
den Ager,
Blant skyggefulde Træer ned fra den krumme Dal,
Til den i Vestens Hav sit rige Vand neddrager,
(Thi Perler har min Flod i talrig Muskel-Skal.)
Jevnt Floden glider hen, smaabølget Søen triller,
Mens Solen gnistrende paa Vandets Flade spiller.

I Fiorden tumle sig de syldige Delphiner,
Som fulgt' af Springeren i Kamp mod Hvalen gaae;
Den salte Søe i Skum af dennes Næse hviner,
Og Røgens Straale sees mod Himlen høit at staae;
Forjaget Silden flyer foran i Myriader,
Og tusende maa døe, naar den sit Gab oplader.

Den Rest, som nu blev fri, flyer ind til Strandens Bredde,
Og frelst fra Scyllens Svælg den i Charybden kom.
Een eneste sprang op, og strax er Folket rede
Med dødelige Garn at fængsle Flokken om;
Hist nogle høit i Stavn den ind i Kredsen jage,
Mens under Frydeskrig de andre Vaaden drage.

Fornøi dig, hvo der kan, ved meer end Millioner,
Som cirkelløbende vil undflye fælles Nød!
Snart falmer deres Sølv, og alles Blod forsoner
Først Morderen, der seer sin Gavn i deres Død.
Saa kastes deres Lod; nu blir de Mængdens Føde,
Nu fører Døden dem en graadig Hval i Møde.

Saa nærer Folket sig i milde Sommer-Dage,
Paa Eng og stille Søe flye Timerne i Lyst;
Endog naar Vinteren sig velter mørk tilbage,
Og Sneen driver ind paa Gubbens blotte Bryst,
Han trodser Kuldens Magt og Elementers Vrede,
Og dybt i Havets Skiød sin Rigdom vil oplede.

Nu pløier han et Hav, hvis Vidde Synet
matter,
Et skreksomt Øde langt fra Nord til Sønden gaaer.
Hvor Horizonten lavt dets Grændser indbefatter,
Blir Hav og Himmel eet, og ingen Ende faaer;
Sneesvangre Skyer tungt i Vesten sig ophæve,
Og langsomt glidende hen over Himlen svæve.

En Klippe sort og fæl sig hist og her opskyder,
Og skiules strax igien af reyste Bølgers Skum,
Som Havet over den med evigt Brøl opbryder,
Hvis hule Bulder gaaer den hele Himmel om;
Afmægtig falde ned de sønderslagne Bølger,
Men snart paa dem igien en meer forbitret
følger.

Det vrede Ocean optaarner Pyramider,
Hvor høit paa troløs Top opslynget Baaden staaer;
I Søens glatte Dal den nu igien nedglider,
Og med forlettet Fart igiennem Bølgen gaaer,
Mens Kiølen surrende i Havet Furer pløier,
Og Skummet hvislende om Aarene sig dreier.

Hvor svagt er ei det Skrog, hvori han rolig vover,
Orkaner trodsende, at tumle paa et Hav!
Hvor let forglemmer han, naar Reisen Held kun lover,
At han hvert Øieblik beseiler tryg en Grav!
Spar, Himmel, disse Vrag (Udrederen var Mangel!)
Løb, Fisk, ind i hans Garn, bid graadig paa hans Angel!

Her tit Hav-Nympherne, som paa de sølv-blaae Bølger
Med muskelprydet Haar af deres Skiød fremkom,
Kundgiør de Hendelser, en ukiendt Fremtid døiger,
(Saa lyder gamel Sagn) og varsle Skiebnens Dom;
Tit, skiult' i Bølgerne, med bitter Klage-Stemme
Bejamre de den Mand, som Dybet snart skal giemme.

Fortæl paa ny min Sang, hvad Skalden qvad
bedrøvet
Om Kongedatteren, som Irlands Strand forlod,
Og blev sin Elsker her af Havets Svælg berøvet,
Da Stormen deres Skib en Banke drev imod;
Fortæl, hvor Synneve, paa Bølgen bragt til Landet,
Sin Duncan stiv og død saae flydende paa Vandet.

I Heltes roste Tid (saa hørtes han at qvæde)
Blant Konge-Døttrene den skiønneste var din,
Hibernia! — Hver Prinds kom glad til dine
Bredde,
Hver Prindses Ønske var, at kalde hende sin;
En Kreds om Beilerne da Kongen slaaer, og byder:
Dens blive Synneve, som Seier-Krandsen pryder.

De drabelige Mænd de blanke Glavind svinge,
Og Lantser hvislende i Luften fløi afsted;
De tunge Kiempeslag paa Skiold og Hielme klinge,
Og Helten med sit Haab til Jorden segnet ned;
Held følge dig! min Prinds, for hvem Prindsessen
bæver,
Naar mægtig Arm sit Sværd imod dit Hoved hæver.

Den

Den Skotske Kongesøn, Prinds Duncan, skiøn
og modig
De stærke Kiemper slog med elskovstyrket Arm,
Og Elskov kronte ham, imens hver Beiler blodig
Sit sidste Øiekast ham sendte fuldt af Harm.
Forfulgt af Seiers Raab, han iler til den Skiønne,
Hvis Øine Seieren med trefold Værd belønne.

Til biergfuld Skotlands Kyst sit gyldne Skib
han vender,
Paa bløde Hynde høit sad den høibaarne Møe;
Tungsindig grunder hun, og stundom lønlig sender
Et traurigt Øiekast til sine Fædres Øe,
Mens froe den unge Helt, de stærke Kiempers Bane,
I blanke Brynje staaer med seiervante Fane.

Som Pilen Skibet fløi, og Skummets hvide
Hale
Paa kløvne Bølger langt i Slange=Bugter laae;
I Havet dulgte sig de fierne Bierg' og Dale,
Mens spendte Seil og Tov hang knagende i Raae.
Med sin Formælte han i Høitid hiem vil drage;
Vee ham, den unge Helt!' han aldrig kom tilbage.

Paa Nattens Vinger brat en skrekfuld Storm
udbryder
I Vestens vilde Hav med idelige Lyn,
Høimælet Tordenen om Himlens Hvelving lyder,
Og Mørket synligt er af idelige Lyn;
Tung brød en Bølge ind — nu brast den stærke Planke,
Og Skibets halve Deel stod paa den blinde Banke.

Adskilte stode de hver paa sit Vrag, og strakte
Væmodig Armene imod hverandre hen;
I Dybet Duncan sank, og synkende udrakte
Sin Haand mod Synneve, men Bølgen skiulte den;
Hun stirrede derhen med Sielen i hvert Øie,
Og saae kun Bølgerne sig over Vraget bøie.

Afmægtig sank hun ned paa sit troløse Leie,
Og Døden svævede paa hendes blege Kind;
Da Stormen hende drev paa dødelige Veie,
Blant Skier og Klipper, frelst til Selløes Strand-
bred ind.
Usalig Brudefærd! hvis Fakler Lyn antænde,
Mens Tordener og Storm er Brudens Følge-
svende.

Den

Den kummerfulde Nat hang endnu tung
paa Jorden,
Mens Synneve fortabt paa Klippen sad og
græd;
Tit hun i Afmagt laae, tit vaktes af en Torden
Og fæle Bølgers Vraal, som ind paa Klippen
brød.
Hvi straffes, Himmel, dog saa haardt det ømme
Hierte,
Som dannedes af dig til Elskovs søde Smerte!

Omsider Stormen flyer og Nattens Mulm
adspredes,
Svagt murre Bølgerne, og Morgenen er nær.
Fortie, min Sang, det Stød, som Synneve
beredes,
Det Syn, som Havets Strøm mod Klipperne
frembær!
Med stadigt Øiesyn det flydende hun følger,
Og — Duncan skylles frem af Søens store
Bølger.

O Sorg! — Til Bierg og Dal udhyler hun
sin Klage,
Men ak! den Trøst, hun faaer, er Gienlyds tomme
Svar;
Saa kurrer ynksom Fugl, omcirklende sin Mage,
Som Skyttens sikre Piil i Flugten truffet har,
Til den, af Jamren mat, paa knudret Stub nedsynker,
Og, eene med sin Sorg, den lange Nat henklynker.

Død kommer han til mig, (saa klager hun og falder
Paa Duncans kolde Liig) min Brudgom og min Ven!
Lev, Duncan! hør, din Brud til Liv igien dig kalder;
Svar, Elskede! see dog op til din Brud igien!
Ak evig er han død og kold som denne Klippe!
For evig er han død! — brist, Hierte! knuus mig,
Klippe!

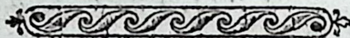
Til Bierget flyer hun hen, og der en Hule finder
Til Fristed for sig selv og for sin døde Ven,
Og mens hun vogter ham, den varme Taare rinder,
Og dugger tit den Ven, hun aldrig faaer igien;
Mens hun ved Liget sad og sig til Døde sukte,
En Steen af Bierget faldt og Gravens Indgang lukte.

Et Lys paa Klippen da med udstrakt Glands
oprinder,
Og sieldne Jertegn snart kundgiør en Helgens Død;
Til Olav Tryggesøn af Andagt kaldet, finder
Det uforkrænkte Liig i Hulens mørke Skiød.
Med Pomp skrinlegges strax den hædrede Prindsesse,
Og Stedet Kloster faaer med mangen Sielemesse.

Saa tit den gamle Skiald qvad for sit stille
Følge,
Som foer i Pilgrimsfærd andægtig om den Strand,
Hvor under Klipperne den fæle Dødnings-Bølge,
Som Dunçans Legem bar, før veltedes til Land.
Der hendes Tempel staaer i hellige Ruiner,
Med sorgfuld Gienlyds Suk, naar Storm fra Nor-
den hviner.

Til dig, min yndte Strand, seer og min Siel tilbage,
Tom efter stakket Lyst og kun paa Længsel riig;
Saa sees den Elskede vort Syn sig at unddrage,
Med dobbelt Savn, jo meer hans Vei forlænger sig;
Og naar med vinget Seil han flyver fra vort Øie,
Med Sporet af hans Vei vil det sig dog fornøie.

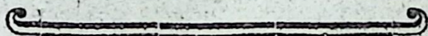
Opfyld min Siel, du Glimt, som speiletroe
afmaler
Hver kiendt og yndet Plet, hvor Tanken nys fløi
hen!
Og du, modtag den Priis, som ikkun svagt betaler
Din Glædes Overflod, min Øe, min Ungdoms Ven!
Modtag den Sang, som jeg, af dig besielet, qvæder;
Gid den kun ligned' een af dine Yndigheder!

Forsøg
over
Sarpen.

Priisdigt
ved
Th. Stockfleth.

— — *Nam qvum lapſus abrupta viarum*
Excepere tuos, & præcipites Cataractæ,
Ac nusquam vetitis ullas obſiſtere cautes
Indignaris aquis, ſpuma tunc aſtra lăceſſis.
LUCANUS.

Høirøstet Sarp! hvis Strøm sig brusende nedskyder
Fra steile Klippe, du min Geist til Sang indbyder.
Gid kun din grumme Pragt, jeg nys forfærdet saae,
Ved svage Pensels Træk livagtig Farve faae!
Fly, kielen Muse, fly fra denne Rædslers Bolig!
Føl! Jorden bæver selv; hvor kan du være rolig?
Hør! hule Dønninger slaae Klippen Slag i Slag;
Ved Modstand grummere, de brøle Harm og Brag.

Men, Muse, du som først forvovne Strenge rørte,
Og i dit høie Sprog Naturens Pragt udførte,
Gyd i lærvillig Bryst harmonisk mandig Klang;
At Nordens Nil [1]) skal ei faae ham uværdig Sang!

Er

[1]) Glommen, (fordum Rauma-Elv) hvori Vandfaldet Sarp.

Er Surturs [2]) Afkrog her og Qvættirs Bolig
vorden?
Og hvor fandt blege Hel meer værdig Plads i Norden?
Har Bølgen borget sig ildsvangre Skyers Maal,
For at udsprede Skrek og Angest med sit Vraal?
Hvor perleklare Skum af Underverker praler!
Rædsomme Majestet, som dig paa Bølgen maler!
Volkaner brumme hist, naar Svælget skyder op
Et sammendynget Vand, som søger Klippens Top.
Her hviner skarpe Nord, naar mattet Bølge suser
Forgieves stræbende, fra hine dybe Sluser
Paa jevne Bane sig at skyde op igien,
Men brækket i sin Fart mod Stranden kastes hen.
Orkaner buldre der, naar Lynild-raske Bølger
I glatte Furers Spor om Kap hinanden følger,
Sig trilder voldsom ned af Fieldets bratte Fald,
Og strax tilbagestødt forsvinder med et Knald.
Af Vestens sagte Vind Luftegnen neppe røres,
Dog Jevndøgns bistre Storm ved rystet Aabred
høres;
Som

[2]) Surtur, (den Sorte) de Nordiske Folks Arimanes; Qvættir, et slags onde og Ulykke paaførende Aander, og Hel, Dødens Gudinde, forekomme i vor gamle Fabel-Lære.

Som hine Torden-Stød af Hekla sat i Brand,
Saa føles døve Slag dybt under rørte Strand.

Her hvirvled' op en Høi, men flux den blev henrevet
I hule Bølgers Skiød; her Vand til Støv er blevet,
Som snart i tynde Luft udmattet, synker ned,
Og dugger faldende de glatte Strandes-Bred,
At, om vanheldigt Rov af Strømmen overvindes,
Ei mindste Fæste skal for det ved Stranden findes.

Naar Løven aander varmt fra Himmel-Beltet ned,
Paa Biørnens kolde Egn, og giør den Lybisk-heed,
Kan dog ublide Kuld fra Sarpens Bred ei drives.
Det er ei kiølig Luft, hvorved du mat oplives,
Men vandkold, iisnende. Saa giftig Slanges Skiel
Giør Blodet gysende, berørt af nøgne Hæl.

Hvad ynkbeblandet Lyst hin steile Pynt dig byder!
See hist, hvor fede Lax vellystig, modig skyder
Sig op af hvirvlet Dyb! Af Havet lokket ud,

I tit besøgte Strøm han kildrer flosset Hud.
Høit over Bølgens Skum guldplettet Krop han kaster;
Forgieves han sig op mod steile Væg formaster;
Var han som Hafstramb [3]) stærk, han skulde dog ei staae
Mod Sarpens raske Strøm, og Raunas Flade naae.
Paa Himlens hvalte Blaae kan ingen Skyeplet kiendes,
Regnbuens Lys dog her mod Aften-Solen tændes,
Naar brudt i vaade Damp, et frugtbart Regnfald liig,
Med høie Farvers Pragt Lys-Straalen maler sig.
Af skummende Kristal her Støtter sig opreyse,
Hvis Straaler himmelhøit med klare Bobler kneise,
Men i det Øieblik til dybe Huler blev,
Da Svælgets skiulte Slug Vandspringene bortrev.

See hist bredfødded' Lom paa Raunas Bugter svømmer,
Han, langt fra, Svælgets Træk troskyldig ei fornemmer;

Den

3) Hafstramb blev kaldt et stort Uhyre i Vandet, hvorom Claussen i Norges Beskrivelse af Speculo regali.

Den dunet Dykker kun beundrer selv sin Fart,
Og veed ei, Sletten sig i Afgrund taber snart.
Hans Fødder fængslede nu Strømmens Raskhed tvinger,
Forgieves klapper han med langsom rørte Vinger,
Forgieves han sig nu fra Svælget skyde vil;
Han boltrer, styrtes ned — og er ei mere til.

Men en uhyre Krop hist stolt paa Bølgen flyder,
Hvis ranke Stamme Trods mod hvert et Anstød byder;
Et Nordens Ceder-Træ, som første Spire skiød,
Da Dale-Koldens Søn [4]) til Norges Held blev fød.
I fredet Odel-Skov for Morder-Øxe sikker,
Indsvøbt om fede Bul med Bark foruden Sprikker,
(Lig skyehøit Palme-Træ) med Kongel-kronet [5]) Top,
Fremviste ingen Fyr saa rank, saa glat en Krop.

Naar

4) Oluf Haraldsens Moder, Aase eller Aaste, en Datter af Guldbrand, Herse i Gulbrandsdalen, blev kaldet Dale-Kolda ɔ: Dalens Ziir, for hendes Deilighed.

5) Kongel kaldes Gran- eller Fyrretræets Æble eller Frugt.

Naar Huldren[6]) i sin Luur med klare Toner stødte,
Ved Dalefyrrens Rod strax kullet Boskab[7]) mødte;
Naar Orren[8]) allerførst sin Velkomst Vaaren qvad,
Fra Dale-Fyrrens Top han Magen lokte glad.
Men Skovens største Ziir og Østerdalens Ære[9])
Af nærig Eiermand var agtet værd at bære
For Nordens Tvilling-Folk den stolte Vimpel frem
Til vidt fraskilte Strand, som fordum skialv for dem.
Nu hvæsses hærdet Staal, det Fyrrens Malm[10]) skal gielde.
Skov-Nympher flygtende forgieves Taare fælde;
Det Træ, de aarlig før omhængte grønne Krands,

6) Huldren, de gamle Norskes Skov-Gudinde, troet at boe i underjordiske Huler, sielden synlig, drivende Fæe-Skiøtsel, blæsende ypperlig i Luur.

7) Boskab er Hiord. Huldrens vare alle kullede ɔ: uden Horn, og af Farve brandede ɔ: graaflammede.

8) Orren er Urhanen, hvilket sidste Ord udtales saa i Dale-Egnene.

9) I Østerdalen findes de skiønneste Master, som best derfra drives ned ad Glommen til Friderichstad forbi Sarp.

10) Malm kaldes Træets Kierne, og hele Træet, naar det er ret tæt og haardt.

Naar udi Boefars Fest[11]) anstiltes lette Dands,
Med Brag de falde seer og Naboe-Træer at knuse,
Saa Faldets Gienlyd hult i rystet Skov maa ruse.
En Skov-Trold galrede: [12]) Du vorde ingens Gavn,
Beundres ei som Mast i nogen fremmed Havn!
Af lænkte Flaade løs ved sielden Vanheld revet,
Var nu det stolte Træ mod Faldets Munding drevet.
Det trekkes voldsom fort; nu Roden dykke maa,
Men pyramide-rank jeg Toppen seer opstaae. [13])
Af hule Hvirvel-Svælg den lange Krop sig hæver,
Af igientagne Stød hver Strandens Klippe bæver;
Men Sarpens grumme Nyk, [14]) ved Fyrrens Modstand vred,

For-

[11]) Boefars-Fest, en slags Lystighed, som holdes, naar Qvæget er vel kommet hiem fra Sætrene.

[12]) Galre var egentlig at trolde eller hexe med Ord.

[13]) Det hender undertiden, at en Mast, som af sin Flaade af Vanvare løsreven, kommer ud over Sarpen, reyses paa sin Ende i Svælget, hvor den ofte hele Timer dreies om.

[14]) Nyk, den norske Vandgud og Proteus.

Fordobler Strømmens Kraft og styrter Masten ned.
Strax hvide Bølge høit med brudte Stumpe
spiller,
Og splittet tykke Bul i stride Rende triller.
Med Harm seer Eieren forhaabet høie Priis
I kostbart Lystsyn nu forvandlet til Forliis.

Men hvad? et ynksomt Raab sig trænger til
mit Øre;
Igiennem Strømmens Surr mig tykkes Skrig at
høre. —
Af Skrek, som Dødens stum, der selv det satte
Mod
Kan rokke, isner alt medynksomt Hiertes Blod.
Hvad om vanheldigt Fald hin flittig Træl [15])
ombragte! —
Mon Kaadhed eller Nød saa bitter Lyd opvakte? —
Mon feilet Aaretag en Landsmand skuffet har,
Som nu fortvivlende blev det for sildig vaer? —
Ja — alt for fæle Syn! som afskudt Piil sig
skyder

Hans

[15]) Ved Ordet Træl bemerkes her, som jevnligen i Norge, en vindskibelig og utrettelig Arbeider.

Hans Baad forvildet frem, og Strømmens Fart
kun lyder.
See, hvor den iler nu mod Klippens steile Fald,
Hvor den i Svælgets Dyb snart sønderknuses skal.
Fortabt mod kiere Hiem han stivend' Arme strek-
ker;
Den ønskte Strand, som han saa nær med Haan-
den rekker,
Forsvinder for hans Haab. — Jeg hørte kun et
Brag,
Og tive Slyngekast derfra flød alt hans Vrag. —
Men er ei Livet selv en Boble, som forsvinder
Paa Evighedens Hav? Vor Tid for kort du
finder,
Forglemmende, at han, som Seklers Alder fik,
Vandt mod hin Evighed ikkun et Dieblik.

Saa grusomt er det Syn, o Sarp, som du
fremstiller!
Troløs, som Bølgens Skum, der i din Rende
spiller,
Er Naboe-Høiens Bund, som skielver for min
Fod,

Og spreder Gysen om i nys oprørte Blod.
O Muse! lad os flye til hine vide Sletter,
Hvor mere trofast Bund mit sunkne Mod opretter.
Men hvilken Mark! og hvor det dybt i Hiertet skar,
Med Sorg at mindes kun, hvad Egnen fordum var!

Var dette dog det Sted, hvor Værn og Konge = Bolig
Modtog hin christen Helt [16]), naar stundum han sad roelig?
Hvor Sverrigs Freia [17]) først sin ømme Elsker fandt,
Som hendes Skiønheds Rye til fælles Lykke vandt?
Hvor prunked' favre Vang paa Vingulmarkens Odde,
Da skiønne Konge = Møe navnkundig Egn betraadde!
Hvor Astrids hulde Navn i glade Velkomst klang,

Da

16). St. Oluf Haraldsen, som bygde Sarpsborg (tæt ved Vandfaldet i Vingulmark, nu Borresyssel) omtrent Aar 1016.

17) Freia Nordens Venus. Astrid, Olaf Fønske Sverrigs Konges Datter, var meget skiøn, blev Oluf Haraldsens Dronning, og kom til ham, ledsaget af 100 Mænd. Deres Bryllup stod i Sarpsborg 1019.

Da lette Skutil-Svend [18]) i Brudens Møde
sprang!
Da saae man Floden stolt mod nye Giest at haste,
Og skyehøit boblet Skum fra snevre Strand opkaste.

Saa fro han aldrig meer at spille Bølgen bød,
Før efter Seklers Løb [19]) han større Høitid nød.
Da hun — o kiere Navn, som Norden aldrig
glemmer! —
Den Konges Blod, hvis Roes hvert Hierte kier-
lig giemmer,
Da hun — Lovise nys paa Sarpens Bredde
stod.
Med Harm han henrykt fløi forbi Fyrstindens Fod,
Misnøi't med egen Fart, som han nu standse vilde,
For jevn de milde Træk at kunne sig afbilde.
Indsvøbt i Perle-Dug, de bratte Strande vreed,
For Konge-Søsters Fod faldt stolte Vandgud ned.

[18]) Skutil-Svenne våre, efter Hirdskraae og Snorro, de gamle Norske Kongers Hofjunkere, egentlig brugte til Kongens Opvartning, dog ikke, som Hvidtfeldt vil, Liv-Knegte.

[19]) Det skeede 1773.

Af priiste Heltes Hof, af arvet Konge-Throne
Var Sarpsborg agtet stor [20]). Det mindste Riges
Krone
Dets Konger store giør, naar retvlis øvet Magt
Har dem et elsket Folk gienkierligt underlagt.
Men elskte Konge! Du, hvis fader-kierlig Øie
Din Stad opvoxe saae blant hine muntre Høie,
Hvad om det end igien de kiere Sletter saae,
Hvor du for Ret og Troe gav fra din Throne
Skraae? [21])
Vellystig Dal sank ned i hine vide Huler,
Hvor giftig Hugorm sig i skumle Krog nu skiuler;
Der groer ei løvfuld Busk, ei Virak-drybend'
Gran;
Saftløse, nøgne Leer kun Tidsler føde kan. —
Vanskabte Dværge-Træer nu sparsom sig opskyde,
Hvor ranke Æspelund sin Lye før kunde byde,
Og paa bespeidet Top Skov-Jerpen Sæde tog,
Som

20) Var Sarpsborg end ikke den ordentlige Residenz, saa er der dog mange Konger udraabte eller givet Konge-Navn fra Borreting i Sarpsborg.

21) Kong Oluf H. har først forfattet Christendoms-Balken, og tilført den hans Formænds Love, som han og forbedrede.

Som troløs Pibes Lyd fra sikre Rede drog.
Af yppig Stene-Sæd uveisom er den Slette,
Hvor Heltes Sønner snart i Veddeløb blev trætte,
Snart, for at hærdes ret til Tvekamp eller Krig,
Paa Dale-Folerne [22]) saaes dierve tumle sig.
Af moesbegroede Steen er sidste Tegn udslettet,
At den til Stytte stod for Konge-Sal oprettet.
Nu finder trædske Ræv et Boe for smidig Krop,
Hvor fordums Helte laae, hvis Muld han sparker op.
Fæl-spaaend' Uglekrig af hule Busk nu høres,
Hvor af harmonisk Lyd før Hierter kunde røres,
Naar Skalden oprømt qvad, at Dyd giør Helten stor,
Naar Sange rungede i Helligdommens Chor. [23])

Nævn ei, min Muse! hvem i Norges Eenemærke
Har hærget Olufs Stad. Om Grander, blevne stærke

[22]) Dalen, hvorved i Almindelighed forstaaes Guldbrands-Dalen, har altid havt de beste Heste.
[23]) Oluf H. bygde strax i Sarpsborg Mariæ Kirke. Snor. St.

Ved Norsk udarter Blod, om syv Aars Grusomhed [24])
End spæde Efterslegt med Harm at kalde veed.
Men naar hin Jamtes Blod, naar tapre Helsings Sønner, [25])
Paa gamle Fædreland, paa Norske Navn ei skiønner,
Det Norges Lykke er, at ei vanartig Æt,
Som glemte Nordmænds Troe, blant dem fik Borgerret.

Ja, Muse! heller siig, af hvem er først ophittet,
At Sarpens Strøm med Blod af Landsmænd blev besmittet?

Det

[24]) Sarpsborg blev brændt af de Svenske i Syvaars-Feiden 1567.

[25]) Ketul Jamte, en Norsk Mand, har ved Harald Haarfagers Tid først opryddet Jemte-Land, saa kaldet efter ham. Hans Sønnesøn, Thor Helsing, har giort det i Helsingland og givet det Navn. Disse Provintser vare altid ansecte som Norske; men i Olaf Jønske Sverrigs Konges Tid faldt Helsingerne over til de Svenske, og 1645 blev Jemte-Land ved Freden til Bromsebroe overgiven til Sverrig.

Det om fortrødte Harm til Minde tegnes skal,
At den for prøvet Troe til Løn gav Dødens Val.
" Forvovne Brødre-Par! opirret Harald siger [26]),
" Jeg veed en Nordmands Troe Landsherren aldrig
svjger,
" Men Magnus er ei den, hvis Bud I følge bør;
" Jeg eders Konge er. Adlyder eller døer!"
Men hvad er Livets Tab for kiekke Heltes Siele?
De kiender ingen Frygt; den virker kun hos
Trælle. —
" Vi svore Magnus Troe, hans bliver begges Arm;
" Det er ei Nidings Blod, som flyder i vor Barm.
" Om end hans Lykke maa i Dag for Haralds
vige,
" Han raader dog endnu for ham tilsvorne Rige;
" Og kræver du vort Blod — vel! Magnus kræ-
ver det,
" Og Pligt og Lyst at døe for hans usvækte Ret."

[26]) Kong Harald, kaldet Gille, findes først at have kastet Livs Forbrydere i Sarpen, da han Aar 1134 paa sin Tilbagekomst fra Danmark lod gribe de tvende Brødre Asbiorn og Nereid, Kong Magni Læns-Hovdinger, og lod den ene hænge og den anden styrte i Fossen.

En opbragt Konges Harm og Hofmænds Hykle-
Sqvalder
Uhørt Haardnakkenhed saa rar en Troeskab kalder,
Og Dødens grumme Val den sidste Naade er;
Hist bydes Sarpens Svælg, men Strikken vises
her.
Af Strømmen revet bort, dog Asbiørn Glæde
finder,
Naar til standhaftig Troe han kun sit Folk paa-
minder.
Ei haanlig Galges Straf vil Nereid staae imod,
Kuns Harald lærer høit at skatte Sines Blod.

Forbaust endnu mit Syn i Tanken hine følger,
Som fandt sin Brødes Maal og Straf blant
Sarpens Bølger, [27])
Da nye Rædseler en anden Scene spaaer.
En troløs Væg af Leer til Nedfald ferdig
staaer,
Og truer hældende de Huler at bedekke,
Der vidner om et Fald, hvis Merker end kan skrekke;
Hvor

[27]) Sarpen er siden forskiellige gange bleven brugt til et Rettersted.

Hvor Strømmen, snigende sig underjordisk ned,
For Overfladens Last en Fælde fik bered.

Nær Sarpens fæle Brink, fra fordums Sarpsborgs Dage
Et Mindesmerke stod af Borre-Ting tilbage;
Paa liden udstrakt Vang mod Svælgets Aabning vendt,
Et Herresæde blev af Luens Magt uskiendt.
Her under dybe Leer, som frugtbar Skorpe skiulte,
Arbeided' lumske Vand og Jordens Skiød udhulte. —
Hvad enten Strømmen før opløste Muld bortskiød,
Hvad heller samlet Vand tilsidst sit Dige brød,
Saa kom den sidste Nat. — En tret Beboer smagte
Den første Slummers Roe, da Hel det Verk fuldbragte.
Hun midt af dybe Svælg nu fæl opreyste sig,
Og hvidsled: "Denne Kreds skal snart tilhøre mig!"
Opvakt ved kiendte Røst, med tunge sorte Vinger
Umilde Qvættirs Flok i skumle Nord sig svinger,
Det Herresædes Fald i Løn at roe sig ved,

Som

Som Hakons gavmild Haand har bygt paa Sarpens Bred.
Alt gaber sunkne Jord med Afgrunds vide Sprekker,
Da Brag og uvant Gnye indslumret Husfolk vekker.
Opvakt i Frygt og Angst hver fælles Død kun seer,
Paa Herren og hans Svend er ingen Forskiel meer.
Selv bærer hulde Mand sin Vee - bespændte Mage [28])
Paa kraftig Arm — men maa fra Riften gaae tilbage;
Dog Kierlighed og Haab besiele Gubbens Blod,
Og over vide Gab ledsage bange Fod.
Glad ved sin frelste Skat at kunne tryg omfavne,
Ved Tab af anden Monn han intet troer at savne.
Saa giennem natlig Mørk og Ild og Sværd og Skud,
Trojanske Fyrste bær graahærdet Fader ud,
Uvante Skuldre han for kiere Byrde bukker,
Og reddes ikkun den, berøvet alt, ei sukker.

Ved

[28]) Udtrykket er sandt efter dets bogstavelige Bemerkelse; thi Husfruen, som Manden bar ud, havde samme Øieblik faaet Fødsels-Smerter.

Ved svage Dagskiers Lys han seer standhaftig an,
Hvor nylig stolte Hiem nu neppe spores kan.
Dog saarer grumme Lyd husfaderlige Øre;
Nu Hiordens Vraalen sig med Rædsel lader høre,
Nu siunkne Markes Gnye, nu brustne Mures
Brag,
Og Egnen bøgende af Gienlyds hule Slag.
Hvor Borregaard stod før, var nu en Grøft til-
bage.
Bliv borte fæle Nat blant hine Vanhelds Dage!
I tusind Slegters Aar dig ingen vorde lig!
Er Sarpens skumle Bred ei fæl nok, uden dig?

Men hvad forvoven Haand tør denne Grøft
bebygge? 29)
De svage Demninger — hvo troer dem være trygge?
Hvad om opsvolmet Sarp sig styrter voldsom ned,
Og fylder Hulene, som den har selv beredt?
Dog for utrettet Flid er Anstød ingen Hinder.

En

29) Ved Udløbet af den krogede Dal, eller de Huler, Jordfaldet efterlod sig, er eet af de betydeligste Norske Saugbrug siden anlagt, hvortil før ikke var Anledning.

En nærsom Idrætsmand selv Skaden gavnlig finder,
En Plan han danner kiek, som Tiden modne skal;
Af sysselsatte Sværm strax vrimler øde Dal.
See Tryssels[30]) fede Træer i Bierge-Dynger lagte!
Dem giennem Klippens Skied et konstigt Vandløb
bragte;
Til Trods for stolte Sarp, de skiule nu hans
Strand,
Og iler af sig selv mod Saugens hvasse Tand.[31])
Nu tive Møllers Raab vil Sarpen overskrige,
Forvovne Bygninger paa Svælgets Brink opstige.
Snart Trang og Vindelyst af Egnen Ladhed
drev,
Og arbeidsom, hvert Kiøn, hver Alder nyttig
blev.

Slig heldig Følge fik, o Sarp, den Vold,
du øvte,
Da du din Odelsmand nu glemte Hiem berøvte.
Dit

30) Tryssel, en Engs Navn i Østerdalen.

31) Ved Siden af Sarpen er en Rende udsprengt, hvorigiennem Tømmeret fra oven for Sarp ledes lige til Saugvælterne.

Dit Navn kan ei bortdøe ved Sarpsborgs fæle
Brand,
Du nu navnkundig blev af egen nærsom Strand.
Med Lyst mit Øiekast i Dalen dig ledsager,
Hvor tætte Skranker nu dit jevne Fald modtager;
Af Vrede skummende for dig uvante Tvang,
Til tive Sauges Hiul du giver driftfuld Gang.
Forgieves brummer du med langt fra hørte Torden,
Opdæmte Bølgers Fart forgieves ryster Jorden;
Den Leiesvend, som alt indjog først maalløs Skrek,
Snart blant en hærdet Sværm tør Faren trodse
kiek.
Af ufølt Arbeids-Lyst oplives nu hans Seener,
Han glad sit eget Vel med Husbonds Gavn forener;
Selv Fader, i sit Hiem, paa nøgne Bred opbygt,
Han sødt ved vante Surr indsover uden Frygt.
Saa kan til Nytte selv de største Vanheld blive,
Naar Klogskab Hendelsen kun hielpsom Haand
vil give;
Medsiunkne Borregaard, nys rædsom Udørk lig,
Nu med fordoblet Ziir af Dyndet reyser sig.

Et mere muntert Syn sig nu for Øiet maler;
Af renset Agerland den vide Slette praler,
Hvor haabefulde Sæd er tifold stegen op,
Og bukker bølgevis den kiernesvangre Top.
See Purpur=Dekket an, som hine Vange pryder,
Hvis feede Kløver Trods den raske Meier byder.
See renset Urtebeed bag helligfredet Lund,
Og fremmed Plantes Free sat om i Norske Bund.
En Rad af Gierder [32]) hist afbilder krigske Mure,
Bag hvilke Mord og Død fra sikre Brystværn lure,
Ei sat ved Jorddrots Tvang, ei sat i Haab om Priis,
Men for, til Skovens Fred, at giøre Bonden viis.
Hist høres vælig Hiord i feede Græsgang bøge;
Her sees de kaade Lam hos uldrig Moder spøge.
Af Orden overalt, af Virksomhed og Flid,
Af Frugtbarhed og Fred man sporer Christians Tid.

Saa blev du, Sarp, for din, det Nil er sine
Strande!
Du bringer Nærings Drift med gavnerige Vande;
Du

[32]) Borregaards Steengierder mange tusinde Alne lange fortiene vist Premier, skiønt de ikke for dem ere opsatte.

Du vinker Handel hid paa stolte Skibes Stavn:
De kiekke Britters Kunst ved dig blev Normands
Gavn.
Din Last bortsendt til Folk, som Brødre-Navn os
skylder,
Med sydend' Druesaft Kristal-Pokalen fylder. 33)
Til Giengield end for det, hin Fremmede forsmaaer,
Fra mere frugtbar Mark du Sæd tilbyttet faaer.

Saa blev paa Sarpsborgs Egn nu Stifters
Held og Ære
En Borgers Lod, som Navn af Borger-Ven at bære
Ansaae for største Ziir, som Normænd agte bør,
Mens gavnrig Virksomhed, mens Dyd ærværdig
giør.
Men Muse, glem og ei, hvor Obelisker kneiser
Paa stolte Konge-Hei. 34) Dem arvet Troe op-
reyser,
Naar

33) Fra Havre og Rouen i Normandiet kommer den meeste Champagne-Viin.

34) Ved Sarpens ene Bred paa en Bakke er opreyst fire høie Stotter af zirede Maste-Træer, til Mindesmerke for

Naar elskte Konger har, i Norske Herrefærd,
Holdt Sarpens Skuespil Besøg og Under værd.
Misundsom dog kun dølg de ellers kiere Navne,
Mens vi det kiereste maae længselfulde savne,
Hvis Minde føde skal en mere heldig Sang,
Naar femte Styttes Ryg det pryder først engang.

Stands her din matte Flugt! kun nyd forud
de Dage,
Naar Odels-Rigets Bund sin Konge skal modtage.
Da gunge rørte Jord, og Field, og Mark, og Vand
Af Norske Sønners Raab: Lev milde Christian!

for hver af Kongerne C. V, F. IV, C. VI, og F. V, hvis Navne de bære; herfra have Høistsamme besect Vandfaldet, hvori Eieren da har ladet kaste Master for at styrtes ud over Strømmen. Bakken kaldes derfor Kongehøien.

Fieldet Horneelen i Norge.

Priisdigt

ved

Hr. Claus Frimann.

Forberetning.

Horneelen, et i Norge velbekiendt Bierg, hører, saa vel som den i dette Stykkes første Digt ommeldte Ø Selløe, til Nordfiords Fogderie i Bergens Stift. Hr. Mag. Jens Andreas Krogh, nuværende Provst i Nordfiords Provstie, den samme, der forekommer i nærværende Digt, som en særdeles flittig Dyrker af Norges Natur-Historie, har med stor Nøiagtighed ladet tegne et Kort over dette Landskab, hvilket allerede er i Kaaberstikkerens Hænder, og ved det typographiske Selskab snart udgives, tilligemed hans udførlige Beskrivelse over Nordfiord. Dette Kort viser tydelig den store fra Vesterhavet indløbende Fiord, hvoraf Nordfiords og Søndfiords Fogderier have deres Navn, med alle dens Bugter, Indviger og Øer. Disse to sammenstødende Landskaber begreb

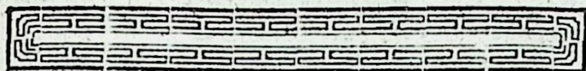
man fordum under det fælles Navn Fiorde Fylke. Det er egentlig Nordfiord, som giennemskieres af bemeldte Havbugt; Sonfiord har kun faaet dette Navn, fordi det ligger Sonden for samme. Ved Fiordens Indløb ligge, foruden endeel mindre, to temmelig store Øer, Vaags og Bremanger, af hvilke den adskilles i fire Arme, som siden forene sig. Af Bremanger regnes den østlige Deel til Nordfiord, og den vestlige til Søndfiord. Horneelen udgiør den østlige Pynt af denne Øe. Der forbi er en stærk Seilads af Nordlanske Fiskerjagter, som gaae til Bergen eller komme derfra; og her er eet af de farligste Steder for dem. Bierget, som sees langt fra i Søen, har adskillige Toppe. Den høieste af dem kaldes Smalser-Horn; og derpaa sigter Traditionen eller Opdigtelsen om Troldet Smalser i 7, 8 og 9 Strophe. Over Biergene i Nordfiord giver Provst Krogh i sit Manuscript følgende Beskrivelse, som kan tiene til desbedre at forstaae, hvad Digteren siger om Horneelen, især i 12 og 13 Strophe.

„Biergene i Nordfiord have for største „Delen skraas nedgaaende Fødder, der ere

" bedekte med Jord og bære Græs. Længe-
" re op, omtrent i Midten begynde de at blive
" steile og mere nøgne, dog have de endnu
" adskillige med Jord bedekte Skov- eller
" Græs-rige Steder. Men øverst oppe imod
" deres Spidse blive næsten alle de, der
" rekke noget høit i Veiret, mere steile end
" før, og tillige næsten ganske nøgne.
" Disse steile og nøgne Toppe ere det, der
" egentlig kaldes Fielde. De kan henføres
" til tvende Slags. Nogle, hvilke ikke
" gierne ere de høieste, have deres Spidse
" bedekt med en nogenledes dyb Jord-Skor-
" pe, som har et stort Tal ordentlige For-
" høielser, hvilke ere noget bøiede, og ligge
" radeviis over hinanden, ligesom Bølger,
" og alle veltede fra Nordvest til Sydost;
" hvorfor og slige Steder af Bønderne kaldes
" Baare-Heyer d. e. Bølge-Heder. An-
" dre Fielde, gemenligen de allerhøieste,
" have Overfladen af deres Toppe ligesaa
" nøgen som Siderne, og bestaae ikke af fast
" Klippe, men af en utallig Mængde smaae
" og ligesom knusede Stene, hvoraf de fleste
" ere flade og langagtige; hvilke, ligesom de
" ovenmeldte Forhøielser, ligge i Milliontal
" paa hinanden, vendte med den øverste Ende

„ mod Sydost og med den nederste mod Nord-
„ vest, ligesom de med Flid skulde være lagte
„ i denne Orden.“

Fra Horneelens Top haves en vid Udsigt. Den store Fiord, som i saa mange Bugter giennemskierer Landet, danner rundt om Horneelen en Mængde Øer og Halvøer, de fleste fulde af Bierge. Derpaa sigter Beskrivelsen i 45 Strophe. Øen Selløe ligger, efter Kortet, kun tre Norske Mile i lige Linie fra Horneelen, og Øen Sild endnu nærmere; saa det er ganske begribeligt, at Digteren, som 46 og 47 Strophe tilkiendegive, har seet dem fra Toppen af dette høie Bierg.

Alt groer og bloinstrer skiønt i Fredens stille
Skygge;
Hver Evne spirer op, fremlokket i dens Skiød.
Da Templer Geist og Smag for hver en Muse bygge,
Da qvæder Digteren hvad heldigt Indfald bød.
Saa Skovens Sangere de glade Triller nynne,
Naar yndig Foraars Soel begynder mildt at skinne.

Ja, Nordens Skalde-Chor! omhegnet Roe
dig minder
I Christians trygge Tid, at gaae af Slumren ud.
Vi kaldes; op enhver, som Digter-Kræfter finder!
Een synge Heltene, den anden synge Gud.
Hin male prægtig Egn, hver Yndes Opholdsteder;
Jeg male vil med Sort, min Sang er Skreksom-
heder.

En rædsom Klippe sees langt Norden for de Sletter,
Hvor Kongesædet staaer (det staae paa dem i Fred!)
I Skrek blot Mindet hver, som den har skuet, setter,
Og hvo har skuet den, og ikke skialv derved?
Horneel! et Billede af dig min Sang skal give;
Kom, Rædsel, Mulm og Nat! og hielp mig at beskrive!

Ved dig, hvis Fælhed vidt er kiendt i Norges Rige,
En Konge fordum har fortient en Ærekrands. —
Den Mand, som Spidsen hist først kan og tør bestige,
Saa raabte Tryggeson, see, dette Skiold er hans!
Hans Mænd paa Skioldet saae, nu Klippen de beskuede;
Og alle, Sigmund selv, for denne Prøve gruede.

Men Kongen, som var vant i konstig Leeg at vinde,
(Saa ferdig hvo, som han, paa Aarer danste før,
Og fangte Spyd?) høit op sit Purpur lader binde,
Og

Og gaaer — knap Øiet ham saa heit opfølge tør;
Sit blanke Skiold han snart til Tegn fra Klippen
viste,
Og nedkom, — Skalden qvad, og alle Kongen
priste.

Ei Biørn, ei blodstænkt Ulv (Tyranner som
forskrekke
Med Brøl og graadigt Svælg de andre stille Dyr)
Tør søge hid, — kun her Rovfuglene udklekke
Den sorte Yngel, men hver Sangfugl Stedet
skyer;
Kun høres fæle Hulk af Ravne og Natugle,
Her voxer ingen Busk for Skovens spæde Fugle.

I Norden var et Trold (min Muse skal gien-
tage
Det første om Horneel, som Skalde qvædet har)
I Fælhed og i Vext man kiendte ei dets Mage,
Paa brede Skuldre det et vanskabt Hoved bar,
Paa lange Kiæber ned hang sorte Øienbryne,
Ei Trolde-Flokken selv fordrog dets bistre Mine.

Dets stolte Selvmagt giør, at de omsider vredes,
De raabe himmelhøit, de slaae i Steen og svær:
Fra denne Dag blant os skal Smalser aldrig fredes!
Med vældig Kampesteen bevæbner sig enhver,
De slaae, de jage ham, forskrekket skielver Jorden;
De brøle, og hvert Brøl er grummere end Torden.

Hen ud til Havet saa Troldskaren ham forfølger,
Langt ligger Veien fuld af galdeblandet Blod,
Han tungt i Søen steeg, til Beltet op gik Bølger;
Da kom den høie Thor, han slog ham og han stod.
Uhyret blev til Steen; herfra Horneelen stammer,
Spor endnu staaer af den guddomelige Hammer.

Sort er dit Navn, Horneel! af skumle Signe-Qvinder
Besøgtes oftere ei noget Sted i Nord;
I Konsten dannedes de her til Mesterinder,
Som dræbte Folk og Fæe med lumske Tegn og Ord,

Useete

Useete giennemgik tillukte Huses Døre,
Og underfulde Ting ved Troldom saaes at giøre.

Naar dem i Søvnens Skiød de sikre Mænd ei
savnte,
Tre gange korste de det lange sorte Træ,
Strax i den høie Luft de til Horneelen stavnte,
Og ved Steenbordet her udhvilte trætte Knæ. *)
Nu holdes deres Fest, hver priser sine Rænker,
Og ny Fortryllingskraft dem Troldoms Fader skienker.

Forfærdelige Krop! dig maaler nu mit
Øie,
Jeg fra din Fod seer op til dine Tindinger;
At hæve sig did op end Ørnen selv har Møie,
Din Høide halve Deel af Himlen naaer, ja meer;
Demanterne, som høit paa Himlens Hvelving
funkle,
Du vender sorte Ryg og søger at fordunkle.

Af

*) Høit oppe paa Horneelen findes virkelig et Bord af Steen, dannet med Konst, og rundt om Steenbænke at sidde paa.

Af nogne Klipper her sees Høider skudviis
satte
Een paa den anden op, men hvor uordentlig!
Een staaer, een hænger; her det Skiæve, der det
Bratte;
En Side fuld af Sort langt ind ad krummer sig,
Et andet Stykke Bierg udstrekker sig krogrygget;
Det Hele er med syv Biergtaarne overbygget.

Rundt om de sorte Horn den tykke Taage
driver,
Og, naar den skyder ned, i Reg alt Bierget staaer;
En voldsom Nordenvind tilsidst den sønderriver,
Naar ei den stille Soel aleene det formaaer.
Hvor brøles fælt da ud af Biergets lange Huler,
Naar Stormen Himmelen med Nat og Skyer
skiuler!

Som henrykt staaer jeg paa Horneelens nedre
Bredde,
Jeg seer, jeg føler her den Almagts store Haand,
Som med det Flydende Afgrunden overklædde,
Og Biergene bandt fast med uopløste Baand;
Dog

Dog — om du løsnede, Horneel! — jeg seer i
Tanker,
Du falder over mig — ha, hvor mit Hierte banker!

Til Himlen, om du faldt, sig Søen reyse
skulde,
Den sammendrevne Luft sig hvirvle i Orkan,
Opvoxne Bølger frem som store Bierge rulde,
Og ikke hvile før i næste Ocean;
Søe-Bunden blive Land, og Søe igien det Faste,
Og Vandet qvalte Fisk op paa det Tørre kaste.

Hvor langt i Havet ud er du, Horneel, i
Syne!
Dig kiender Fiskeren; paa Vaar- og Sommer-Dag,
Naar han et roligt Døgn af Himlens blide Mine
Kan spaae, han spender Arm i lange Aaredrag.
Hvor, som en Høestak stor, du rører ved hin Odde,
Der er hans Fiskergrund, og der først maa han lodde.

Med Hellesfyndren han sin Havbaad da be-
tynger,
Som tager bugnende mod den velkomne Last,
Indtil

Indtil den ei formaaer at bære større Dynger.
Glad ved sit Bytte han nu vender hiem i Hast;
Kun ei Stormskyerne bestige Himlens Høie!
Kun Taagen dig, Horneel, ei tage fra hans Øie!

Han hilser Landet glad, gaaer op til gyldne Sletter,
Med Leen legger dem i grønne Flammer ind;
Og hviler Staalet her, han da med Riven setter
Hist smaa Høe-Bierge op; Sveed drypper af hans Kind;
Han til Horneelen seer, og Solen paa dens Isser
Om Tiden bedre ham end konstigt Uhr forvisser.

Hvor Fielde-Ryggen sig til Morgen-Solen vender,
Gaaer mellem Landene en sort og farlig Stie.
Sort Søen ud og ind i denne Strube render;
Mon den for dig, Horneel, sig skynder saa forbi?
Indfalder Modvind her, hvor Vandet da sig topper,
Og i indbyrdes Strid mod Bølge Bølge hopper!

Naar

Naar rumme Jagte da, af Bergens Forraad fulde,
For trindt opblæste Seil i Samling komme hid,
I Haab, det glade Hiem de snart nu hilse skulde,
Og Strømmen svoer sig mod, o farefulde Strid! —
Hist truer Klippens Pynt; hvor nær paa den at støde!
Hvor Øiet seer, det kun Ulykker seer i møde.

Da blandes fæle Skrig med raadvild Støi og Klammer,
Da krydses om og om! — Een Roret bær i Arm,
Een vender Seilerne, een løse Takkel strammer,
Den skovler grønne Søe, den blir ved Aaren varm;
Til Vindens Overmagt omsider dem udriver,
Og hen til aabne Søe fra Dyst og Trængsel driver.

Ondt havde den fortient og vaandefulde Dage,
Som stedse om Horneel at reise fik til Dom;
Den maa med Huus og Hiem vaadøiet Afsked tage,
Som veed, Horneelens Fod han har at seile om;

Bag Biergekløsterne Orkaner her sig skiule,
Her lurer Døden selv i sin forborgne Hule.

Hvor mangt et Hierte har ei for Horneelen
klappet!
Et svagt oppustet Seil hid aabne Baad frembær,
Til Masten Seilet nu tilbage kommer slappet,
Det hænger orkesløst, ei Bølge høres meer;
Nu Baaden staaer, man ud de røde Aarer stikker,
Man skiertser glad, og troer den jevne Bane sikker.

Hvor kan de glemme saa de nys undfly'de
Farer,
Og, rolig leegende, det falske Havblik troe?
De maatte tænke, dem en Planke slet forsvarer,
Naar reyset Storm til Skrek omskifter laante Roe.
Saa værgeløse Faar paa Marken sorgfrie møde,
Hvor de for Ulvens Tand Staldbrødre saae at bløde.

Tys! hvilken Brusen! — ak! forhaanden
er Ulykker!
Fra Bierget bryder ned en stormfuld Tordensky,
Om Baaden hvirvler sig og Seilet dybt nedtrykker,
Den

Den lagt paa Ribberne inddrikker Vand som
Bly,
Omdrevne Søe staaer op i Røg og hvide Støtter.—
Frels, Himmel! om du vil; al Stræben intet
nytter.

Saa, sagte surrende, selvvinget Flue føres
I Silkegarnet ind til lumske Edderkop;
Han merker ei saasnart, de spendte Traade røres,
Før over Rovet han nedkaster sorte Krop,
Hun skielvende nu seer den Fiendske, hvor han
kommer,
Og alle Fødderne med eet om hende krummer.

At paa Horneelens Grund af Hyrden fæstes
Hytter,
Det seer jeg — Himmel! men hvo skulde dette
troe?
Dog af Naturen saa fri Nordmand sig benytter,
Han Bolig der opslaaer, hvor Græs kan neppe
groe;
Kan Klipper skrekke dem, som bær i nøgne Bryste
Nedarvet Kiempemod, og holde Bierne-Dyste?

End mere, Faarene, sig overladte, springe
Paa disse Klipper om og finde Gange-Vei;
Paa deres Silke-Bryst mens Kaaber-Bielder klinge,
Dem treffer Eieren, de selv adspredes ei.
Paa Brinken Tyren staaer med Horn i bistre Pande,
Og brøler modig hen til Hav og næste Lande.

Sig stundom lille Flok dog her for dristig vover;
De Engestykker, som hist hænge, de vil naae;
Af Regn opsvolmte Flod der skal nu vades over,
Een setter første Fod, strax efter alle gaae.
Vanheldige Forsøg! — det Vand, som ned ad haster,
Dem bliver mægtigt og paa dybe Søe nedkaster.

Hyrdinden slaaer sit Bryst, og hendes Jammer-Klager
Paakalde Hielp; hvor nu fordobles Hyl og Graad!
Hast, frels vor Eiendom, før Dybet den bort-tager!
Saa raaber hver, og flux de styrte sig i Baad;
For-

Forgieves! — alt det Kræ, de finde, qvalt hiemføres,
Og ingen Brægen meer i tomme Stalde høres.

Gienkomne Sommer nu hver Eng og Mark forskiønner,
Med guult og rødt og blaat isprengt det Grønne staaer,
Nu rødmes Krandsene paa de velvoxne Rønner,
Nu Birken glitrende sin grønne Fernis faaer;
I Bekken sig Viol og Purpur-Rose speiler,
Guldnebbet Trost i Sang, med spendte Vinger, beiler.

Nu spraglet Sommerfugl omflagrer Dalens Enge,
Hvor den sit mørke Svøb nys fro har kastet hen;
Nu surrer stræbsom Bie omkring paa Blomster-Vænge,
Og Livet kommet er til hvert et Kræ igien;
Den majestetske Soel ad Bierg og Dale smiler,
Og paa det øvre Blaa, af Glands usynlig, iler.

Alt føler Sommeren; Horneel! skal du kun være
Ufølsom? o lad nu dog af at være fæl!
Den kierlige Natur nu ogsaa dig vil lære,
At han ei dig har glemt, som alting skabte vel;
Din Nøgenhed den saae, nu gavmild den dig rekker
Det grønne Klædebon, som langs din Ryg sig strekker.

Vid op paa denne Tid, Krogh! voved du at stige,
Nysgierig søgte du Provintsens rare Ting;
Naturen kaldte dig, dig drog det Synderlige,
Og over Bierg og Dal din Fod gik vidt omkring.
Jeg følge vil de Fied, du paa Horneelen satte;
Kom, Vinger, hielper mig! hvor er dens Sider bratte!

Horneelens Skulder jeg nu alt har under Fødder.
O hvilken Skueplads! — hvor stor al Vesten om
Landstrekningen, jeg seer! — Fra mig til Biergets Rødder,

Hvad

Hvad Afgrund er ei det! — og Havet hvilket Rum!
O Himmel! er saa stor enhver af disse Dele,
Hvad er da Hvelvingen, som gaaer omkring det
Hele!

Jeg seer i Øst en Rad af Marker ud sig strekke;
Har, Himmel! Smalserhorn saa smukt et Naboe-
lav?
Styr, Muse, Penslen her, at den maa heldig
trekke,
Og giv mig Farver, du, som Lyst at male gav!
Mon hist Biergsiderne med Smeltverk er indlagte?
Mon det Tapeter er, som konstig Haand frembragte?

Her hænge Høiene, og kaste brunblaa Skygge
Paa lysgrøn Eng, der gaaer af Lyng en rødlig
Skier;
Her spiller Solens Guld paa nogne Bierge-Rygge
Og klæder dem med Glands, klart rinder Sølvet
der;
Hist stolte Fyrreskov gaaer hen i lange Rader,
Indtil blant Biergene den Øiet slet forlader.

Jeg seer herfra (hvad Ruyn!) hen over hine
Bierge,
Hvis sortblaae Toppe langt som store Bølger gaae;
De længst bortliggende kun vise sig som Dverge,
Endeel, der fiern og nær med hvide Isse staae,
Beholde Vintren længst, som de den først modtage,
Og skiules end med Snee i Sommers hede Dage.

Hist Hyrdens Land-Skalmey fra lave Dal
jeg hører;
Dens Røst, som morer ham og trivelige Hiord,
Med trefold Gienlyd mig lærvillig Egn tilfører.—
Men hvilken Bierge-Rad hist renser sig i Nord!
Hvi tøver Øiet der, og seer hver Plet forskiønnet?
Jo, Flid blev her ved Falch *) fremkaldet og
belønnet.

Nu Søen heromkring — for Vinden nu hvor
rolig!
Hver Skye har Himlen remt, og Solen straaler mild,
Hvert Havdyr skynder sig op fra sin mørke Bolig,
At skue glad dens Lys, at qvæges ved dens Ild;
Det

*) Sorenskriver over Søndmør.

Det glatte Marsvin tit sig tumlende opskyder,
Mens paa det stille Vand guldhaaret Sælhund flyder.

Der Hvalen brølende forfølger Silde-Tropper,
Som bryde Søen ned, men finde intet Skiul;
Høit Hvalens Avindsmand, den glubske Hugger hopper,
Og Søen er af Blod og Galde rød og guul.
Hav-Maagen slaaer med Sang i Søen sine Vinger,
Og med forsølvet Sild sig snart igien opsvinger.

Den blanke Lax, som hist til Landet Veien tager,
Indbilder sig en Elv i alt, hvad kun er lyst.
Med et anstrøget Hvidt ham Fiskeren bedrager;
Fra høie Træ, hvor han paa Byttet lurer tyst,
Han seer det nærmer sig, (o saae og de hans Rænker!)
Og strax indslutter det i sine Hampe-Lænker.

Jeg seer mod Vesten ud, — der gaaer en Rad af Jagte;
Med Havets Rigdom de forlod det fierne Nord.

I deres høie Seil mens Vinden puster sagte,
For Lyst gaaer Folket op paa de høilagte Bord; *)
De stemte Lirer frisk med Hulder-Stykker **) klinge,
Og let de muntre Mænd i Dands hinanden svinge.

Hvor Vester-Havet sig ind mod det Faste strekker,
Adspredte Lande kun mit Øie fæstes paa;
Et viser Albuen, et andet høit sig rekker,
Men, som i speileblank Indfatning, alle staae,
Og evig skillede ved Søens trange Grene,
Forgieves stræbe sig indbyrdes at foreene.

Der

*) Ved disse Bord forstaaes de sammenføiede Bræder, som den opstablede Fisk bedekkes med.

**) Huldrenes eller de Underjordiskes Musik pleier af mangen bedaget Landmand at anprises. Man synger endog adskillige Melodier, som holdes for at være i deres Smag, og kaldes Huldre-Slotter eller Huldre-Stykker.

Der, Sild, din krumme Ryg mod Havet ud
du vender;
Hvor mangen Søemand har du favnet i dit
Skiød!
Vee den, der ikke dig som Frelserinde kiender,
At han, naar uden for ham truer visse Død,
Da kan, med revne Seil paa sønderbrudne
Maste,
Sig giennem Storm og Lyn i dine Arme kaste.

Og, skiønne Selløe! du, som end dig mo-
dig bryster
Af Kongedatteren, der hos dig søgte Lye.
Saa længe Bølgen slaaer, og Vinden Skove
ryster,
Saa længe skal om dig bestaae et helligt Rye.
Nys til din kiendte Strand mit Minde foer tilbage,
Da Synneve gientog ved Skaldens Mund sin
Klage.

Jeg sang om Smalserhorn, men kan min
Sang forneie?,
En Biergekrop, et Trold paa Skuepladsen bragt! —
Kan

Kan en Gestalt saa grim fordrages af et Øie,
Som kun er vant at see Naturen i sin Pragt?
Dog har min Muse selv mig dette Val befalet,
Skiønt Haanden skielvende har idel Fælhed malet.

Hint Kongsberg, (denne Steen, som Norges Krone zirer,)
Hvor langt, al Grunden om, sølvrige Strømme gaae,
Og end det søgte Guld i mangen Aare spirer;
De syv Biergtindinger *); hin Torg med Hatten paa; **)
Den Sognske Hænge-Vei; ***) hin Dovre — Norske Skalde!
Mig kaldte Smalserhorn, men eder disse kalde.

Jeg

*) De kaldes de syv Søstre, og ere beliggende i Helgelands Fogderie.

**) Torghatten, et Bierg i samme Fogderie, hvis Overdeel synes at ligne et Hoved med Hat paa.

***) Gallerne, en farlig Vei under Filefield, i Indre-Sogns Fogderie. Afbildninger paa Gallerne, Torghatten

Jeg Solen dale seer, og dig, Horneel, forlader;
Dog, Strekning heromkring, du først velsignet vær!
End for det Ganske, som har Christian til Fader,
Og Navn af Dan og Nor til Verdens Ende bær,
Mit Øie sielefuldt sig op mod Himlen vender,
Og Ønskers Fyrighed hver Sielens Evne tænder.

Paa Held og Velmagt der giør, Himmel, alle rige!
Qvæg svømme giennem Græs i nedre fede Dal!
Høit paa Biergsiderne de favre Enge stige!
Trygt hvile Fieldets Steen, at den ei løsne skal!
Opelskte Skove tykt de øvre Dale fylde!
Og Moser, sorte nu, snart moden Sæd forgylde!

Lad,

hatten og de syv Søstre findes hos Pontoppidan i Norges Natur-Historie.

Lad, himmelgivne Fred, lad over Dal og
Bierge
Din Fryd, din Overflod i Secler gydes ned!
Lad Øxen, som i Strid er Norske Plovmænds
Værge,
Kun fælde Træ'r! — Men skal vi savne dig,
o Fred!
Da Staalet Fiendens Magt fra vore Grændser
drive,
Og som Horneelen stærk hver Borg og Skandse
blive!

Hornee-

Horneelen,

et

Bierg

Nordenfields i Norge.

Langt bort fra Leeg, uvant til muntre Toner
Ved Festers Fryd, til sindrig Vedde-Sang
I Guders Sprog ved gyldne Harpes Klang,
Min vilde Streng jeg slaaer. — I kolde Zoner,
Mod Midnat hen, paa Ørnens fæle Spor,
Min Muse sig blant stelle Fielde svinger
Heit op til dig, Horneel! som Skrek omringer,
Som halv i Hav og halv i Skyer boer.

Og undres ei, I, som med Trylle-Tunger
Og kielent Spil til Lyst hver Siel-indbød,
Om Scythens Streng ei bæver Lydisk sød,
Om jeg min Sang med hæse Toner synger!
Vand er min Drik, min Egn paa Skrek er riig,
Min vonte Lyd er fæle Stormes Susen,
Min Harpe-Klang er vrede Bølgers Brusen,
Min Harmonie er Aften-Ravnes Skrig.

Driv, Stormvind, bort den Taage, som bedekker
Mit sorte Bierg, og viis dets Skikkelse
Fra Dybet af op til det Høieste,
Som graanende i Himlens Blaae sig strekker! —
Sortglindsende dit Horn, uhyre Krop!
Med Mile=Maal høit over Naboe=Bierge,
(En Kiempe liig blant lavt nedtrykte Dverge)
Mod Stiernerne du dristig skyder op.

Siig, hvo dit Bryst saa glat og steilt har jevnet,
At Ravnen selv ei Rifter fandt derl,
Som klynkende saa tit dig fløi forbi,
Og ingen Pynt til Hvilested fandt levnet?
Med hvasse Kløer den hugger i dit Bryst,
De fæste ei; og vred den flyer tilbage
Lavt til den Fod, hvor Ynglen og dens Mage
Gienkalde den med hæs uafbrudt Røst.

Stig, Vandringsmand, fra fierne Fieldes Tinde
Til Foden ned, skiul dig i Dalene,

Faer

Faer Havet om, dig dog forfølgende,
I hver en Kant Horneelen vil oprinde.
Fiern nævner man med Frygt det Navn, den bær;
Nærhos man for dens Fald og Døden gruer,
Den Usle liig, som blodig Bøddel truer,
Som over sig hans Sværd at blinke seer.

Nær ved dens Strand, som Mulm og Mørke skiulte,
Mens Spøgelser og Varsels=Fugle skreeg,
Mens Bølgerne med Døden kom og veeg,
Og Storm og Hav med fælles Strube hylte,
Jeg tumlet har. Af Rædsler ringet om,
Jeg Syner saae og leede Troldes Skare,
Jeg hørte Skrig ved Længst=omkommes Fare,
Og fæle Raab, der ned fra Stranden kom.

En Torden foer igiennem Himlens Vidde,
Og Lynets Piil mod Biergets Bryst blev skudt,
Men see! den paa det haarde Bryst blev brudt,
Og styrtede, o Rædsel! ved min Side.
Uhyre Bierg! urynggelig du stod,
Du trodsede med Himlens tændte Vaaben,

Mens skielvende jeg saae Afgrunden aaben,
Og Haabets sidste Glimt min Siel forlod.

Nær ved din Strand, naar Dagens Lys dig blotted,
Og tryg min Baad igiennem Sundet gleed,
Jeg skued tit din fæle Nøgenhed
Og haarde Krop, som frek med Tordner spotted.
Skiønt Øiet da jeg gruende nedslaaer,
Og nu ei meer dit sorte Horn mig skrekker.
Blant Skyerne, i Søens Speil du strekker
Din Fælhed frem og knuseferdig staaer.

Men du, hvis Røst min Aand til Sang opvakte,
Som raader for det ædle Skalde-Sprog,
Og Hedenolds ugranskelige Bog
Udlegge kan, min Muse! siig, hvo strakte
Sin Guddoms Arm ud mod Horneelens Krop,
(Et Trold tilforn, og ypperst blant dens Lige;)
Siig, hvo ham tvang til Havet ud at vige,
Hvor han i Steen af Dybet kneiser op.

Saa hørtes Zevs med Jetter før at stride,
Som Bierg paa Bierg mod Himlen dyngede,
Og af sin Magt opblæste, trodsede
Hans Lynild og Tritonias Egide.
Ei mindre Strid kundgiør min Harpes Klang,
Og I, som seent i Efterverdens Dage
Nær denne Strand med ængstet Hierte drage,
Skal mindes mig, og undre paa min Sang!

I Midnats Egn blant Nors besneete Fielde
Et vanskabt Trold af Jordens Skiød stod op,
Ved daglig Vext opsvolmede dets Krop,
Ved dagligt Mord steeg dets forhadte Vælde;
Tre Hoveder dets brede Skuldre bar,
Og trefold flød en Ildstrøm af dets Strube,
Meer fælt og grumt, fra Heklas Svovel-Grube,
Ei nogen Tid Afgrunden fnyset har.

Hvad mægtig Helt drog Troldet kiek i Møde,
Og roeste sig af sin forvovne Færd?
Her døvedes det seiervante Sværd,
Og Dristighed med Livet maatte bøde.
Saa seer tilsidst den Sømand Døden nær,

Som Havet Trods i tusind Farer byder;
Den reyste Storm hans Roer og Mast afbryder,
Og Bølgen ham i Dybet død nedbær.

Uhyrets Vold selv Troldene forbande,
Og sværge det en ufortøvet Død;
Bierg-Stykker hvert til Vaaben sig nedbrød,
Som slyngtes flux ud mod dets haarde Pande;
Fortvivlte Strid! med mordisk Jlen flye
Utalte Kast, en Hagl af Stene ruller
Høitskraldende paa Troldets brede Skulder,
Som brølende i Havet søger Lye.

Forgieves det at myrde Skaren stræber,
Hver Steen bortgleed, og hvert afslagen Lem
Kom skrekkende paa ny af Troldet frem.
Bespottelser flød af dets grumme Læber:
" Lodd, hvo der tør, min Afgrunds dybe Vei!
" Kom, Helvede, og hvert et Trold paa Jorden!
" Her er jeg tryg; sprud, Himmel, Lyn og Torden!
" Jeg trodser dig, din Jld mig skremmer ei.

Da vredes Thor, som Troldets høie Raaben
Forhaanede og ned til Jorden drog;

Til

Til Asgaards Hevn sin Hammer Guden tog,
Og evig Død geleidede hans Vaaben.
Mørk var hans Færd; den sorte Tordenskye,
Hvori han stod, forkyndte Gudens Vrede;
Misgierningsmænd sig løs af Lænker sleede,
Hver hasted did, hvor Frygt ham bød at flye.

Vee dig! (saa talte Thor) o Trold, som stammer
Fra Helvede! dit Lives sidste Dag
Udrunden er, føl Guden i det Slag,
Som døende nu strax dit Hoved rammer!
Agt paa din Dom: En skrekfuld Varsels-Steen
Du blive skal, nær ved dit fiendske Følge,
Der, Steen som du, skal i den høie Bølge
Omringe dig, og skrekke Skabningen.

Tungt faldt et Slag paa Troldets bistre Pande,
Som brølende i Dødens Svælg sig vreed;
Forvildede løb Skovens Dyr afsted
At søge sikkert Skiul i fierne Lande,
Opjaget fløi hver Fugl om Høiene,
I Jordens Skiød en langsom Rysten hørtes,
Af Bølgerne den stille Søe oprørtes,
Og Tegn om Storm hver Søemand varslede.

Paa ny blev hørt et rædsomt Slag at klinge,
Da skrekket Fugl paa Bølgen livløs flød;
Den kronte Hiort man sage i Havets Skiød
Fra bratte Field af Rædsel ned at springe;
Al Havets Slegt det stille Dyb forlod,
Hvert Menneske det andet Død bebuded,
Og Troldet selv for sidste gang udspruded
I Dødens Strid sit sorte Edder = Blod.

Endnu engang slog Guden i sin Vrede,
Og Troldet med sit Følge slog til Steen;
Da (er det sagt) kom Dødninger igien
Fra Graverne, nye Giemsler at oplede;
Mørk Himlen var, igiennem Mørket kom
En blandet Lyd, liig den af brudte Bølger,
Liig den, som huul med Nordens Storme følger,
Der tumle vildt med Skovens Graner om.

Nu Troldet stod blant mindre Bierges Skare
En evig Steen, og Thor til Asgaard drog,
En Nordenvind fra Himlen Mørket jog,
Og fra hvert Bryst forsvandt al Frygt for Fare.
Nu skinte frem dets evig fæle Dragt;

Dets

Dets Minde snart de dybe Runer viiste,
Og Gudens Hevn geistrige Skalde priiste,
Hvis Sang er ned til seene Slegter bragt.

Men skal jeg blot ved dine Bredde hvile?
Er ingen Stie, som fører til dig op?
Hvor Øiet fra din himmelhøie Top
Omvandre kan en Kreds af lange Mile;
Hvor, halv en Gud, ved Morgen-Solens Glands
Mig selv jeg skal paa Himlens vestre Bue,
Fra Jordens Muld høit løftet op, beskue,
Mit Hoved smykket med en Straale-Krands.

Saa Tryggesøn før paa din sorte Tinde
Stod skinnende, og let om Hornet sprang;
(I Bierges Ryg han baned' Giennemgang,
Og Fiorden bød, hvor Fielde stod, at rinde.)
Tre gange klang hans gyldne Skiold, og bleeg
Krøb Jetten frem, af hver forborgen Hule
Fløi Dragerne, som rige Skatte skiule,
Og Trolde dybt i Mørket for ham veeg.

Mod Skyerne sig da min Aand opsvinger,
Liig Ørnen i sin Flugt om Fieldene,
Som mangen Kreds omsflyver granskende,
Og folder paa en Pynt de brede Vinger;
Stolt speider han den vide Cirkels Rum,
Og fyrstelig opthronet paa sit Sæde,
Beseer sin Egn, som snart med Vinter=Klæde,
Snart Sommer=Dragt, forskiellig vexler om.

Forvovne Flugt, som Siel og Syn forvirrer!
Hvad useet Egn udfoldes rundt omkring!
Hvad Slegter boe i dens vidtstrakte Ring!
Umaalte Dyb, hvori mit Øie stirrer,
Du synkede min usle Hytte ned.
Den høie Skov i dunkle Skygger giemmes;
Hvert Field er jevnt; i snevre Rende klemmes
Den Fiord, der flød som Oceanet bred.

Det stolte Skib blant Bølgers Skum sig
taber,
En udstrakt Øe indsvinder til et Skiær;
Den kiendte Havn og Seekyst er ei meer,
Hvor du, Horneel, nyt Hav, nye Lande skaber.

Insekten

Insekten liig, en Biern i Dalen gaaer;
Det store Qvæg liig Orme sees at vrimle;
Lavt Ørnene som Myg i Luften stimle;
En vinget Elv liig Iis i Klippen staaer.

Her Luftens Flod sig Æther-reen udgyder,
For giftig Damp af Jordens Huler frie.
Her oversees den himmelvante Skye,
Som uldenfarvet lavt i Luften flyder.
Hos dig, Horneel! jeg troer mig Himlen nær;
Nu Dagens Lys med Aften-Skumring strider
Og Maanen frem paa Himlens Hvelving glider,
Jeg trefold stor dens blanke Klode seer.

Mildskinnende den lyser over Jorden,
Som Natten taus til Hvile dysser ind,
Mens en aarvaagen Styrmand ved dens Skin
Fremstavner langsom fra det høie Norden,
Hvor Solen tit i Havets Skiød ei gaaer.
Det trinde Seil, som hist liig Pilen iler,
For Øiet her, som Klippen stadig, hviler,
Skiønt det indsvundne Seil knap Synet naaer.

Dyb Taushed nu min sorte Egn omringer,
Og Rædsel langs dens øde Strekning boer.
Paa steile Trin, paa Signe=Qvindens Spor,
Jeg vanker om, og hører Vindens Vinger
(Som aldrig her sin Ilen standset har)
Sig hvinende igiennem Luften trænge
Med sorgfuld Hyl; urørte, Harpens Strenge
Med Klagelyd dens Hylen give Svar.

Jeg fra dig flyer, du fæleste blant Fielde!
Hvor Spøgelser omflagre hver en Stie;
Du hæler mørk med Troldoms Koglerie,
Og kun med Skrek din Sanger kan giengielde.
Dit Laurbærtræ en vanskabt Steen=Eeg er,
Hvis visne Blad hans Tinding du tilbyder; —
Kom, hæv dig, bløde Skye, som nær mig flyder,
Og hastig mig til andre Zoner bær!

Signe og Habor

eller

Kierlighed

stærkere end Døden.

Ved

Forfatteren af Sigrid.

Anledningen er taget af Saxo VII. Bog,
Side 128 — 133.

Ah! te meæ si partem animæ rapit
Maturior vis, quid moror alteram?
— — — — Non ego perfidum
Dixi sacramentum. Ibimus, ibimus,
Utcunque praecedes, supremum
Carpere iter comites parati.

Kong Sigar boede i Sigersted, og regierede over Siellands sydlige Dele. Vera, Prindsesse af Upsal, var hans Dronning. Ved hende blev han Fader til Syvald, Alf og Alger, raske Krigshelte. Signe heed hans eneste Datter, ligesaa berømmelig ved sin Skiønhed og Forstand, som hendes Brødre ved deres Tapperhed. Hun forenede hermed en Fasthed i Sindet, usædvanlig hos hendes Kiøn, en Oprigtighed, som endog beundredes i hine gamle ærlige Dage, en Høimodighed, som giorde hende Scepteret værdig. At hun ei vilde ægte uden en modig og uforsagt Kriger, derpaa undredes ingen i disse stridbare

Tider;

Tider. Men for des heitideligere at give sit Sindelav tilkiende, saa havde hun offentlig i Freyas Tempel giort det Løfte, at ingen skulde blive værdig til at løse hendes Belte, uden den, som i Strid kunde overvinde hendes tvende Brødre, Alf og Alger, og nøde dem til at indgaae Forlig; thi den ældste, Syvald, hvor navnkundig han og havde giort sig ved sit Heltemod, elskede hun saa høit, at hun ikke vilde underkaste ham nogen Fare. Frisiske, Flamske, Britaniske, Valliske Strande, sagde hun, ere Vidner om deres Bedrifter, der have de givet Ravnene Føde, der skriger Odins Fugl over de Ihielslagnes Legemer. Den som kan overvinde dem, maa være den tapperste Mand i Verden, og han, han aleene er mig værdig. — Det Danske Folk var tilstede ved dette Løfte, allevegne fra det ganske Rige strømmede Folk did, ikke saa meget for denne Freyas Høitid, som for at høre paa Signes Helte-Løfte. Selv gik hun op til Alteret; der tog hun Krandsen af sit Hoved, holdt den imod Gudindens Billede og sagde: "Jeg sværger ved "dig, o Freya! du som styrer Natten, og bøier "alle Hierter til Elskov, at aldrig skal denne

"Jom-

" Jomfruekrands komme af mit Hoved — og med
" det samme satte hun den paa igien — førend
" den tapperste Mand beiler til mig." Nu udgydede hun et Horn fuldt af Hoppe-Blod paa Gudindens Billede, Vogn og de Katte, som droge den. Gule Haar, som beskiemmede det meest skinnende Guld, flagrede paa hendes sneehvide Skuldre, og vare aleene med et rødt Baand sammenbundne tet ved Hovedet. Hendes store blaae Øine, fulde af Venlighed og Tillid, bleve nu større og lig Odins, naar han seer paa den seiersalige Kriger. Den hele Forsamling gav et Fryderaab, og slog med Sverde paa Skioldene, hvilket klingrede saa høit, at Fugle faldt af Forskrekkelse ned af Himlen. Med een Mund raabte Forsamlingen: " Løftet er Dansk, og Signe er Dansk." Aleene nogle gamle Matroner løftede deres Røst op og græd, sigende: Evig vil Signe blive Møe, aldrig vil hun smage de Sødheder, Freya giver sine Dyrkere; thi hendes Brødre kan ikke overvindes. — Da deer Skioldunga-Ætten ikke ud med mig, svarede Signe. — See Maanen bedekkes med Skyer, sagde Matronerne, Freya sørger over, at hendes

kiereste Datter er hende utroe. — Nei, Freya græder for Oddur, og vil at min Kierlighed skal ligne hendes egen. Nu stod Sigar op; han tog i Haanden det hellige og ærværdige Scepter, ei for sin Kostbarhed, men for sin Ælde, og for de Hænder, som havde baaret det; thi det bestod ikkun af en knortet Valbirk, alle hvis Grene vare afskaarne. Sigar svingede det og sagde: Jeg sværger ved dette hellige Scepter, baaret af mine Old-Fædre, og hugget ved Dan hin Mikellati egne kongelige Hænder, at denne min Datters Eed skal ubrødeligen holdes, og at jeg vil ikke bortgive hende til nogen anden, uden den som viser at han i Tapperhed overgaaer alle andre; og skal jeg beskytte hende imod al Vold og Antastelse af stolte og myndige Friere. Her raabte alt Folket: Sigar er Signe værdig, og Signe er Stammen værdig.

Paa den Tid levede udi Norge i det Tronhiemske en Konge ved Navn Hamund. Han havde fire kiekke og stridbare Sønner: Hakon, Habor, Helvin og Hamund, alle berømmelige

lige ved lange Søetoge, og ved mange Kiempers Nederlag, men især den første; thi han havde ihielslaget den Svenske Konge Hugleik, Broder til Dronning Bera, og derpaa sat sig paa Thronen i Upsal. En Dag gik Habor til sin Fader. Fader, sagde han, Alfader er mit Vidne, at jeg ikke misunder min Broder det store Navn, han har erhvervet sig; lad det rekke høiere i Veiret end Romsdals Horn, lad Odin reyse sig for ham, naar han triner over Valhals Dørtærskel, men jeg vil ikke være mindre end han, jeg higer og efter at sidde paa Bænk med Odin. Den Gamle omfavnede sin Søn, Taare runde paa hans Helte-Kinder, de første, siden han kastede Høi op over sin elskte Alvilde. — Jeg kiender Normands Mod, saa bør en Norsk tænke. Ei nok kan jeg takke dig, Alfader, at de Sønner, du gav mig, ligne mig! Mine Skibe, mine Kiempere, mine Sverde, Skiolde, Spyd staae allerede ferdige, vælg de beste af dem, vælg saa mange du vil, og før Norges Ære om Verden. Men siig, hvem vil du angribe, at dit Navn skal kunne jevnføres med din Broders? — Habor taug noget, hans Kinder

der blussede af Fyrighed og Attraa. Endeligen udbrød han: Den danske Freya, Sigars Signe, har giort et høitideligt Løfte at ville ægte den tapperste Mand, den som twinger hendes Brødre. Valkyrien tænker at blive evig Møe, ved sine Danskes Tapperhed trodser hun os; men denne Haand skal stride, vinde og røve Byttet! — Nu blegnede den gamle Normand: Forvovne Unge, du gaaer til din visse Død! Dog dette smerter mig ikke, thi døer du seierløs, saa døer du dog ikke æreløs; men du vover Norges Ære, de danske Helte ere som Biørninden, frarøvet sine Unger, de kiende ikke til Flugt. Hvor ofte har jeg seet dem ved min Side figte paa Knæe, saa de fiendtlige Spyde, der sadde i deres Legemer, raslede hver gang de bevægede sig, de beed i deres Fienders Skiold og døde. Ved min Side har de ofte figtet, men aldrig imod mig, thi jeg har stedse heller villet have den Danske til Ven end til Fiende. Staae fra dette Forsæt, min Habor, og strid ei forgieves imod Krigens Sønner! — Signe er Prisen, raabte Habor, og hans Øine funklede med fordoblet Ild; Rygtet har bragt hid hendes Dyd, hendes Skiønhed,

hed, og Norge taber ei sin Ære om jeg end faldt; æresuldt er det at falde for Alf og Alger, og Norge har tusinde Helte, bedre end jeg, som hevne min Død. Jeg vil stride, om det var imod Thor, imod Odin selv; Signe er Prisen. — Jeg kiender Normanden, jeg kiender min Søn; ubevægelig i sit Forsæt, trodser han Fare, Skrek, Død, ja Skiebne. Gaae min Søn, dit høie Mod ledsage dig! levende eller død, er du min Ære, du Alvildes udtrykte Billede; selvsamme Skiønhed, selvsamme Udseende ved Mandighed forhøiet. — Den Gamle omfavnede ham. Min Lykke følge dig, lagde han til, den høie Odin og Nornernes Dom! — Habor unddrog sig sin Faders Arme, ilede hastig fra ham, og sagde aleene: Levende eller død, skal jeg være Hamund værdig. Med al Magt drev han nu paa Flodens Udrustning. Inden føie Tid flode hundrede vel stafferede Snekker ved Nid-Elvens Indløb. De vare besatte med det kiekkeste og udvalteste Mandskab. Allevegne fra strømmede til af Norges feireste Ungdom, thi enhver vilde have Deel i den Helte-Gierning at overvinde et forhen uovervindeligt

 Folk.

Folk. Telleboeren indfandt sig med sin Bue; Indvaaneren af Hordeland med sin tveeggede Øxe; Thrønderne med deres brede Sverde. Skibene vare malede med rødt, gult og grønt. Habors Skib havde Seil af brandgult Silke, for derved at vise den Ild, som brændte i hans Bryst, og det Mod, hvormed han vilde gaae al Fare i Møde. Hans Skiold var hvidt, omgivet med en forgyldt Kant, og deri stod med røde malet en Biørn, der stred med et Vildsvin. Vinden var føielig; efter tolv Dage løb han ind af Beltet, og Dagen efter op ad Suse-Aaen, lige til Sigersted. Der steg han i Land, og tolv af hans raskeste Hofmænd fulgte ham. Da han kom nær Staden, blev han anraabt af en Vægter, og spurgt, hvad hans Ærinde var. — Mit Navn er Habor; det er Sigar, jeg søger, og Signe vil jeg vinde. — Her loe Vægteren: Min Ven, du forsøger det Umuelige; Alf og Algers Kraft er Lynilden lig. Men bie lidet, jeg skal melde dig hos Kongen, han vil vist ikke misunde dig at falde for sine Sønners Hænder. — Vægteren skyndte sig, og kom for Kongen. Hil være eder, Kong Sigar! sagde

han,

han, her uden for staae tretten vrede Normænd, de see bistre ud, og Ild funkler af deres Øine. Formanden Habor beder om Signe, om sin Død. Dronning Bera opslog da en spodsk Latter: Nu kan jeg kiøle mit Mod paa Hakons Broder. Hakon ihielslog min Broder, min eneste Broder, og nu sidder han og prunker med hans Skatter; med min Broders Sølv-Horn i Haand roser han sig af, at Hugleik skal ikke hevnes. Men Alf og Alger skulle fælde Habor, og Ravnen skal drikke hans Blod; og siden skal Raden komme til Hakon. — Saa stolt talede Dronningen. Sigar derimod blegnede, thi han var ingen Kriger, hvorvel han i sin Ungdom havde faret noget om paa Søen, men mere efter sin Tids Vane, end af Lyst. Derfore sagde han: Ikke havde jeg tænkt, at saadant skulde møde; Danske og Norske ere begge Helte-Folk; fra umindelige Tider have de været Venner, og ingen af dem har villet forsøge den andens Tapperhed. Stor er Alf og Algers Styrke, de ruse frem som Vildbasser; men Habor er ogsaa bekiendt i den ganske Nordre Verden. Dog Løftet bør holdes, og jeg stoler paa, at Odin

 har

har altid været de Danske blid. Det er kongelig talet, brød Bera ind, og Habor render til sin visse Død. Skulde det Svenske og Danske Konge-Blod, som flyder i mine Sønners Aarer, ei opplive dem til at udstyrte en usel Norsk Fribytters Blod? — Denne gang blev intet mere talet; Vægteren gik, bragte Besked; Habor kom. Han traadde ind over Dørtærskelen lig Balder, da han traadde ind i Valhalla; Sigar og alle hans Kiemper reyste sig for ham. En Gysen betog Sigar, og Bera selv vaklede. Sigar rakte ham Haanden. Vær velkommen, Norske Helt! sagde han, Helt fra et Venne-Land, sæt dig ved min Side, hverken Miød eller Øl skal blive sparet for dig. Saa længe du vil opholde dig ved mit Hof, skal du altid være en kier Giest. Daner-Konge, svarede Habor, jeg hader Lediggang, min Siel kan ei være uvirksom, og Seieren følger altid min Fane. Du veed mit Ærinde, din Kiempe har vel sagt det. Ja sagt, sukkede Kongen, men Alf og Alger ere nu ikke hiemme; om en føie Tid styre de deres Snekke til Land fra de Vendiske Strandbredde, hvor de bade sig i Røver-

Blod.

Blod. Bliv imedens her, min Datter skal bringe dig et Horn, fuldt iskienket med Miød. — Imedens taug Habor, og alle Nærværende; store Tanker veltede sig om i deres Siele. Alle beundrede den komne Giest; Sigar saae ham an med Skrek, Bera med Had, med Tvivl og med bitter Glæde; Hofmændene med Ærbødighed. Habor saae om paa de blanke Skiolde, paa de blinkende Sverde, paa de blodstænkte Faner. Signe viste sig for ham, al Norge gik ham i Møde med Fryde- og Seier-Raab, Alf og Alger laae udstrakte for hans Fødder, og det synntes ham, at Blod dryppede af Skiolde og Sverde. Et got Varsel! raabte han ud med en Tordenstemme, og hans Siel blev Tillid. Men Sigars Knæe stødte sammen, og Bera trak sin Aande tungere end hun var vant. Nu traadde Signe ind med sølvbeslaget Horn i sin hvide Haand, nu nærmede hun sig Habor. Tvende Terner bare hendes Slæb; i det, og i Kiortelen, stode hendes Brødres Bedrifter, i Guld virkede ved en kierlig Haand, ved hendes Haand. Signe bringer dig, Habor, stødte Dronningen ud med en vred- fnysende Stemme,

 med

med Had-funklende Øine, dig Hakons Broder, dig bringer hun din Bane. Habor reyste sig, og havde vist svaret Dronningen, dersom ei hans ganske Siel havde været fæstet paa Signe. Han tog Hornet, fattede tilligemed hendes Haand, saae stivt paa hende, drak og svælgede Elskov ned. Hun neiede anstændig for ham, i det hun rakte ham Hornet, og sagde med Øine nedbøiede til Jorden: Disse Draaber vorde dig, o Giest, til Held! — Til Vanheld! fnysede Dronningen. En Giest er altid ærværdig, sagde Sigar. Nu voxte Elskov og Mod hos Habòr. Signe, du er mig værdig, og du er min, sagde han. Med lette, svævende og skyndige Trin gik Signe derpaa bort. Habor blev tankefuld; han drog det første Suk i sit Liv; jeg maaskee døe, tænkte han, og Signe ei blive min. Men snart oplivede hans mandige Mod ham igien. I min høire Haand, tænkte han, bær jeg Lykken og Signe.

Det varede fiorten Dage inden de tvende Brødre kom tilbage. Habor var imedens stedse ved Hoffet, havde Deel i alle Legems-Øvelser

og

og Gierninger, som der forefaldt. Han svømmede, figtede, brødes, løb, gik paa Jagt, og ingen kunde lignes med ham. Sigar beundrede og frygtede ham. Han forestilte Bera, om det ikke var best at giøre ham afvendig fra sit Forsæt. Han er ubevægelig, sagde hun, og desbedre, han løber i sin egen Ulykke, Alfs og Algers hvasse Sverde skulle kiøle min Vrede i hans Blod; og dette skal ikkun være en Begyndelse; Hakon, afsindig over Habors Død, skal maale sig med mine Sønner og falde. Jeg seer, hvor Ravnen udhakker hans Øine, hvor han straffes for den Formastelse, at sette sig paa Odins Thróne, paa Gudernes Stoel; en foragtelig, en ukiendt Thrønder! Stor er Habor, ædel er han, jeg tilstaaer det, men des værdigere Offer bringer jeg min Broders Siel. — Engang var Habor og de andre paa Jagt. Et grusomt Vildsvin løb hastig ud af Buskene lige imod Bera. Sigar skiød med sin af Alder skielvende Haand et Spyd til det; Svinet blev streifet paa Ryggen, og Spydet faldt mat ned ved dets Side. I det samme Øieblik saae man Habor sidde tvers over Svinet,

en Kniv foer igiennem dets Bryst, det faldt til Jorden, og dets Blod overstænkte Beras Klæder. Hun udstammede nogle afbrudte Ord, som syntes mere at udtrykke Beskiemmelse og Forbitrelse end Taknemmelighed. Alle andre ophøiede denne Gierning til Skyerne; Signe aleene slog de skiønne Øine ned, sagde intet. Hvi tier du, min Datter? spurgde Bera, da hun blev aleene med hende. Alle prise Habor, og snart ville de beundre Alfs og Algers Overvinder; hvad mener du, mon han skulde være taprere end dine Brødre? mon de falde ligesaa let som Vildbassen? Tusinde have de overvundet, svarede Signe, Helte ere de, og Habor ogsaa. — Men hvo, tænker du, vil vinde? — Første gang finder jeg Bekymring for mine Brødre. — Gid ei Ønsker for Habor! — Mit Hierte er reent; Nornerne maae raade. — Snart elsker du Habor mere end dine Brødre. — Jeg er Dansk. — Bliv altid det, og viis dig især din mødrene Slegt værdig. — Her skiltes de ad.

Habor var frie i sin Omgang med alle. Med Prindsessen aleene var han noget tilbageholdende. Han talte sielden og lidet med hende; hun svarede

med

med faa Ord, og tiltalte ham aldrig selv. Udi hans Følge var een ved Navn Asmund, hans fortrolige Ven. Denne forundrede sig over slig Opførsel: Hvi saa taus, naar du er hos Signe? Elskov gier dristig. — Elskov giør frygtsom. — Hvor ofte seer jeg den blegne, blegne for en Møe, den som utallige gange har gaaet Døden i Møde! Hvi aabner du ei dit Hierte? Tael, og Signe vil elske; Møe, dydig Møe, taler aldrig først om Elskov. — Hvad siger du, Asmund? Erindre dig Signes Løfte: hun kan, hun maa ikke elske mig, førend hun er vis paa, at jeg er taprere end hendes Brødre. Jeg elsker hende; men enten døer eller vinder jeg. Døe; ja da bær jeg min Elskov aleene, i Valhal skal Signe være min Glæde. Men jeg vinder, og da er Signe min. — Vel din, Løfter ere hellige, men elsker hun og? — Ikke min, uden hun elsker; Konge-Møer elske ei af Vellyst, ei for deres egen skyld, men for den Elsktes skyld. — Men om hun elskte dig forud, des vissere vilde du være paa hendes Elskov siden. — Hun hader mig ikke. — Hvo kan hade dig? — Vera, hun er Hugleiks Søster, den Nedriges

Søster

Søster, dog hun er Signes Moder. — Du er mig ubegribelig; du elsker, og vil dog ikke overtale, vil dog ikke elske; andre røve dem, de elske. — Jeg er mig selv en Rettesnor; hvad, om Signe heftig elskte, og jeg faldt, var hun ikke da ulykkelig, og jeg Signes Ulykke? Habor taug, og Taare runde. — Helten græder! kan en Helt græde? — Han er Menneske. — Græde for en Mee! — Ja, for hende vil jeg døe. — Elske og giøre intet for sig! — Jeg giør alt for Signe, jeg strider. — Men om du dræber hendes Brødre, mon Signe da — Hun har giort Løfte til Freya. — Jeg frygter for Vera. — Hun kan ei bryde Folkenes Skikke, hun faaer ei Lov dertil. — Men tænk dog, Signe er deilig. — Ja, Rosen er ei saa smuk, ei saa smuk aabner den sig for Vesten-Vindene, som hendes Læber aabne sig, Ynde smiler paa dem, Blussel bedekker hendes Kinder. Ei er Hnoss *) saa skiøn; ei græder Freya saadane Taare; hun aleene kan skienke Iduns Æble **), hos hende er evig

*) Hnoss var Freyas Datter, og overmaade skiøn.

**) Iduns Æble. Af disse Æbler spiste Guderne, og bleve derved unge igien. Idun var gift med Brage,

evig Vaar. Mit Hierte tilsiger mig, at hun skal blive min. — Men om dit Hierte bedrog dig? Kiereste Ven, lader os vende tilbage til Norge, flye denne Ild, som fortærer dig, som foraarsager dig enten strax Døden ved Brødrenes Sverde, eller dog siden ved Moderens Had. — Taler Asmund nu? vende tilbage vanæret, miste Signe! Død, jeg favner dig. Enten tie, tal ikke mere saa, eller vort Venskab er ude. Du byder, svarede Asmund, og jeg tier. — Det er besluttet, jeg kan ikke mere end døe, og hvad da? Signes Graad skal trøste. Jeg kiender min egen Værd, vis er jeg paa Signes Medynk. — Jeg tier; eet aleene maa jeg spørge om: Naar saae du Signe græde? — Da jeg havde fældet Vildbassen, gik jeg noget efter did hen. Endnu laae den død, men hvilket Syn! Signe ved den paa Knæe med begge sine Arme støttende sig paa Stubben af et

Træ,

Brage, Gud for Veltalenhed. Saa at denne Allegorie vil sige, at Guderne, det er berømte Mænd, fornye og forlænge deres Liv, og erlange Udødelighed, ved deres egen Veltalenhed og de Berømmelser, som veltalende Mænd give dem.

Træ, og med Øinene fæstede paa det dræbte Dyr. Bekymring stod malet i hendes Ansigt, dybe, hule Sukke brøde undertiden frem, tilsidst fløde hendes Taare, Øinene vare lukte, stønnende, afbrudt nævnte hun Bera, Alf, Alger, Habor; og da faldt hun med sit Ansigt paa Stubben, og vædede den med sine Taare. Gid hun havde vædet mig! Drikke hendes Taare, og saa døe! — Lykkelige Habor! Konge-Datteren elsker dig. — Siig Signe. — Gebærder tale mere end Ord. — Ja vist giøre de, hun strider imellem sine Brødre og mig. — Men hvi tiltalte du ikke Signe da? Aldrig faaer du skiønnere Leilighed. — Jeg ærer Signes Taushed; mit Mod, min Dyd skal virke paa hende, og ei mine Ord; hvad min Elskede vil have hemmeligt, bør jeg ikke vide. Stille gik jeg derfor bort, at mine Fødders Raslen ei skulde forraade mig.

Sigar og Habor spilte undertiden Skak, og den sidste vandt altid. Da skeede det engang at Prindsessen stod ved. Sigar tabte efter Sædvane. Hevn du mig, min Datter, sagde han, du spiller

dog

dog saa got, lad det blive Forevarsel for dine Brødres Seier. Signe saae stivt paa sin Fader, svarede ikke, og satte sig hastig. Prindsesse, sagde Habor, jeg tager imod Kongens Vilkaar, jeg forestiller mig selv, og hun sine Brødre. Nei, Habor, svarede hun, og hendes Øine blandedes noget, Slegtskab forbyder mig at spøge med mine Brødres Useier, og Gieste-Retten med din. Her smilede Svanhild, en Prindsesse fra Reid-Gothland, fra spædeste Aar opfød med Signe, og Algers trolovede Brud. Nornerne raade da vor Skiebne, svarede Habor, og giøre den blid! Signes Øine bleve klare. Spillet varede længe, de grundede længe ved hvert Træk, og naar de bleve trukne, skulde man sige at de ikke havde tænkt. De oversaae mange Leiligheder, og tilsidst bleve deres Konger aleene tilbage. Bera gik af og til: Min Datter er høflig imod den Fremmede, hun bruger ei al sin Styrke. Mig synes, sagde Svanhild, at Habor spilte ogsaa bedre med Sigar. Jeg bruger dog al min Kunst, sagde Habor, men Signe spiller bedre end Sigar. Ja hun, svarede Bolvise, er Fruentimmer. Han var Sigars Tolvte Stykke.

ypperste Raad, og halv blind af Alder, men ikke paa Forstand, da ingen snedigere fandtes ved det hele Hof end han.

En anden gang skeede det, at Sigar og alle hans Mænd rede ud paa Jagt; Dronningen og Prindsessen ligeledes. Habor holdt sig hos Kongen, men dog saaledes at han gav Agt paa alle Signes Idrætter. Nu vare de komne til en Aae, hvorover var et Vadsted. Hiorten var svømmet over den. Sigar steg af sin Hest, Habor ogsaa, og flere bleve paa denne Side af Aaen, deels til Hest, deels til Fods; men mange andre satte efter Hiorten. Signe holdt stille paa sin Hest, og havde givet den Tømme, i det hun tænkte paa sin Tilstand. Med eet løb Hesten af med hende, og vilde efter de andre. I et Øieblik var den i Aaen, hun af Hesten, som sank ned i et Hul og druknede. Men man fik neppe Tid til at see alt dette, førend man med det samme saae Habor bærende Prindsessen til Lands paa sine Skuldre. Svanhild og flere rullede hende strax; hun kom sig snart. Habor og de alle stode om

hende

hende, hun slog Øinene op, først paa Habor, siden paa Svanhild. Var det ikke Habor, som frelste mig? spurgte hun med en svag Stemme. Det ønsker du, faldt Vera hende ind i Talen, ingen kan giøre noget, uden han. Det var ogsaa ham som giorde det, sagde Belvise, en klog og redelig Mand, og Broder til Bolvise. Ja det var en lykkelig Hendelse, blev Dronningen ved, at han var saa nær Aabredden; han maa for hendes Redning takke sine senefulde Arme; havde han ogsaa reddet Hesten, da havde han giort mere, end nogen anden kunde giøre. Dit Had taler, faldt Belvise hende heftig ind, lad Odin og Nornerne raade for Skiebnen, og vær fornøiet med deres Dom. Sigar nærmede sig til Habor, og tog ham i Haanden, sigende: Du har reddet vor Datter, af Erkiendtlighed vil jeg gierne redde dit Liv, strid ei imod mine Sønner. — Jeg frygter dem ikke, blev Svaret. Paa Hiemveien fik Signe Leilighed at rekke Habor sin Haand, men trak den strax tilbage, en hastig Ild skiød sig op i hendes Kinder. — Habor har reddet mit Liv, og jeg vil giøre for ham hvad jeg kan. — Habor kom

ei til at svare, thi Dronningen saae paa ham, og han vilde ikke formeere hendes Vrede; men han saae paa Signe, med Oine, som sagde nok, med saadane Oine, som Elskere aleene see, og som ingen Pensel kan afmale.

Alf og Alger brændte og røvede imedens paa de Vendiske Kyster. Hildegisl, en deilig og tapper Saxisk Prinds, havde slaget sig til dem, og den daglige Omgang, samt fælles Fare og fælles Glæde efter Seier, knyttet saa stærkt et Venskabsbaand imellem dem, at de en Dag sagde til ham: Vi kunne paa ingen bedre Maade vise vort Venskab og giøre det evigt, end om vi søge at faae dig til vor Svoger, og derved giøre vort Broderskab uopløseligt. Hildegisl blev glad, men han ytrede og sin Frygt. Der var ei aleene Fader og Moder at overtale, men ogsaa Signe selv, hvis Nei han havde faaet, da han for to Aar siden friede til hende; og hendes Løfte giorde en uovervindelig Hindring. Alf tog Ordet: Jeg veed det nok, den lille overtroiske Pige har giort et ubesindigt Løfte. Vi ere enige i alle Ting, undtagen

tagen i den Lærdom om Guderne; hun troer paa alle Guder og Gudinder, og jeg, jeg troer paa mig selv. Min høire Haand, min Styrke, mit Mod, de, de skulle hielpe mig. Sandt nok, Signe er kydsk, hun er bestandig; jeg skulde næsten troe, at hun havde i Sinde at døe Møe, siden hun har lovet at ægte den, som overvinder mig og min Broder; thi det er umueligt, og endnu har paa andet Aar ingen turdet byde sig til. Men hvad Haab kan jeg da have? brød Hildegisl ind. Du faaer at bie, svarede Alf, i nogle Aar; naar hun da seer at ingen melder sig, og dertil kommer Faders, Moders, Brødres forenede Bønner, og du ogsaa viser dig, saa tvivler jeg ikke paa, at hun jo forandrer sin Beslutning, uagtet al sin Kydskhed og Standhaftighed; thi Mennesket er ikke dannet til at leve enlig. Men vel var det, om du nu vilde følge hiem med os. Gierne vilde jeg, blev Svaret, men jeg har giort min Fader et Løfte, at være hos ham just ved denne Tid, for at hielpe ham at stride imod Soraberne. Saadanne Løfter bør være hellige, svarede Alf, men andre giorte til afmægtige Væsener, som maaskee aldrig have

været til, eller dog have begaaet ligesaa mange Feil, som vi, slige Løfter agter jeg ikke. Nu tog Alger Ordet: Vel er jeg ingen Slave af den offentlige Gudstieneste, men dog bør man ei forhaane Guderne, de kunde opirres til Vrede, og Odin er mægtig. Ja din Odin, svarede Alf hastig, er ligesaa mægtig som de andre. Seer du ikke, at Gudernes ivrige Tilbeder døer ligesaa vel som deres Foragter, endog paa Sotteseng, berøvet den Glæde at falde i Strid? Men hvad om Niflheim er til? spurgte Alger. Jeg vil lade det komme an derpaa, svarede Alf, men endnu har jeg aldrig seet nogen Gienganger. Da tænker Syvald anderledes, og er dog en kiek Kriger, sagde Alger. Ja derfor, svarede Alf, er han og Signes Kieledegge, derfor har han det rare Fortrin, at være udelukket i hendes Løfte. Saa men, gav Alger til Giensvar, er det dog ei skeet fordi hun tænkte mindre om ham; det bevidne de rygende Brittiske Kyster, som nu atter føle hans Styrke.

Noget efter skiltes de ad. Hildegisl drog til sin Fader, Alf og Alger hiem. Noget førend

de

de ankom, havde Syvald indfundet sig. Han og Habor bleve snart gode Venner, thi de vare begge modige, tapre, ædle, hoihiertede. Syvald ønskede, at Signe ei havde giort sit navnkundige Løfte, thi nu frygtede han enten for sin Ven, eller for sine Brødre; men Æren, lagde han til, bør herske over vore Ønsker, og Guderne kunne hielpe, naar man mindst venter det.

En Dag, Kongen sad ved sit Bord, Syvald, Bera, Signe, Habor og alle hans Kiemper ogsaa, traadde Alf og Alger uventede ind. Den første førte Ordet, sigende: Hil være dig, o Fader, gid du længe drikke Miød og Øl med dine Kiemper! Din Lykke har bragt mig og Alger Seier til Veie, og givet os god Ver hid; din Skrek har opfyldt Venden. Med Hildegisl den tapre Saxiske Prinds har jeg forbundet mig i Venskab, og lovet ham min Søster; thi hendes ubesindige Løfte bør ei binde hende, med mindre hun vil blive evig Møe; thi hvem tør vel møde mig? Det tør jeg, raabte Habor, og sprang over Bænken, der ere mine Staal-Handsker, een

for dig, Alf! og een for Alger; jeg er Signes Beiler, og skal enten vinde hende eller døe. Ja, nu bliver du vist gift, Signe, sagde Alf spodsk, hvad siger du hertil? Man saae ingen Forandring paa Signe, aleene hendes Øine bleve noget smaae. Mit Løfte er helligt, sagde hun; Guderne bevare mine Brødre, og Freya raade for min Skiebne! Ja, du stoler maaskee, sagde Alf, paa den Deel i dit Løfte, at du vilde tilhøre den Mand, som kunde nøde dine Brødre til Forlig, men jeg haaber at tvinge denne Fremmede, hvo han end er. — Habor er mit Navn, Hamund min Fader, Tronhiem mit Fødested, og endnu er jeg ubetvungen. — Jeg har hørt tale om dig, du venter maaskee Hakons Lykke, men han overvandt en gammel Mand, her er en ung og rask. Nu har jeg dobbelt Aarsag til at stride, hevne mig og Hugleik, hevne Hugleiks Død, straffe din Formastelse. Har du ikke hørt mit Rygte? jeg slaaer, og tager ingen til Fange. — Signe undertrykte et Suk. — Nornerne, svarede Habor, raade for Udfaldet, Odin er og de Norskes Gud. — Ja ligesaa meget som de Danskes, han

er

er mægtig i Ragnarokr. *) — Du stoler paa dine egne Kræfter; vel dig! at du er Signes Broder, og at jeg er Giest; mit Sverd skulde ellers . . . Her taug Habor, blev rød som Blod, lagde Haanden paa sin Kaarde, og saae paa Signe. — Fred i Kongens Sal! sagde Syvald. Jeg seer Hugleiks Gienfærd, brød Dronningen ind, forfølge dig, du Stolte, han bader sig i dit Blod. — Atter undertrykte Signe et Suk. Nu holdtes Raad om, paa hvad Maade Striden skulde gaae for sig. Sigar, Bera, Bolvise vilde, at Habor skulde aleene stride mod Alf og Alger, den ene efter den anden; Sigar, for at spare sine Undersaatters Blod, Bera og Bolvise, fordi de haabede at Habor skulde da des lettere falde. Bera vilde derfor, at Alger skulde først figte med ham, og strax derpaa Alf; thi falder da end Alger, tænkte hun, eller overvindes han, saa er min kiereste og tapreste Alf tilbage, han faaer da en let Seier over en modig Mand. Men Belvise, Syvald, Habor og Signe vilde, at begge Krigshære skulde stride

*) Ragnarokr, det er Verdens Undergang, da Fenris Ulven skal opsluge Odin.

imod hinanden. De tre første ansaae det for meer ærefuldt, hver vilde unde sit Folk Fortrinet, og Signe tænkte, at der var da mindre Fare for Habor. Hun kunde nu ikke dølge for sig, at hun ønskede Habor at vinde, dog med sine Brødres Frelse. Længe satte hendes Danske Hierte sig imod denne Tanke, men Elskov vandt. Tilsidst giorde Alf og Alger Udslaget, da de gave tilkiende, at ønske det danske Folk Æren af den Dag. Vilkaarene bleve siden fastsatte: Hvo som kunde drive den anden paa Flugt, havde vundet, og den som gled og faldt, skulde bekiende sig overvunden, og aflade fra Striden, om det end var een af Hoved-Personerne, og indgaae Forlig. Aleene Alf gav tilkiende, at han ei kunde vige fra sin vedtagne Regel, aldrig at afstaae fra Striden, saa længe han kunde røre sig, og ei at spare den Fiende som gled eller faldt. Bera berømmede ham, og kaldte ham Hugleiks Hevner, Sverrigs og Danmarks Forsvarer. Din Tapperhed er noget vild, min Broder, sagde Synvald. Habor giorde ingen Indvendinger: Jeg vil vise mig Signe værdig, ikke kan hun elske nogen feig Mand.

Ved

Ved Sigersted laae en deilig Bøge-Lund, did spadserede Signe ofte hen, aleene i Selskab med Svanhild. Endnu havde Habor ikke søgt Leilighed at tale ene med hende. Men førend han reiste, vilde han dog gierne vide, hvad det var hun vilde giøre for ham. Han passede derfor paa, og traf hende. Svanhild gik noget tilside. Signe, sagde Habor, uforfærdet gaaer jeg dine Brødre i Møde, Norges Ære og dit Hierte opmuntre mig; thi døer jeg, da er mit Navn evigt, men, ak! da har jeg ei den Forvisning at du elsker mig, thi du vil ei elske den, som lader sig overvinde. — Da havde jeg ikke seet dig, blev Svaret, og Haanden bedekkede Øinene, og Taare runde ned af hendes Fingre. — Overvunden skal du ei see mig, den Skam kan jeg ikke giøre dit Hierte; midt iblant dine Danske vil jeg kaste mig, om jeg merker at Striden gaaer mig imod, og der vil jeg døe dig værdig. Enten din, Habor, svarede Signe, og rakte ham sin Haand, eller ingens, og hvo turde maale sig med mine Brødre, naar du var overvunden. Enten her din, eller og din i de Udødeliges Bolig. — I de Udødeliges Bolig!

Bolig! ypperste iblant Valkyrierne! Odin vil misunde min Lykke. — Og Frigga vil misunde min, hun vil synes, jeg har faaet mere end hun, at Odin er mindre end du; men lev, vind, overvind, spar mine Brødre! Men hvorledes spare Alf? han vil ikke give sig, og skaaner ingen. — Jeg vil klemme ham inde mellem Skioldene. — Mit Haab lever, vi skulle leve, vi, vi skulle elske, her, hisset. Gaae, skaan dig! nei strid, foreen Elskov og Ære! den ærelose Mand kunde jeg ikke elske. O Danmark! o Fæderneland! dig ønsker jeg ... hvad? Freya hevner sig. — Ja, Freya er mig gunstig, Signe er Freya. — Den Modiges Kinder vædes af Taare! — Glæde volder dem. — Dit Bryst kiender ej Frygt. See, der har du en tredobbelt Guldring, til Forsikring paa at jeg enten levende eller død skal være din; thi du, du reddede mit Liv, og om du end falder seierløs, saa er du dog seierværdig. — Mit Mod fordobles, mine Kræfter voxe, Ringen er mit Skiold. — Gaae nu, Habor, Freya ledsage dig! mød her i Morgen, og jeg skal give dig mere Gave. Nu gik Habor, med langsome,

med

med stærke, modige Trin, uophørlig saae han sig tilbage, Tillid, Fyrighed, Glæde, spilte af hans Øine. Signe stod uforandret stille, hun saae bestandig efter ham. Net ligesom den skibbrudne Mand seer med et fast Øie paa den for ham liggende Klippe, og strekker sine Arme ud efter den, saa strakte Signe ogsaa sine Arme ud efter Habor. Svanhild kom nu til hende: Signe, du elsker. — Har du hørt noget, elskelige Svanhild? — Nei, men jeg behøver ikkun at see; ak at du maatte blive lykkelig! Men hvordan vil det da gaae min Alger? — Frygt ikke for ham, jeg haaber Guderne bevare hans Liv. — End hans Ære? du ønsker dog Habor Seier. — Det er ingen Skam at overvindes af den allertapperste. — Er Signe Dansk? — Danske og Norske have længe været Venner, naar de nu have prøvet hinanden, vil deres Venskab fornyes, og jeg blive Pant paa dets Bestandighed. — Du elsker allerede med saadan Vished; har da Habor alt vundet? — Hans Øiesyn forsikrer mig derom. — Men Alf higer efter intet, uden Død og Seier. — Han volder mig ogsaa Bekymring, men jeg haaber at Alfader spa-

rer

rer et Hierte, som tilbeder ham, og redder baade min Elskov og min Pligt. — Men Vera — her sukkede Signe dybt — hun tilstæder dig aldrig at ægte Habor, hun vil stedse see i ham en Fiende, Broder til hendes Broders Morder, andet kalder hun ikke Hakon; at forfølge Habor holder hun for en billig Selvhevn. — Jeg er Veras Datter, Vera er fornuftig, hun har altid viist mig Moders Hierte, hun kan ei gaae, hun vil ei gaae imod Lov og Skik, ei bryde et høitideligt Løfte. — Hun faaer ei heller Lov dertil, det tilstæder Folket ikke, men Snedighed formaaer meget. — Vort Venskab aleene hindrer mig fra at vredes paa dig, da du taler ilde om min Moder. — Søde Veninde, sagde Svanhild, kastende sig i hendes Arme, Kierlighed giør mig frygtsom, jeg frygter for din Skiebne, jeg beder dig ikkun, vær varlig. — Vera er Moder, jeg er Datter, jeg kan døe, men ei overtræde Pligt.

Dagen efter kom Habor paa bestemte Sted, men han kom en Time for Tiden. Han gik op og ned, heftig, hastig, snart stod han stille, han

saae

saae til alle Sider, ved hvert Løv, som rørte sig, viiste sig Signe for ham; hans med Tanker svangre Siel giorde hans Aasyn dybsindigt, hans Væsen uroligt, hans Trin ujevne; Blodet svolmede i hans Aarer, spendte hans Lemmer ud, Kiolen blev næsten for trang for Legemet. Haarde Løfte! raabte han, Brude-Sengen bespренges med Blod, med Blod af min Forlovedes Brødre. Paa den Maade vindes Signe, men maaskee det kan undgaaes, Alfader er naadig, gid jeg vidste Nornernes Dom! Mon Signe kan elske, naar jeg kom tilbage bestenkt med hendes Brødres Blod? mon hun kan? Jo, hun elsker mig allerede, hendes Løfte er helligt, Freya hørte det; jeg er uden Skyld, selv satte hun dem jo i Vove. Med min Villie skulle de ei falde; men Alf vil ei lade sig overvinde. Og om han da faldt, saa havde jeg jo opfyldt Løftet, taprere var jeg jo end han. Ja, Signe er alt, jeg skal, jeg maa, jeg vil vinde hende, det koste hvad det vil; Døden er en Leg, Døden er en Dands, Signe er alt. Hvad vil Bera sige? Bera den Svenske, forgieves har hun Danske Børn, Svensk er hun i Hiertet. Jeg

frygte

frygte for hende! Ei bæver jeg for Helte; bæve for en Qvinde! Hvad vil hun giøre? for Folket blev Løftet giort. Men hvor er Signe? Her er hun, svarede hendes kielne Røst, en Røst af en Elskerinde; see, Habor, en ringe Belønning for mit Liv, dette Silke-Pantser er syv gange syet med tredobbelt tvunden Silke, det skal optage alle fiendtlige Skud, afværge alle mordiske Pile. — Hvem har syet det? — Hvem uden jeg? — Ja, det kan jeg bevidne, sagde Svanhild, for en Broder krænkte jeg at de Sting giordes, for en Dansk Broder. Signe rødmede: Habor har reddet mit Liv. Og vundet dit Hierte, lagde Svanhild til; og du, o store Helt, ei misunder jeg dig din Lykke, men spar Alger, bring ham levende, bring ham ærefuld hid, overvind ham ei, før efter en tapper Modstand; den feige Mand skal aldrig ligge ved min Side. Svanhilds eget Val, sagde Habor, Algers Rygte og Mod forsikrer hende om hans Modstand; min Haand skal tvinge ham, men ei uden Møie. Store Helt, tog nu Signe til Orde, gaae, hvor Ære og Elskov byder dig, de veilede dig hen, de veilede dig tilbage!

kom

kom hid, som jeg ønsker, kom hid uden nogens Sorg. Og nu nøs hun stærk. Jeg tager imod dette gode Tegn, sagde Habor, Signe skal føre mig vel frem og tilbage, og ingen af hendes skal græde for mig.

Imedens havde Alf og Alger draget Hær sammen. De forsamlede hundrede Skibe, ligesaa mange som Habor havde, og lige mange Folk vare paa begge Floder. Udi Pragt overginge de Habors. Forstavnene vare forgyldte paa mange, paa nogle vare Drage- og Løve-Hoveder, alle vare de malede røde, blaae og gule over Vandet. Bagstavnen paa det Skib, Prindserne selv besteg, gik op i en forgyldt Drage-Stiert. Alle deres Folk vare klædde enten i Staal-Pandsere, eller i Ringe-Brynier. Alle Sverde og Spyde blinkede. Skioldene hengte uden paa Skibene, og hvide og røde Aarer stode ud der imellem. Alf havde i sit Skiold en Mand i Harnisk, som dræbte en Biørn, hvorover der stod skrevet: Habor. Med det gik han ind til Signe, som laae syg, og sagde: See Søster, saa vil det gaae Habor, og da kan

Hildegisl blive din. — Da maatte han først overvinde dig, Broder, men staaer du dig for Habor, da er du siden sikker. — Jeg troer, svarede Alf, at Bera har ret, naar hun siger at du elsker denne Normand. Snarere, troer jeg, ønsker du ham Seier, end os. — Signe taug noget. — Alfader raader for vor Skiebne, jeg er bered til alle Ting.

En utallig Mængde Folk fulgte dem til Skibene. Sigar gik foran, han tog Afsked med Alf, Alger, Habor. Han kunde ei fremføre et eneste Ord, hans Knæe skielvede og stødte sammen. Bera derimod var modig, med et hevnbegierligt Øie saae hun paa Habor. Gaae til din visse Død, mumlede hun. Ja til den visse Seier, svarede han. Sine tvende Sønner omfavnede hun, sigende: Mine Ønsker følge eder, vis er jeg, at I komme tilbage, som Hugleiks Hevnere, som Seierherrer af denne Stolte, han, som mener, ene at være Signe værdig. O I Guder, lader Signe heller døe Møe, mig døe barnløs, end denne (pegende paa Habor) skulde vinde! Alf hviskede til hende: Du paakalder Guderne? Det

skeer

skeer for Folkets Skyld, svarede hun sagte. Svanhild fulgte med; hun var iført en hvid Kiortel, hvori paa Brystet Algers Billede stod stukket med Guld, af hende selv baldyret. Hun tog en Ege-Krands af sit Hoved: Den skal jeg med Glæde sette paa dit, kiere Alger, naar du uskadt og forligt kommer tilbage. Nu talede, sagde Dronningen sagte til hende, Signes Veninde, og ei Algers Brud. Han kan vinde og dog forliges, hans Ære er mig kier, gav Svanhild til Giensvar. Alger favnede hende, han gav hende Kys, som de vare de sidste; med Magt rev han sig af hendes Arme, og sprang op paa Skibet. Svanhild græd, og alle viiste sig bedrøvede, undtagen Bera, Alf og Bolvise. Hvor hun elskes! sagde Bera. Hvo elsker ikke gode Hierter? svarede Syvald. Habor og han toge Afsked som Helte, med Mod, med Ømhed; de favnedes eengang. Alfader styre alting til det beste! sagde Syvald. Din Ven er jeg, svarede Habor, hvordan det gaaer. Hils Signe, siig, jeg figter mandig, dog saa at jeg erindrer, det er hendes Brødre jeg figter imod. See her, og med det samme brød han en Guld-

Ring over, giv hende den Deel; den skal være hende Borgen for, at jeg er hendes, enten levende eller død; den anden Deel skal hun faae, naar jeg med Seier kommer tilbage.

Da de Danske ginge om Bord, tilønskede den hele forsamlede Almue dem Lykke, og at de vel maatte komme tilbage. Men da de Norske stege paa deres Skibe, taug Almuen; thi Habor var elsket og beundret, og Lykke og Seier tillod dog det Danske Blod ei at ønske ham. Alver, Thors Præst, giorde Offer paa Aaebredden, og spaaede af Oxens Indvolde. Heftig rullede han sine Øine om, trak Rynker i Panden, slog med Armene, vred sig, og skummede med Munden. Han aabnede den ofte, ligesom han vilde tale, skar Tænder, stampede med Fødderne, skielvede over sit ganske Legeme, og sagde endelig med et skrekkeligt Raab, og med afbrudte Ord: Forlig — Mord — Brand — Nederlag — Glæde — Sorg — snart — langt borte. — En Gysen overfaldt Almuen, stille Skrek herskede overalt. Svanhild faldt afmægtig i Armene paa Gunvor sin Amme. Bolvise

vise aleene loe, og Dronningen sagde til ham: Spaadomen er tvetydig som sædvanlig; Gøgleren vil bilde os ind at vide noget, men han nævner alt hvad der kan skee, og har altsaa tvende Kaar; dog han lever heraf.

Nu roede Skibene ned af Aaen; grønne, gule, blaae og røde Flagge betegnede deres Vei, da man ei mere kunde see dem selv. Lyd af Fløiter og Giger hørtes fra dem. Paa Landet dandsede unge Møer og nygifte Koner, efter Lyden af Trommer, Cymbler og Bielder. De ønskte, at Signe maatte faae en Mand, den hun selv elskte, og Danmarks Ære blive ubeskaaret. Herved sukkede de, thi de indsaae ikke, at tvende saa stridige Ting kunde forenes. Dog Guderne formaae alle Ting, sagde de. Dronningen derimod ønskede intet uden Habors og de Norskes Drab, og hun var vis derpaa. Signe lader sig nok overtale til at gaae fra sit Løfte, tænkte hun, naar først denne Habor er borte, og Freya tager sig det ikke nær, hun veed intet deraf. Og om end Signe ei vil lade sig overtale, hvad da? Saa mange Møer døe

ugifte; lad hende være ugift, jeg faaer Hevn, Hugleiks Blod ryger endnu, Sverrig, Danmark hevnes, den Afskyelige ryddes af Veien; lad Signe kun sukke en Tid, siden lindres alle Ting. Hun er ung, hun er Fruentimmer, virkelig Fruentimmer, det viiste hun, da hun saa let elskte denne Fremmede; en anden kan hun da vel og elske. Imidlertid hendrev Signe sin Tid meget ilde. Dyd, Mod, Kierlighed til Brødre og Fædernelandet, Elskov plagede hendes Hierte. Hun turde ei for nøie adsperge sig selv, hvad hun egentligen ønskede. Nu forestilte sig hendes Brødre for det ømme Sind; den jevnlige Omgang fra Ungdomen af, de mange glade Timer, deres Omhu, de kierlige Favnetag, hver gang de med Seier vare komne tilbage. Hvorledes nu tage imod dem? maaskee døde, blodige; naar det bliver best, saa dog overvundne. Ubesindige Løfte! — Og du kan ei brydes; Gudinden hørte det. I dette Øieblik nærme de sig maaskee; for sildig skeer da Hindring. Helte lade sig ei hindre, ei engang ved Elskov; Æren er dem alt. Dog — dette Løfte har givet mig min Habor, uden

det

det maaskee aldrig seet af ham. Kiere Navn! Habor! Det er en Helt, jeg elsker; som Heltinde vil jeg elske. Op Signe! Du er Prindsesse; dit er Dansk! Habor kan falde, Signe kan døe; men han kan vinde, Forlig kan stiftes. Endda ere Alf og Alger tapre, naar ikkun een er taprere end de. Op Signe! viis dig Habor værdig! En Uværdig kan ei være hans Elskerinde. Nu vover han sit Liv for dig, for at vinde din Person; thi dit Hierte har han alt. Og du, du skulde ei kunne døe for ham! Lev, kiere Habor, lev! lev for Signe! Signe lever for dig, hun døer for dig. Op Signe, op, tør Graaden af dine Øine, viis dig Habor værdig! Nu reyste Signe sig, med Mod reyste hun sig. — Jeg er Habors Brud! Hendes Taare standsede, Tillid, Mod bredte sig ud paa hendes Kinder, Rolighed viiste sig i alt hendes Væsen, Dyd, stille Dyd, fast Beslutning tindrede ud af hendes Øine. Hun gik ud af sit Kammer, sikre vare hendes Trin, med oprakt Hals gik hun og saae til Himmelen; ret ligesom Fyrren paa de Norske Fielde, der voxer lige mod Himlen; en alvorlig Venlighed teede sig i al hendes Adfærd; En

Guddom lyste af hende. Hun smilede, ei som en Brud til sin Beiler, men som en Fader, der seer sin Søn falde med Ære. Hun var ei kommet langt paa Veien til sin Faders Sal, førend hun mødte Dronningen sin Moder. — Saa rolig, Signe! og dine Brødre figte. — Jeg har overgivet dem i Gudernes Hænder. — Guderne! Ja de komme nok ned af Himlen. — Signe sukkede. — Hvi sukker du, Signe? — Jeg sukker, fordi min Moder tænker i saa vigtig en Post anderledes end jeg, anderledes end alle. — Alf, Bolvise, tænke som jeg. — Den sidste bør ikke nævnes, men Alf er min Sorg. — Alf er dog ofte kommen seierrig tilbage, endskiønt han troer ikke paa Guderne, men paa sig selv. — Vi leve ei aleene for denne, men og for hin Verden. — Denne ere vi visse paa; Frode ofrede dagligen til Guderne, og blev dog slagen. — Han døde som Helt, vi skulle alle døe. Efter Døden belønnes Dyden; Gimle er de Dydiges sidste Bolig. — Der haaber du vel at finde Habor. — Ham og alle Dydige. — Stakkels Signe! som lever i en anden Verden, og ikke i denne. Nu skiltes de ad; Vera med vild-ømme

Øiekast,

Øiekast, og Signe med ynkefuld-ømme. Signe var nu stedse rolig, dog ei ligegyldig, men lidet dybsindig. Hun talte ei om, hun spurgte ei efter, hvordan mon det gaaer; thi hun var bered at tage imod Skiebnen, hvordan den end faldt, da hun selv vidste hvad hun vilde giøre. Bera spottede jevnlig, talte om sin Glæde, naar hun skulde see Habors Hoved for sine Fødder. Sigar taug, og sukkede undertiden. Syvald fremførte intet uanstændigt, men gav tilkiende, at han haabede paa Guderne. Bolvise sagde: Jeg haaber, at vore Prindser lade ei een Normand leve. Og jeg beder Guderne om, svarede Belvise, at alting maa falde ud til fælles Fornøielse. Svanhild opførte sig som kierlig Elskerinde, som øm Veninde. Hun sukkede, naar Alger nævntes, og bad got for ham, og ønskede Habor vel. Naar hun var aleene med Gunvor, spurgte denne hende: Hvorlunde kan du, Datter, ønske den got, som vil dræbe din Brudgom? — Min Veninde elsker ham, og han er elskværdig. — Men han vil dræbe din Brudgom. — Signes Løfte tvinger ham, og han elsker Signe. — Men hvorfor skulde han til din For-

træd lade sig af Æren drive hid, hvi skulde han elske Signe? — Spørger du et Hierte ad, som baade føler Ære og Kierlighed? Jeg elsker Signe, med den inderligste Kierlighed elsker jeg hende; og en Prinds skulde ei elske hende? — Men elsker du ikke Alger? — Du har saa længe seet ham, og spørger endda? Elskov føler mit Hierte aleene for ham, for ingen anden, men Signe er mig kier; ja, elskeligste Signe! jeg elsker alt hvad du elsker. — Men om Alger faldt, om Habors Haand — Tie, kiere Gunvor, tie! lad os ei giøre Livet bittert, jeg haaber paa Guderne. Alger skal komme frisk tilbage, som Helt komme tilbage, og alting skal blive vel. — Ja, naar Habor vinder. — Og om han nu vandt, de Tapre formaae intet mod Lykken. Jeg kiender Alger; han kan ei komme uværdig tilbage.

Aarerne førte nu Skibene frem med Magt, og Aaens stride Løb hialp til at bringe dem snart til Havet. Der lagde da Skib imod Skib, Forstavnene bleve bundne sammen, og derved blev Søeslaget forvandlet til en standende Strid. Paa

begge

begge Sider vare Skibene omtrent lige store, og lige mange Folk paa hvert Skib, aleene at det Skib, hvorpaa de Danske Prindser selv befunde sig, var noget høiere end Habors. Af denne Fordeel besluttede Alf og Alger at betiene sig, og til den Ende forsøgte de længe at springe ned paa Habors Skib. Derfore lode de regne en Hagel af Stene, Kaste-Spyde og Pile ned paa de Norske. Men Habor havde ladet sine Folk sette sig paa Knæe, med Skioldene for sig og over Hovederne. Denne Regn gaaer vel over, sagde han, lad de Danske ikkun udmatte sig. Tilsidst befoel Alger, at hans Folk skulde rende til de Norske i al Fart, og med Magt støde paa dem med Skioldene, hvis Midte traf paa det øverste af Normandens Skiolde, i Tanke at kaste nogen over Ende, og derved at kunne brekke ind. Men Normændene vare ubevægelige, og som en Muur. Da nu de Danskes Anfald sagtnedes, og de næsten havde forskudt alle deres Skudvaaben, reyste de Norske sig hastig efter Habors Befaling, og nogle af dem ginge op paa de andres Skiolde, imedens de endnu laae paa Knæe. Derved skeede

det

det, at Habor, Asmund, Biørn og Asgrim (thi Heltes Navne bør foreviges) kom op paa det Danske Skib. Strax kastede de Skioldene bag paa Ryggen, og hug med begge Hænder, for at rydde Vei for sig, og for at hindre, at de Danske ved deres Mængde ei skulde klemme dem inde imellem Skioldene, hvilket var Alfs Agt. Herved skeede det i en føie Tid, at endnu tretten Normænd kom op paa Skibet. Nu tænkte de Danske ei mere paa at hindre fleres Opgang, men ikkun hvorledes de kunde nedhugge dem, som vare komne op. Skiold stødte mod Skiold, Pandser imod Pandser, heit klingede Sverdene, Brynierne skingrede, Blod flød, og Skibet sank dybt hver gang een faldt, heftig skiød det sig op igien, og Heltene havde Møie ved at staae. Man figtede Mand for Mand, og mange, da Sverdene vare blevne sløve, grebe deres Modstandere i Brystet, om Livet eller Halsen, og søgte at nedkaste dem. Da gialdt det om Kræfter, thi Mod besielede alle. Fordobler eders Anfald, I kiekke Danske Helte, raabte Alf, I uovervindelige, nedslaaer de Norske Helte! Gaaer frem som Danske, raabte Alger,

fornyer

fornyer Mod og Kræfter! thi I stride mod Norske. O I Guder, raabte Habor, og du, o Signe, indskyder mig Kræfter, giver Lykke at overvinde dem, som ellers ei kan overvindes! Signe! raabte han endnu engang, og stedte med overnaturlige Kræfter an paa Alger. Helten veg en Haandbred tilbage med den ene Fod paa et Sted, som var slibrigt af Blod; Skibet sank og hævede sig i det samme med en springende Bevægelse, thi en Normand faldt. Herved ravede Alger, Habor stødte med fordoblet Fart anden gang til ham, og Alger faldt. — Hans Vaaben gave Lyd fra sig, som hørtes, uagtet al anden Bulder. Saa nedstyrter Sarpen med rasende Bølger; saa dønner det i Norges Klipper, naar det vilde Hav slaaer op paa dem. Og saa rasede Mod, Bitterhed, Brede, Skrek i de Danskes Bryste, da deres Prinds faldt. Habor bøiede sig strax over Alger; Elskelige Ven! sagde han, du kom vel ei til nogen Skade. Alger rakte ham Haanden: Du har vundet, for mig er Signe din; mig fattes intet, uden jeg er noget knuset af Faldet. Habor reyste ham op, de omfavnede hinanden, toge Hielmene

af

af Hovedet, og ved Kys beseglede Forliget. Medens dette Optrin varede, stode de andre Krigere stille, og Sverdene hvilte i deres Hænder. Men saa snart Alger var gaaet til Side, rusede Alf frem: Til mig, Habor! her er Algers, Danmarks, Signes Hevner.—Som en Ulv, rasende af Hunger, der nu seer sit visse Bytte, saa faldt Alf an. Habor kunde ei giøre andet end bøde for sig; Skioldet revnede, og hans Staal-Handsker bleve sønderhugne. Det havde været ude med hans Liv, om ei Signes Silke-Trøie havde reddet ham. Nu toge Alfs Kræfter noget af. Habor satte heftig ind paa ham, og Normændene flokkede og trængde paa, for efter Habors Befaling at indeklemme ham mellem Skioldene, og fange ham levende; thi Habor vilde ei gierne bestige Brudesengen, bestenkt med Broder-Blod. Men det var umueligt at tage ham, han snoede sig rundt om, vriede sig saaledes, hug om sig med begge Hænder, snart oven fra ned ad, snart tvertimod, snart i en Cirkel rundt om sig, saa at ingen kunde komme ham nær, og det var ligesom hans Kræfter toge til. Imidlertid fik han dog

denne Leilighed mange Saar, hvorvel af Habor alene, thi de andre satte ikkun ind paa ham med Skioldene, hvilke undertiden dog stødte ham temmelig. Nu tog Habor Signes Ring: Jeg sværger ved dette hellige Smykke, raabte han, at Signe skal dog enten her eller hisset blive min Brud. Signe, giv Liv! for dig figter jeg. Aldrig, skreg Alf, skal Signe blive din, Døden skal lukke dit Øie. Nu ginge de ind paa hverandre. Saa kiempe to Løver; de pruste, Ild funkler af deres Øine, Manen reyser sig, opreyste staae de, den ene Kloe møder den anden, man gyser ved at see deres forfærdelige Gab. Strid standsede nu mellem alle andre, Sverdene bleve bortlagte, henrykte syntes de i deres Prindser at see begge Folk figte. Med Styrke hug Habor; Hielmen revnede, Sverdet gled, og Alf fik et stort Saar paa Halsen. End græsseligere var Alfs Hug. Habors Hielm drev paa Dekket, og hans hele venstre Kind hang sønderslidet ned paa hans Hals. Imidlertid flød Blodet ned under Pandseren paa Alf, saavel af de forrige, som af det sidste Saar. Afmægtig segnede han ned paa

sine

sine Knæe. Du faldt; Forlig! sagde Habor. Død! raabte Alf, og svingede Sverdet. Da løb Habor til ham med vred Hu, tungt hug han til ham, Sverdet giennemskar Brynien paa venstre Side, gik igiennem Milten, og ind i Indvoldene. Uden Samling laae nu Alf. Lad ham ligge, raabte Biørn, thi Habor nærmede sig. Signes Broder er død! brød Habor frem med en bevæget Røst, kastede sig over ham, og græd. — Det røde Skiold, Krigsskioldet blev nu taget ned af Masten, og det hvide Skiold, Fredsskioldet igien opsat. Det var paa høie Tid at Striden standsede, thi ellers havde neppe een Mand paa de andre Skibe bleven i Live. Ved Eftertælling fandtes, at de Danske havde dog paa de andre Skibe havt nogen Fordeel, thi der vare hundrede og femten Normænd flere faldne. Men som Hoved-Personerne vare blevne overvundne, saa blev Signe og Seier tilkiendt de Norske. Habor drog al Omsorg for Alf, lod ham bære i sin egen Seng, hans Saar forbinde, og ham bestenke med koldt Vand, hvorpaa han endelig kom sig noget. Asmund sagde til Habor: Herre, du tænker paa andre,

og

og glemmer dig selv, Blodet flyder ned paa dit Pantser, og Luften kan skade det aabne Saar. Naar jeg først er vis paa Alfs Liv, saa er det Tid at tænke paa mig selv. Han blev derfor og siddende ved Alfs Seng, indtil han rørte sig og slog Øinene op. Da gik Habor bort; thi, sagde han, min Nærværelse kunde forurolige ham. Derefter syede Asmund Habors Kind sammen saa got som han kunde. Alf taug længe stille, efterat han var kommet til sig selv igien. Asbiorn og Hadding, tvende forneme Danske, maatte fortælle ham hele Sagens Udfald. Han svarede intet, endeligen sagde han: Lad Habor komme. Habor, du har vundet, sagde han, saa snart han saae ham; Ærens Lov befaler, at Signe skal være din; men mit Hierte kan aldrig blive din Ven, thi du er taprere end jeg. Det smerter mig, blev Habors Svar, at min Signes Broder ei vil være min Ven; men Guderne, jeg og Signe skulle giøre alt hvad mueligt er, for at overtale ham. — Det er forgieves, forgieves haaber du det, thi du vandt; mit Hierte glemmer ei denne Forbrydelse, lad det være dig nok, at Signe

er din. — Alf skal og være min Ven! men tal ei saa meget, dine Saar lide derved. — Jeg skal tie, roe nu i Morgen op ad Floden, thi nu er det for sildig; kunde jeg gaae, ikke skulde jeg være Vidne til din Glæde.

Imidlertid var alt i Bevægelse ved Sigars Hof. Sigar var bespændt med Dødens Angest, hans Sønner viiste sig for ham blodige. Syvald var tankefuld; ligesom Bølgen omdriver Skibet, saa vankede hans Sind imellem Ven og Brødre. Alger fyldte nu Svanhilds ganske Siel; hun lagde sig til Hvile, men foer op hvert Øieblik, thi Sverdene klingrede i hendes Øren. — Alger er tapper, hvo kan lignes med ham? men Krigs-Gudinden er foranderlig, maaskee Hildur *) er Habor gunstig; Habor gunstig, min Veninde gunstig, Signe lykkelig, og jeg ulykkelig. Tænkte jeg, at kunne være ulykkelig, naar Signe smilte? Er det muligt at jeg græder, naar hun smiler? — Med saadane Klager bortdrev hun den hele Nat; Øieblikkes Blund, Billeder, værre end Døden, afbrøde

*) Hildur, Krigens Gudinde.

afbrøde dem. Bera sagd med en tvungen og bitter Latter: (thi hemmelig Frygt nagede hendes Hierte) Normanden værger sig vel, men han falder dog; for Alger, for Alf maa alt falde. I det inderste af sit Hierte pønsede hun paa, hvorledes hun kunde, om Udfaldet blev imod hendes Ønsker, opsette Habors Lykke, ja spilde den. — Hver Dag, han ei favner Signe, er Glæde for mig; Signe lider, men min Hevn mættes. — Og Signe, hvad tog hun sig for? Fuld af Kierlighed for sine Brødre, fuld af Elskov for Habor, var hun dog fuld af Tillid til Guderne, hun haabede vist, at de skulde forene de Stridende, og alles Ære frelses; og om Habor faldt, da var hendes Beslutning fast, modigere end nogensinde.

Solen gik nu op, og begyndte at skinne paa Bakkernes Toppe. Vægteren kom da indløbende: Hil være eder, Herre, en Lue kommer Sønden fra, og synes at nærme sig. Det er Skibenes forgyldte Fløie, sagde Syvald. Min Stav! raabte Sigar, oppebiede den ei, reiste sig og faldt. Himmelsk Glæde, blandet med sørgelig

Frygt, bredede sig ud over Svanhilds Ansigt. Er Alger med? spurgte hun. Daare! svarede Bera, Skibene sees ei, og du vil, at Folk skulle sees. Svanhild holdt Haanden for Øinene og græd. Alle hastede nu ned til Aabredden; Svanhild var den første der, Signe gik rolig og langsom, og kom med de mellemste, Sigar var den sidste. Nu saae man et Skib med forgyldte Flagge, det skred langt frem for de andre, tvende anseelige Mænd stode i Forstavnen. Endnu kiendte man dem ikke. Paa eengang raabte Signe, Habor! og Svanhild raabte, Alger! Da segnede Dronningen, og man maatte bære hende bort. Svanhild segnede ogsaa, og opvaagnede ei, førend den ømme Alger trykte hende op til sit Bryst. Min Svanhild! — min Alger! — heftig Glæde tillod dem ei at tale mere. Signe gik lige til Habor: Lever Alf? sagde hun. Ja, svarede han, og favnede hende første gang. Han lever, men overvundet, sagde Bolvise, og Forbitrelse viiste sig paa hans Kinder. Han giorde alt hvad den Tapre kan giøre, svarede Habor, men Odin og Signe hiulpe mig. Signe hang ved Algers Hals,

og

og spurgde atter efter Alf. De milde Guder have hørt min Bøn, sagde Signe videre, efterat Alger havde korteligen fortalt hende, hvordan var tilgaaet; Habor er min, Danmarks og Brødres Ære dog reddet. Skaren gik nu hiem, men anvendte firedobbelt Tid at komme tilbage, imod den som var medgaaet ved at komme hen. Med Haand i Haand ginge Signe og Habor, og deres Øine vare uafladeligen fæstede paa hinanden. De talte om Ære, om Dyd, om Guder og Elskov. Paa den anden Side af Habor gik Syvald, holdt i sin Vens Haand, og taug; thi han vilde ei bryde den Venne-Samtale. Med Armene slyngede om hinanden, ginge Svanhild og Alger, hun hang paa hans Hals, og badede hans Ansigt med sine Taare. De talte om intet uden Elskov. Alle andre, som fulgte med, forestilte ogsaa meget rørende Optrin. Unge Koner hange om deres Mænds Halse og græd; forlovede Møer ginge med deres Brudgome Haand i Haand, og Glæde spilte af Øinene; gamle af Dage udmattede Fædre og Mødre bleve af deres Sønner styttede under Armene, og stønnede med Møie frem: Nu ville

vi glade døe. Men hvilke Ord kan beskrive deres Sorg, som savnede Fæstemænd, Sønner, Mænd? Alle trøstede sig dog derved, at de vare faldne som Helte, at Skalderne skulde siunge paa deres Høie, og Bautestene opreyses til deres Hukommelse. Alle vare og enige deri, at Danske og Norske vare de tvende første Heltefolk i Verden, uovervindelige, saa længe de vare enige, og som ei kunde ødelegges ved nogen, uden ved sig selv indbyrdes. Uden Misundelse, uden Fortrydelse talte de Danske om de Norskes Helte-Daader, og de Norske igien om de Danskes. — Naar Lykken skulde være vore Prindser imod, da var Habor aleene værdig, at den skulde see blid paa ham. — Alle vare de enige i, at dette skulde ikkun ansees, som et hastigt opkommende Uveir, og at den yndige Signe skulde fordrive alle Skyer, og med et evigt Baand knytte begge Folk sammen. — Og da kan hele Verden ikke staae os imod.

Bera holdt imedens Raad med Bolvise, hvorledes hun kunde afværge Habors Giftermaal, og mætte sin Hevn. Hendes Siel var stærk, men

ond.

ond. Nu blev besluttet, at kalde List til Hielp, da Magt ei vilde hielpe. Bera gik derfore til det forenede Par. — Før har jeg hadet dig, Habor, men nu beundrer jeg dig. Du har overvundet mine Sønner; det er sandt, i Førstningen smertede det mig, men nu glæder jeg mig over, at have fundet en værdig Mand til Signe. — Og nu faldt hun Habor om Halsen, og falske Taare runde. Habor omfavnede hende af Hiertet, uventet Glæde trak det hastig sammen, for med Heftighed at udbrede sig, da det ikke kunde rumme sin Følelse; først blev han bleg, men strax skiød Blodet sig op i Ansigtet, og sande Taare flede. Signe sukkede. Jeg seer Helten græde, sagde Bera. Ja, sande Helte ere ømme, svarede Signe. Men elsker du Habor nu ligesaa meget som før? spurgde Bera, nu han har denne stygge Skramme. End mere, svarede Signe hastig, for min skyld bær han den, jeg hug ham dette Saar. Nu kyste hun det, og Habor trykte hende op til sit Helte-Bryst. Reen, uskyldig, sand Fornøielse flød igiennem deres Aarer, og de zitrede i hinandens Arme. De elske hinanden, sagde Bera for sig

 selv,

selv, de nyde Avind-værdige Fornøielser. Signe elsker min Fiende, hun er strafværdig; Habor bør udryddes, om end Signe derved skal omkomme. Her følte Bera dog nogen Modstand. Men hun er Fruentimmer, hun er ung, tænkte hun igien, hun elsker Liv og Glæde; hun vil græde, og hun vil glemme. Men, elskte Signe! sagde Habor, aleene indtaget af mig, glemmer du at takke den beste Moder. Nu tog Signe hendes Haand, kyste den skielvende, sukkede og græd. Bera trykte hendes Ansigt op til sit Bryst, og Taare stode endog Bera i Øinene. Den største Misdæder kan aldrig fuldkommen vænnes til Laster, thi det menneskelige Hierte er ei skabt til dem. Forenede Par, sagde Bera, gaaer i Morgen til Freyas Tempel! tag der, o Datter, din Jomfruekrands af dit Hoved, og giv alt Folket tilkiende, at den, som har overvundet Danmark, og har overvundet dig ... Ei vandt jeg Danmark over, svarede Habor hastig, tvertimod det Danske Folk havde nogen Fordeel over det Norske, Skiebnens Gudinder giorde, at Alger faldt, og den Danske Prindsesse (og med det samme slyngede han sin

høire

høire Haand om Signe) gav Styrke og Mod. Her taug han. En Ild brændte da i Veras Øine, som Helten ei merkede, men ikke undgik den ømme Elskerinde; hun vendte Ansigtet bort et Øieblik, holdt Haanden for Øinene, og kunde ikke græde. Habor sagde derpaa: Paa samme Dag kan jo og Brylluppet blive. Forelskte ere meget hastige, svarede Vera; men du haver Fader, du haver Brødre; de burde være Vidner til din Lykke. Nær havde jeg glemt dette, elskeligste Moder, tog Habor nu til Orde, men Elskov fortryller. Min Fader er gammel, ham kan jeg ikke vente, men mine Brødre, Hakon især, den tapre Hakon . . . og ved disse uoverlagte Ord standsede han. Nu blussede Veras Kinder, dog ikke af venskabelig Ild; hun dreiede Hovedet hen til den aabne Dør. Der sidder Sigar, hans Befaling bør vi høre om alt dette, sagde hun. Ved Habors sidste Ord vendte Signe Øinene til ham; Habor! sagde hun ømt, og taug. Vera saae paa hende med et forskende Ansigt; Habor, du er min! blev Signe hastig ved. — Du er bange for din Elsker, tænkte Vera, og du vil dog ikke røbe Mis-

troe til din Moder. Alle tre nærmede sig nu Sigar; Signe kastede sig ned for ham og kyste hans Haand; Habor omfavnede ham, sigende: I Morgen vil jeg med dit Minde fæste min Brud. Og holde Bryllup tillige, sagde Sigar. Signe trykte hans Haand stærkt med sin Mund. Det var og min Tanke, svarede Habor, men Vera har erindret mig om Fader og Brødre, som og bør bivaane denne glade Dag. Over Elskov havde jeg nær glemt dem. Men hvad siger Signe hertil? spurgde Sigar. Vera vilde have svaret, dog Signe reyste sig hastig, sigende med et frit Ansigt: Fra det Øieblik, Habor vandt, er jeg hans, og har ingen anden Villie end hans. Hun saae kierlig og munter paa Habor. Hans Øine mødte hendes; de sagde: Du er dydig, og mig værdig. Vera maatte beundre deres Dyd, og blegnede. Sigar sagde: Jeg kiender mit Blod. Det Danske Blod er ædelt, lagde Habor til. Lige ædelt det Danske og Norske, var Sigars Giensvar. Men min Vera tier. Jeg er saa indtagen af dette ædle Pars Dyder, svarede hun, at jeg ikke kan andet end beundre.

Efter dette blev afgiort, at Habor skulde selv seile hiem, for at bringe sine Brødre, og om mueligt sin Fader med. Til Hakon skulde Belvise reise, saasnart Efterretning kom, at Habor var anlanget til Tronhiem. Om Aftenen talte Syvald, Signe og Habor sammen. Og du kan lade Habor reise? spurgde Syvald. Hvorfor ikke? svarede hun. Vel elsker jeg ham mere end mig selv, og ei blues jeg ved at tilstaae, at jeg længes efter at forenes med ham ved et uopløseligt Baand. Falske, pene, forstilte Møer, de aleene negte dette; Elskov er ingen Skam, ingen Skrøbelighed. Men jeg har og hans Ære kierere end mig selv, og det er hans Ære at elske sin Fader, sine Brødre. Skulde han legge sig paa den lade Side, blive blødagtig, fra Mand til Qvinde, stedse hænge hos mig, da var han ei den tapre Helt, ei den Habor, som Verden beundrer, den Habor, som er min Ære, den Habor, som mine Fiender misunde mig, som mine Venner prise mig lyksalig for. — Syvald omfavnede hende: Du er min Søster, den sande Elskerinde taler saa; Guderne

giøre

giøre dig saa lykkelig, som du er dydig! Habor stod imedens henrykt, han tiede, thi den største Glæde er taus. Signes Ord trængde dybt ind paa hans Hierte; han hørte, han saae, han følte, han tænkte intet uden Signe. Men nu opvaagnet af den behageligste Drøm, nu han hørte Syvalds Røst, tog han heftigen Signes Haand, og lagde paa sit Bryst: Guderne giøre saa! sagde han med den modige, ædle, og kierlige Stemme, som saavel klæder høie Siele, som saa meget behager ædle Møer, Møer, der elske Dyden, Møer, der elske Elskeren mere end sig selv; Guderne giøre saa! igientog han; dydige Veninde! dydige skulle, ville vi altid blive, Nornerne raade for Skiebnen. Ja de raade, svarede Signe, men den Dydiges Skiebne er altid lykkelig, og mildt kastede hun sig i sin Elskers Arme. Da det blev Nat, skiltes de ad, og Syvald fulgte Signe hiem; thi hendes Jomfruebur laae noget afsides fra Faderens Bolig, og for sig selv. Høitelskte Søster, sagde han, hvi opsettes din Lyksalighed? hvi gav du Minde dertil? Ak, jeg frygter, jeg frygter den som voldte dette! Her taug han.

Signe taug, og saae med fortrolige Øine paa ham. Jeg læser i dit Hierte, sagde han: Datter, Brud — store, stridige Pligter — Habor bør ei sørge, en Moder ei mistænkes — Haab, Frygt. Ved hvert Ord klemte Signe hans Haand og saae paa ham.

Nu bleve Signe, Svanhild og Gunvor aleene. Vera er venlig, sagde Svanhild, jeg frygter hendes Venlighed. Hun er min Moder og Dronning, svarede Signe. Ja, men hun har fra sit Fødeland, blev Giensvaret, bragt Had med sig til Danske og Norske. Fordome! svarede Signe; Onde og Gode findes blant alle, men min Moder kan ikke være ond. Du haaber, frygter og skielver, var Svanhilds Svar, og kielent trykte hun hende op til sit Bryst. Foster-Datter! sagde Gunvor, du forderver Signe, om det var muligt; din Mistanke gaaer for vidt. Vera har altid været en god Moder, hun har jo givet Minde til Signes Val, Lovene forbinde hende jo og dertil; og hvad kan Signe frygte, saa længe hun følger Dyd og Pligt? Saa talte Gunvor, og

tænkte

tænkte dog i sit Hierte nøiere at udforske alt dette, og om ei noget var her at vinde. Dyd og Pligt, svarede Signe, ja de skulle stedse være mine Veiledere. Som dydig frygter jeg ikke; levende eller død er jeg stedse Habors. Signe og Svanhild lagde sig efter Sædvane sammen, og talte længe om deres Fæstemænd; Gang, Udseende, Farve, Haar, Mod, Styrke, Byrd, Navn, Ære, intet blev glemt. Hver ophøiede sin, og ingen Fortrydelse udspirede dog i deres Hierter. Svanhild elskte rolig, uden Tvang. Dyd, Mod, giorde Signe rolig, hvorvel Fornuften frygtede. I Drømme stod Signe ved Alterets Fod og holdt i sin Elskers Haand, men tog den blodig til sig; hun giorde en stærk Bevægelse, sukkede heftig, favnede Svanhild stærkt, og raabte: Habor — død! Svanhild vaagnede halv, snoede sig; kiere Alger! sagde hun, og yndig Blufærdighed farvede hendes Kinder, thi nu vaagnede hun ganske. Elskte Signe! blev hun ved, vær rolig, i Morgen er den lyksalige Dag. Ja, Alfader skal giøre alting got, svarede Signe, og sov rolig ind. Og nu ville vi lade de Dydige sove, og betragte den Ondes Leie.

Den

Den blide Søvn vilde ikke lukke Gunvors Øine. Hver gang de vare paa Veien at falde sammen, spilede Forestillingen af store Dynger Guld og Sølv dem op igien. — Dronningen hader Habor, dette Had maa skaffe dig Rigdom. — Men da bliver Signe ulykkelig, din Svanhilds Veninde ulykkelig. — Tilpas! hvi giør hun imod sin Moders Villie? hun vil kaste sig i Armene af de Danskes Overvinder, hun vil ægte den, hvis Broder er bestenkt med hendes Morbroders Blod. — Dog hun har giort et Løfte, hendes Moder samtykte det. — Men hvordan? Det syntes umueligt; hvo kunde forestille sig de Danske Prindser overvundne? hvo turde engang tænke det? — O hvor skinner Guldet! — Her vred hun sine Hænder, reyste sig, udstrakte sine Arme, ligesom Signe til Habor. Samme Heftighed. Men i Signes Ansigt stod afmalet venlig Smil, yndig Fortrolighed, henrykkende Attraa, brændende Længsel; i Gunvors derimod rasende Attraa, Uroe, Fortvivlelse, Plager. Blodet varmede Signe op, hendes Hierte slog heftigt, jevnt, brændende; Gunvors hele Legeme derimod isnede, hun skielvede

for

for den Afgrund, hun vilde styrte sig i; hvert Træk i Ansigtet var forvendt, lig den Misdæders, som ligger paa Steilen, og venter det andet Slag. Det gik Gunvor som alle Lastefulde. En gruelig Drift drev hende afsted; Fornøielse fandt hun ei i den, ingen stille, ingen jevn, ingen sand Glæde, men rasende Lysters smertefulde Ild. Nu stod hun op, kastede hastigen noget om sig, Haarene flagrede om Skuldrene; fælt flagrede de, af inderlig Skrek, af Rædsel, af Uroe jagede i Veiret. Med skielvende Fod gik hun hastig, men ujevnt til Veras Bolig. Der mødte hende et Skrig, lig Natuglens. Det var Veras Stemme. Til Bolvise, sin Fortrolige, sagde hun: Før omkomme Signe, før omkomme Sigar, før omkomme alle mine Sønner, ja før omkomme jeg selv, end Habor leve, min Fiende nyde Lyksalighed i Signes Arme! Nu traadde Gunvor ind. Selv hendes grumme Siel blev forvirret, zitrede, følte et Bid af Anger, da hun saae Vera siddende med udstrakte Arme imod Bolvise; blaa var hun i Ansigtet, Øinene stode stive, vare ferdige at springe ud af deres Giemmer, røde vare de, ei af

Taare,

Taare, men af Rasen og af Blod, Næseborene vare udspilede, Skrek sad i Rynker paa Panden, Harme paa Kinderne, Raserie paa de blegblaae Læber; hver Muskel havde trakt sig, som paa een, der skal døe, ikke vil døe, og frygter den evige Hevner. Nu traadde Gunvor til: Frygt ikke, Dronning, Gunvor skal tiene din Hevn. Bera slog Øine paa hende, Helvedglæde tindrede af dem, og med bitter Smil udsagde hendes Mund: Hevn? Belønning er dig vis. Meer rolig sad Bolvise, med ondskabsfuld Smil smagte han dybt i sin Siel den Art af falsk Fornøielse, som overlagt Ondskab giver. Trædsk og fuld af Rænker ansaae han Underfundighed for Viisdom, og fandt Lyst i at bedrage. For Dydige og Lykkelige bar han Afsky, og søgte at forstyrre deres Roe, thi de vare ham til Bebreidelse. Ofte randt den Tanke ham ind, at bedrage Bera og aabenbare alting for Habor, thi det var Næring for hans Falskhed; men atter undertrykte han denne Lyst, fordi Habor var lykkelig, og Bera ulykkelig. Gunvor vilde, at man strax skulde gaae hen og myrde Habor. Nu tænkte han ei paa noget

Ont, og var let at forraske. Dette Raad er ei sikkert, brød Bolvise ind, den daarlige Almue beundrer ham, og vi kunde derved styrte os selv i Fare. Han døde da og for let, sagde Bera; nei, lad ham først smage Glæden i Morgen, lad ham længe nyde Haabet, og saa først døe, da føler han Haabets Tab. Bolvise sprang op af sit Sæde, klappede i Hænderne af Glæde, og sagde: Du er sindrig i at qvæle. Efter lang Beraadslagning blev afgiort, at man skulde lade Habor reise bort i Fred, og søge siden at ophidse Alf imod ham, og til den Ende ideligen oprippe for ham paa en snedig Maade den Skam det var for saadan Helt, at være bleven overvunden. Gunvor giorde dog den Indvending, at paa den Maade satte Dronningen sin kiere Alfs Liv atter i Vove. Ikke saa meget, naar han uventeligen overfalder Habor, blev Svaret, og saa har det dog et ædelt Anseende, hvilket man saa meget muligt bør søge at vedligeholde. Ret! svarede Bolvise, Skin af Dyd bør man have, men ikke Dyd, svage Sieles Skrekbillede; svage Sieles, der frygte for de Guder, som de selv have giort.

Solen farvede nu allerede Stevns-Klint, Fiskene dukkede op i Vandfladen, og frydede sig ved dens Straaler, høit slog Lerken allerede, og Habor vaagnede; glad vaagnede han, uden mindste Blanding af Frygt eller Sorg. Længe før havde Signe lagt vaagen, Glæde og Sorg vexlede om i hendes Hierte. Tillid til Guderne, datterlig Fortrolighed vunde dog ganske, og Glæden voxte. Stille laae hun, ei rørte hun sig. — Min elskte Svanhild maa ei vaagne. — Tanken til Habor fyldte hendes Hierte, aaben stod det for Elskov og Glæde, med meer end sædvanlig Mildhed vare hendes Øine heftede paa Svanhild. Om det var Habor! tænkte hun, og rødmede. Sagte var Svanhilds Pust, neppe bevægede sig hendes Bryst, yndig Rolighed var udbredt paa hendes Ansigt, lislig Smil sad paa hendes Læber, thi hun favnede Alger. Signe kunde ei mætte sit Syn ved at see paa sin Veninde. Mit Hierte er idel Glæde, sagde hun sagte, og holdt Haanden for Munden, at ei hendes Aande skulde vaagne den rolig sovende. Om det var Habor! tænkte hun igien. Hun saae i Veiret, hendes Hierte bankede, et hemmeligt Suk

undfløi hende, og hun sagde: Min Lykke vilde være saa stor, at Mennesket maaskee ei kan nyde den, ei kan bære den. Milde Taare vædede hendes Øine, de trillede ned paa Kinderne, hendes Skiønhed forhøiedes, og stille Fryd oplivede igien hendes Øine. Nu vaagnede Svanhild, venligen kastede hun Øinene hen paa sin Veninde; Solen er langt oppe, sagde hun, jeg har forhalet din Glæde. Min Glæde var det, svarede Signe, at see din glade, din stille Søvn; dine venlige Træk sagde mig, at du drømte om Alger. Svanhild rødmede med den elskværdige Undseelse, som anstaaer den uskyldige Møe, den ømme og kielne Elskerinde. Let svingede sig Signe nu op af Sengen, hurtig, behændig og dog næt klædde hun sig paa, og hendes Tærner hiulpe til. Kierlighed selv flettede hendes Haar, og af alle Yndigheder manglede hende ikke en eneste. Blomster-Krandsen satte hun paa sit Hoved med en himmelsk Smil. Glad setter du den paa, sagde Svanhild, end gladere tager du den af. Smør = Blomsteret, Tusindfryden, Forgiæt mig ikke, Rylliker pippede hist og her frem af de gule Haar. Slaaetornens

Blomster prydede det hvide Bryst, og syntes graat imod det. Yndig er du, sagde Gunvor, ligesom Marken, naar den faureſt ſtaaer prydet med Blomſtre. Ja, deilig er min Veninde, ſagde Svanhild, udvortes er hun deilig, men langt deiligere indvortes. Med undſeelig Mildhed ſmilede Signe til hende, og ſagde til Gunvor: Glæde volder, om jeg i Dag har nogle Fordele; Habor pynter mig. Men ros mig ei for meget, du trofaſte, thi Stolthed ſniger ſig let ind i Hiertet. Saa talede den uſkyldige, hun meente at alle vare trofaſte ligeſom hun. Gunvor blegnede, Samvittigheden ſlog hende, men Guldet overveiede Pligt; hun blev ved i det Forſæt at forraade den uſkyldige, at udſpeide alle hendes Ord, hendes Handlinger, imedens Habor var borte.

Midt paa Dagen gik Optoget for ſig. Fra een Side ſaae man alle Stadens unge og voxne Møer, klædte i hvidt, nærme ſig Templet. Signe gik i Spidſen. Alle havde de Blomſter-Krandſer paa deres Hoveder. Alle vare de deilige, men den omkringſtaaende Mængde havde ikkun

Hine for Signe. Alle ginge de Haand i Haand, med springende Dandse, og deres yndige Stemme forkyndte i Sange Habors Lyksalighed. Som glade og muntre Raaer var denne Forsamling at skue. Signe dandsede ei, men let vare hendes Trin, som den unge Rens paa Norges Fielde; neppe rørte hun Jorden, utvungen var hendes Gang, Glæde besielede den, rank var hun, som Skibets Mast, Vesten=Vinden spilte sagte med hendes Klæder, Yndighed geleidede hver Bevægelse, hendes Aasyn opmuntrede alle til Glæde. Milde Fölelser giennemstrømmede alle Siele, Ærbødighed, Hengivenhed, Kierlighed malede sig i alle Ansigter. Fra en anden Kant saae man de Norske Helte og Stadens unge Mandskab nærme sig Templet. Alle vare de klædte i blaae Trøier med lange hvide Kapper, og havde Sverd ved deres Side og Skiold i deres Haand. De ginge og dandsede frem, men deres Dands var alvorlig, deres Sang mandig; med Sverdene, som de paa eengang uddroge, sloge de paa Skioldene. Høit prisede de Signe lyksalig — thi den tapperste Mand er falden i hendes Lod, Norges Helt, Danmarks Ven.

Som

Som naar Fædernelandets Fader kommer hiem, efterat han haver slaget dets Fiender, og befriet sine Borgere, høimodig gaaer han da, men mildt seer han paa sine glade Landsmænd; saa gik og Habor, saa saaes han. Den mandelige Skare gik først ind i Templet. Der knælede Habor for Sigar, men Sigar løftede ham op, omfavnede ham og sagde: min Søn! Ligesaa knælede han og for Bera; med forstilt Ømhed reyste hun ham. Vær lykkelig! sagde hun høit. Ørne sønderslide din Krop! tænkte hun, og en kold Gysen foer over hendes Legeme, thi den moderlige Kierlighed kiempede med Hevn, og Hevnen vandt. Eyvald tog med Glæde imod Habor, og førte ham op til Alteret. Nu kom Signe, Folkene strømte til, Kierlighed tvang dem, og hun blev i Trængslen baaret ind for Sigars Fødder. Mine Ønsker ere opfyldte, sagde den Gamle, du er lykkelig; hvad fattes mig da? og Fader-Taare rinde. Kiælent hang Signe om hans Hals, og hun følte Glæde, Pligt, Fader, i al deres Styrke. Bera tvang sig til at være venlig, forlegen var hun dog, med modbydelig Ømhed favnede hun Signe. Ingen,

 ei

ei Signe selv, merkede det, thi de vare alle beruſede af Glæde, og Glæde er uvarſom. Langſom og med vankende Skridt førte Sigar ſin Datter op til Alteret. Hvert Trin, hun nærmede ſig, forøgede Habors Glæde, mørkt ønſkede han at Kongen havde endnu gaaet langſomere. Hvert Trin viiſte ham Signe i et andet Lys, i en anden Stilling, den ene kierere end den anden; men kiereſt var den, da hun ſtod ved hans Side, da de holdte hinanden i Haanden, og de ſlaaende Aarer mødte hinanden. Saaledes vare de blevne ſtaaende, forglemmende hvad de ſkulde giøre, og ſeeende ſtedſe paa hinanden, derſom ei Hafthor, Freyas Præſt, havde paamindet dem derom. Signe tog da Krandſen af Hovedet, for Gudindens Billede nedlagde hun den. Elſkovs Gudinde, ſagde hun, for dig nedlegger jeg denne Krands efter mit Løfte, thi den tapperſte Mand har vundet mit Hierte. Habor løſte et Hals-Smykke af. Dette være dig ofret, o Freya, ſagde han, thi den værdigſte Møe har vundet mit Hierte. Nu gav Præſten hver af dem et Horn fuldt af Blod i Haanden. De udøſte dem i Kob-

ber-

der-Kiedlen, som stod for Gudinden. Ligesom dette Blod blandes sammen, sagde de, saa skal og vor Lykke, vor Skiebne, vore Hierter, vore Siele være sammenblandede, lige saalænge som Blodet flyder i vore Aarer, ligesaa længe som Freyas Rok *) skinner paa Himlen; i Live skulle vi være eet, og efter Døden skulle vi være eet, og fornye vor Elskov i Freyas Sal. Hellig Gysen løb igiennem alles Lemmer, ærbødig Frygt giorde alle stumme; det syntes enhver, at Gudinden var nærværende. Selv Bera skielvede, saa mægtig virker den usynlige Guddom endog paa den Ugudelige. Selv Gunvor ravede, og maatte holde om en Pille. I det Øieblik havde hun været mægtig til at bekiende sin Misgierning, men ogsaa var det ikkun Følelse af eet Øieblik. Bolvise aleene, fast i sin Ugudelighed, styrket i Ondskab, ufølsom, sagde ved sig selv: Hvilken Glæde at spilde saadan Lykke! Efterat Sielene vare komne til sig selv igien, trykte Svanhild Algers Haand, og sagde, mild, som de lyse Alfer: Nu følte jeg Forsmag af den Glæde, som venter paa mig, naar du bliver evig min.

*) Freyas Rok, en Stierne-Klynge.

Svanhild, svarede Alger, jeg saae dig i Signe, og Svanhild var al min Tanke. Derefter tog Præsten et Kar fuldt af Gløder, kastede noget Røgelse derpaa, og berøgede dermed Signe og Habor. Guderne velsigne eder, sagde han, de overgyde eder med Ære, Lykke og Hæder! De mangfoldiggiøre eders Lyksaligheder, ligesaa meget som der ere Dele i denne Røg, og eders Navn efterlade en god og varig Lugt hos Efterkommerne! Derefter tog han et Linklæde, gav dem, og holdte de det imellem sig, hver i sin Ende. — Saaledes vorde I fra denne Dag eet, og drage fælles Byrde og Skiebne! — Tilsidst omfavnede det forelskte Par sig. Ved Udgangen af Templet vare de i Spidsen, holdende sig i Hænderne. Derefter kom Sigar og Vera, saa Alger og Svanhild, Syvald gik med Belvise, tilsidst fulgte alle de øvrige. I tre Dage varede Giestebudet; hverken Øl eller Miød blev sparet; røget Kiød, Flesk, Fisk bedekkede Bordene i Overflødighed, og intet fattedes. Alle vare glade; endog Vera og Bolvise og Gunvor syntes det. Dog Bolvise nød Ondskabs Fornøielse næsten ublandet, og

Gunvor trøstede sig ved det Guld, hun allerede havde faaet, og end mere ved det, hun ventede. Men Bera lidte meest, thi hun var dog Moder, og Signes Elskov viiste sig uskrømtet for hende i al sin Styrke. Dog lidte hun meest Smerte, saa nød hun ogsaa størst Vellyst, den Vellyst, som Haab om Hevn giver ondskabsfulde Hierter.

Alf kunde for sine Saar ei bivaane disse Høitideligheder, dog bedrede det sig daglig med ham. Han var meget urolig; paa den ene Side bandt Løftet ham, paa den anden rasede han af Skam at være overvunden. — Habor maa takke min Vanheld for al sin Lykke. I sit Hierte seirer han over mig, hvorvel han udvortes stiller sig anderledes. Hvorledes kunne vi være Venner? han foragter, og jeg hader. Hvad ville de Danske sige om mig? Der gaaer den overvundne; Nordmanden overvandt ham, og han lever. Mit Navn er tabt, min Ære ligger i Støvet. Men Vilkaar — Løfte — Ædelmodighed. — Død, kom til Hielp! — Bera og Bolvise funde ham altid i denne uvisse og uroelige Tilstand.

Snedigen talte de om hans gamle Bedrifter, hans forrige Ære: Forhen uovervindelig, den største i Norden! Habor er nu lykkelig. Dog I blive Brødre, han ynker dig. — Ynker! den Dag skulde jeg opleve! Efter stor Uroe og meget Arbeide i Sindet faldt han en Dag i Søvn, den Søvn som Ulykssalige nyde, afbrudt, skreksom; snart sprang han i Veiret, nu veltede han sig paa den ene, nu paa den anden Side. Net ligesom det Huus, hvor Ilden raser, Væggene rave, Murene hælde, ei veed man til hvad Side de ville falde, men nu styrte de med skrekkelig Brag, Jorden ryster, de Omkringstaaende flye, Luen slaaer op til Himlen, og alt er Ild, Lue, og Damp; saa var og Alfs Siel. I den Tilstand viiste Rota sig for ham, hun rørte ham med sit Spyd, Edder dryppede af det, og Draaberne trængte sig i hans Hierte. Habor lever, synes ham at hun sagde; du taaler det, feige Alf; han roser sig af at være din Overvinder, og med din Villie at favne Signe. Op, hevn dig, hevn Danmark! see, jeg, jeg indvier Habor til Døden. Op, slaae, dræb, hug ned, myrd

din

Æres Røver — din Æres Røver! Hoit sprang Alf i Veiret, og rullede af sit Leie hen ad Gulvet; vilde vare hans Ansigtes Træk, som Misdæderens, der døer paa Baalet. Hevn stod i hans Øine; Æres Røver! gialdt endnu i hans Øren, han igentog disse Ord med græsselig Brølen; han blegnede, han blaanede, Skielven betog alt hans Legeme, Døds-Arbeide viiste sig i alle Lemmer, Skum stod ud af hans Mund, med Tænderne knirkede han, og en Forbitrelses Taar randt ned paa hans Kinder. Hevn! Hevn! raabte han. Vera og Bolvise traadde med det samme ind ad Døren. Over hvem? spurgte Vera. — Over hvem anden end Habor? — Uforstilt og grum Glæde spillede i hendes Øine. Fortrolige bleve nu disse tre, saa fortrolige som Lastefulde kunne blive; thi enhver beholdt dog noget skiult i sit Hierte, og sagde noget, som den ikke meente, undtagen Alf, thi han var i al Ærlighed ond. Bolvise talte for førstegang halv ærbødig om Guderne: Slige Drømme ere ei at foragte, Guderne sende saadane undertiden. Vera taug herved, thi hendes Læber holdtes sammen, naar hun paa saadan Maade skulde

nævne

nævne Guderne. Vrede og Hevn giorde, at Alf troede nu dette, thi han behøvede fremmed Hielp, derom havde Habors Tapperhed overbeviist ham. Efter nogle Samtaler blev endelig det onde Raad ferdigt, hvorvel Alf gierne havde strax fordret Habor ud til Tvekamp, men de andre forestillede ham Uvisheden af saadan Kamps Udgang, og at maaskee Folket vilde hindre den.

Dagen kom nu, da Habor skulde reise bort. Først tog han Afsked med Alf, som viste sig heel koldsindig, og Habor vilde intet sige om det Forbigangne, for ei at oprippe et ildelægt Saar. Med Syvald tog han hiertelig Afsked, med Alger ogsaa. Svanhild græd; Bera tvang en Taar af sit Øie; Sigar lod Taarene fulde Løb. Øm, høimodig og dydig var Signes Afsked, Heltens ligesaa. Favn din gamle Fader, sagde hun, bring denne ærværdige Gamle hid, min Habors Fader, kier som min egen Fader, min Habors Brødre, kiere som mine egne Brødre; samle alle mine Venner, jeg kan ei faae nok Vidner til min Lyksalighed. Pligt driver dig afsted; Elskov føre dig

tilbage!

tilbage! Guderne elske de Fromme. Ja! Elskov fører mig tilbage, svarede han; paa Elskovs Vinger skal jeg flyve frem og tilbage, let som Ravnen. Odin skal give Bør, thi han haver og elsker. Alle fulgte ham til Skibet, undtagen Alf, alle ønskede ham Lykke og snar Tilbagekomst; alle meente det, undtagen de tre. Danske og Norske toge hinanden i Hænder. Vi ere eet Folk, sagde de, een Troe, een Herkomst, eet Mod opliver os alle. Paa Skibsbroen gav Signe ham det sidste Kys, hun fældede Taare, men haabefulde Taare; Habor afstrøg dem med venlig Haand, og hans Øine blandedes af Taare. Jeg seer en Helt græde! sagde Bolvise. Ja, svarede Signe; Odin selv græd for Gunlaud. Svanhild faldt grædende i Algers Arme; om det var Alger, tænkte hun, som du skulde skilles ved!

Habor fik en blid og hastig Bør. Sine Brødre fandt han i Tronhiem, men hans Fader var sengeliggende. Han fortalte sin Lykke; den Gamle fik derved ligesom nye Kræfter, og da blev Habor først dristig nok til at bede ham og Brødre

at

at følge sig; forhen var han for em til at skille ham ved sine sidste Sønner, og intet Haab var da at faae ham selv med. Svager er jeg, sagde Hamund, men hvor kan jeg døe bedre end i Armene af min Søn og hans Brud? og skulde jeg end ikke naae den Lykke at see den sidste, saa døer jeg paa Havet, som jeg saa ofte har prøvet, og hvor man døer, er Valhal lige nær. Inden fire Dage var alting ferdigt; Hamund og Sønner skyndte sig, thi de merkte at Habor længtes. Saa længtes jeg ogsaa efter Alvilde, sagde Hamund. Hvor Habor viiste sig, strømmede Folkene til og velsignede ham. — Du har end mere befæstet det gamle Venskab med det tapre Danske Folk, nu ere vi begge uovervindelige.

Saa snart Habor var reist, tænkte Alf paa Udførselen af sit Foretagende. Han gav tilkiende, at have, tillige med Hildegisl, som han derfor først vilde besøge, i Sinde at seile til Orkenøerne, for ogsaa der at erhverve Ære og Bytte. Hvi nu bort, kiere Broder? sagde Signe; vil du et bivaane min Bryllups Høitid? Den kan holdes

uden

uden mig, svarede han. Elskeligste Alf! sagde hun, trykkende ham op til sine Læber, glem det forbigangne, tænk paa at Habor er Ven, Broder og min Brudgom; erindre dit Løfte, Guderne hørte det, du er trofast, ædelmodig og tapper. Hiertet begyndte at smelte i Alf, fast trykte han hende i sine Arme, og Vand stod i hans Øine, ja hans blodige Forsæt havde nær undflyet hans Læber, det laae allerede paa Tungen. Men Gunvor med Falkesyn merkte det, snedigen vendte hun Talen paa noget andet, hastig gik han bort, og hans Hierte blev haardt. Af alle dem, som meldte sig, udvalgte han ikke andre end løse Dravelsmænd, Omstrippere, saadane der aleene besadde en vild Tapperhed, der vare vante til at plyndre Kiøbmænd og Bønder, og hvis Leeg det var at kaste unge Børn op i Veiret, for at fange dem paa Spydsoddene. Ærlige og kiekke Danske ville vist ei følge mig, hviskede en hemmelig Følelse ham til, thi de rykke aldrig noget Forlig; han bluedes ved at legge til, de begaae aldrig noget Nidingsverk. Men af saadane slette Folk fik han saa faa, at han ikke kunde bemande sin Flaade

med den tivende Deel fornedent Mandskab. Derfore seilede han til Saxen, til Hildegisl, som forud var advaret og havde sammenbragt en mægtig Hær, der villigen fulgte ham, uvidende dog om hvem det egentligen gialdt. Elskov, Mod, Afslag fyrede Hildegisl an, og han var ei bunden ved noget Løfte. Habor ryddet af Veien, da syntes ham at kunne have Haab, thi Moder og Broder vare for ham. — Naar Signe faaer grædt nogen Tid, da glemmer hun Sorgen, og jeg kan maaskee træde i Habors Sted, thi jeg er ligesaa god som han. Er han af ædel Byrd, jeg ogsaa, begge ere vi Kongesønner; Saxeren veier vel op imod Normanden. Er han tapper, jeg ogsaa; er han kiøn, jeg ogsaa, ja noget endda til; mit Navn er ligesaa vel bekiendt som hans. — Egenkierlighed forblindede Hildegisl; thi Alf selv indsaae, hvor meget større Habor var end han.

Efter Alfs Bortreise blev det Signe saa tungt om Hiertet. Hun sagde intet, men hun var taus, tankefuld, mildt bedrøvet. Ingen

smerte-

smertede det mere end Svanhild, thi hun havde de ømmeste Følelser. Kan det ei bedrøve mig, sagde Signe til hende, at min Broder ei vil glemme? Han brænder af Begierlighed efter et stort Navn, han er hidsig; alt kan frygtes. Men Habors Dyd og Tapperhed betage al Frygt, svarede Svanhild, og Guderne — Ja, Guderne! maaskee mit Løfte var for høimodigt, derved sattes dog Brødre og Brudgom i Fare. Sandt nok, jeg søgte ogsaa at undgaae Hildegisl, min Moder faldt til ham, og mit Hierte fandt intet for ham; hans Væsen er for blødagtigt, det kan ei behage nogen Dansk Møe. Men hvordan det end gaaer, saa veed jeg, det vil vendes til mit Beste, thi jeg haaber paa Guderne. Og du, kiere Svanhild, forhen har du jo selv frygtet.—Forhen frygtede jeg Bera, men nu synes mig at Moder-Hiertet har vundet. Bera! igientog Signe, og undertrykte sit Suk. Men du, elskeligste Veninde, blev Svanhild ved, nylig var du jo saa modig, saa haabefuld. Det man ønsker, haaber man, blev Svaret, og endnu haaber jeg.

Alger havde gierne fulgt med sin Broder; om ei Toget havde gaaet saa langt; thi jeg vil ikke forsømme Signes Bryllup, sagde han. Og ei heller mit, sagde den kielne Svanhild. Nei vist ikke, sagde Alger smilende, begges Bryllupe skulle blive paa een Dag. Da blive der tvende Veninder hierteglade, svarede hun. Siig fire Personer, brød Alger ind. Men vil du da og blive saa glad som jeg? spurgte Svanhild, og favnede ham ømt; elsker du saa meget som jeg? Ved Alfader, sagde han bevæget, jeg elsker dig over alle Ting. De Ord vilde jeg have, loe Svanhild kierlig og skalkagtig frem. — Stumme bleve de begge, tæt favnede de sig, og intet Sprog kan udtrykke deres Følelser.

Belvise skulde nu reise for at indbyde Hakon. Alger vilde reise med, og Svanhild gav tilsidst, dog unødig, Minde dertil. Hurtig reiste de, ligesom Friere, thi Alger vilde snart igien til Svanhild. Hakon tog vel imod dem. — Jeg skal reise, men ei uden Krigshær; efter Broderen dømmer jeg Søsteren, Alfs Reise er mistænkelig.

Alger

Alger skiød sammen. Det er min Moder, og Alf er Helt. — Alf er Helt, men hans Stolthed er fornærmet, og Bera er ligesaa vel hans som Algers Moder. En gruelig Frygt opkom i Algers Sind; endog Belvises Ærlighed maatte vige for Mistanke. Hakon var altid bered til Krig og Søefærd; i en kort Tid saae man to hundrede Skibe flyde i Stoksund, med dem gik han til Siælland.

Alf og Hildegisl seilede med hundrede og tredive Skibe giennem Øresund, og iblant dem vare ikkun fem Danske; Resten vare Saxiske. De lagde sig ved Skagen, for at lure paa Habor, og nu sagde de deres Folk Meningen, og deelte Vaaben, Klæder, Øl og Mad ud iblant dem. Saxerne giorde ingen Invending, thi de troede at deres Fyrster kunde aldrig giøre Uret. Men de faa Danske, hvor onde de end vare, beraabte sig paa Forliget. Disse grusome Mænd havde dog Afsky for at være troløse, og kunde, sagde de, ei giøre Signe Ont. Det hialp ei, at dem blev lovet dobbelt Sold, og at Alf vilde overlade dem al

sin Andeel af Rovet. De bleve ubevægelige, indtil han med et frimodigt Aasyn forsikrede dem, at han vist vidste at Habor vilde overfalde ham. Da raabte de alle, at de vilde figte for deres Prinds. Efterat de havde ligget der i tvende Dage, saae man de Norske Seilere fremskride. Saxerne angrebe dem ufortøvet, og derpaa endeligen de Danske, saasom Slaget allerede var begyndt, og de undsaae sig ved at forlade deres Medhielpere. Disse Norske bestode ikkun af tredive lette Skibe, anførte af Helvin og Hamund, som Fader og Broder havde sendt i Forveien at melde deres Komme. Vel indsaae de Norske snart, at Fienderne, hvilke de aleene holdte for Saxer, vare dem meget overlegne; imidlertid besluttede de dog før at døe end at flye, ventede ogsaa at deres tilbageblevne Landsmænd kunde imedens komme til. Slaget var haardnakket, og varede i mange Timer, men tilsidst blev alle de Norske Skibe enten tagne eller stødte i Siunk, paa tre nær, som ilde tilredte toge Flugten, og bragte de andre denne slette Tidende. Til Helvins og Hamunds Skib lagde Alf selv, saa og Hildegisl med fire andre Skibe. Her gialdt

det,

det, og maatte mange tapre Stridsmænd blegne i Døden. Endeligen kom Alf og Hildegisl med deres Folk op paa Skibet. Her er ogsaa Danske, sagde de to Norske Prindser til hinanden, hvordan gaaer det til? Men Alf gav dem ikke Tid at forske, han igiennemborede Helvin, som han af Vaaben og Lighed med Habor kiendte at være Habors Broder, og Hamund blev i det samme ihielslaget af Saxerne. Lig der! sagde Alf, nu skal Habor ei meget glæde sig. Da Normændene paa Skibet saae, at deres Prindser vare slagne, sprunge de alle paa eengang over Borde, skiøde Skioldene over sig, og druknede. Saxer og Danske raabte da Seiers Raab, hvorvel de havde lidet at glæde sig over, thi fyrretive af deres beste Skibe vare enten stødte i Grund, eller paa anden Maade ødelagte. Striden var saa blodig, at hverken toge de til Fange, ei heller vilde Normanden tage. Nu følte Alf en afskyelig Glæde, dog var hans Hevn ikke mættet, men han tørstede efter Habors Blod. Helvins og Hamunds Hoveder lod han afhugge, og sette paa Spydespidser i Forstavnen af sit Skib.

Da Habor fik disse ulykkelige Tildragelser at vide, blev han ophidset til en billig, heftig og svar Hevn. Hamund fældte ingen Taare, men sagde aleene koldsindig: Nu kan jeg endda ende mit Liv i Stridens Bulder, som altid har været min Attraa. Ei længe efter saae Habor de fiendtlige forgyldte Fleie. Der seer jeg Maalet af min Hevn! raabte han. Hvor? spurgte Hamund, thi hans Øine vare dumme. Der, pegede Habor hen. Hamund reyste sig, og tog tvende Kaste-Spyde i sine Hænder. Spar dit Liv! sagde Habor, jeg har havt nok Sorg i Dag. Afmægtig er jeg, svarede Hamund, men jeg vil hevne mine Sønner, saa meget jeg kan, og Verden skal sige: Den gamle Hamund faldt med Ære. Hvad seer jeg! raabte Habor, en Mand stager med nøgen Sverd i Forstavnen, tvende Hoveder paa hver Side af ham, blodige ere de, ak! at de ei vare mine Brødres! Ved Thor! det er saa. — Han taug, han stirrede. Alf! brød han ud, og Sverdet, som han havde draget, faldt ud af hans Hænder. Signes Broder! stønnede den Gamle frem, reyste sig med usædvanlig

Fyrig-

Fyrighed, og saae paa Habor. Habor svarede ikke, men hans vilde Aasyn var Svar. Hvert Oieblik skiftede han Farve, nu bleg, nu ildrød, nu blaa; græsselige, og ham fremmede Tanker tegnede sig i hans Ansigt. Hamund tog begge Spydene, kastede med al sin Styrke, men mat faldt de dog, det ene i Vandet mellem Skibene, og det andet ved Alfs Side. Da var det ligesom Rota med sit Spyd stak Alf i hans Hierte, og raabte: Hevn din Forsmædelse! jeg indvier Hamund til Odin. Thi nu var han ellers forbauset for Habors Aasyn; Ære, Forbund, Pligt virkede kraftigen paa hans Hierte, og gierne havde han skyet, hvis ei Stolthed havde forbudet det. I et Oieblik kastede han Sverdet, greb en hos sig liggende Bue, spændte den med en stærk, vis og senefuld Arm, sigtede lige paa Hamund; Buen gav en skingrende Lyd fra sig, Pilen susede i Luften, med en utrolig Fart skiød den ind i Hamunds høire Side, igennemskar Kiød og Aarer, og sad dybt fæstet i Leveren. Med begge Hænder søgte Hamund at udrive den, det lykkedes ogsaa, Blod-Strømme fulgte med, han vaklede, han

 faldt,

faldt, Leveren sad paa Pile=Spidsen, og Aanden flød bort i Blodet. Døende faldt han paa Dækket, og beed i det. Hastig greb Habor sit Sverd, og hvorvel der endda var et Rum af nogle Alen mellem begge Skibe, saa sprang han dog over det uden Betænkning. Med begge Hænder hug han, og Alfs Hoved fløi langs Dækket. Faer til Hæl, Forræder! raabte han, og Springet var med saadan Fart, at han i det samme stødte an paa Alfs Legeme, kastede det overende, og faldt over det, men var strax paa Fode, og giorde allevegne saaledes Plads for sig, at alle flyede. Nu blev Striden paa det skarpeste, Skibene bleve bundne sammen, og Døden herskede overalt. Her laae den tapre Kriger udstrakt paa Dækket, veltende sig i sit eget Blod; hisset sank den modige Stridsmand i Havets Afgrund, myrdet ved sine egne Forsvars=Vaaben, da han vilde springe op paa det fiendtlige Skib. Saar og Nederlag viiste sig paa tusinde Maader, og alle førte Døden med sig. De faa Danske, om jeg saa maa kalde disse Misdædere, uvante til Troløshed, overvundne af Samvittigheden, bleve for første gang feige,

og

og søgte Sikkerhed i Flugten. Mere Modstand giorde Saxerne, men tilsidst veeg Hildegisl selv, deels fordi han saae at al Strid var forgieves, deels fordi han var bleven saaret med et Spyd i Laaret, og fornemmelig fordi hans Kierlighed begyndte nu at haabe; thi Habor har dog dræbt Signes Broder, tænkte han. I denne Tanke var han let til Flugten, og hans øvrige Saxer fulgte ham. Habor satte ei efter, thi en vigtigere Pligt opholdt ham, nemlig den, at stæde sin Fader til Jorde. En mægtig stor Høi, omsat med mange Stene, lod han kaste op over ham paa Skagen; selv forfattede han en Sang ham til Ære, og han og de fleste af hans Folk ginge tre gange om Graven, siunge denne Sang med høi Røst, og sloge med deres Sverde paa Skioldene ved hvert Vers. Og udi samme Høi bleve hans tvende Brødres Hoveder nedlagte.

Imidlertid var Hildegisl med Resten af sin Flaade, bestaaende af fyrretive Skibe, kommet til Sigersted. Ufortøvet begav han sig til Dronningen, og fortalte hende alting, hvorved hun i

Først-

Forstningen glædede sig; men da han meldte Alfs Død, havde hun nær gaaet fra Forstanden, og sprang om afsindig. Ret ligesom en Top, der af den kaade Dreng omdrives, nu til den ene, nu til den anden Side, nu springer den høit i Veiret, nu med en Fart lige frem, nu nøder Pidsken den til at tage en ny Vei tvertimod den begyndte; saa drev Skrek, Hevn, Forbittrelse Vera om. Da endelig Stemmen kom tilbage, sagde hun: Bolvise bør hentes. Denne kloge Mand gav da det Raad efter meget, langt og modent Overlæg, at kalde Folke-Forsamlingen sammen, og deri at give tilkiende, at Habor havde, drevet af gammelt Had, overfaldet og ihielslaget Alf, dog et ustraffet, saasom han havde mistet Fader og Brødre. Og denne Forsamling kunne vi let faae paa vor Side, naar vi lade Saxerne sidde i den, thi da ville de snart overrøste de faa Danske, hvoraf nogle ere borte med Alger, og end flere med Sywald, paa det Tog, han har foretaget sig til Rygen; og skynde maae vi os, paa det ei de Danske fra Landet skulde kaldes ind til Forsamlingen. Mener du da, sagde Hildegisl, at mine Saxer = = = og

her taug han pludseligen stille, thi med eet randt ham i Sinde, at der kunde være end større Haab for ham at faae Signe, naar Habor var dømt som Niding. Kierlighed giorde ham derfor troløs og taus.

Folke-Forsamlingen blev ufortøvet sammenkaldet. Bolvise anklagede Habor, og malede hans Opførsel af med de sorteste Farver, Hildegisl understyttede det svagt og frygtsomt; men Dronningen gav Vægten. Med udslaget Haar, med Øine fulde af Raserie, med blodbesudlede Kinder, forkradsede af hendes egne Negler, stormede hun ind i Forsamlingen, raabte Hevn, Mord og Død. Sigar laae imidlertid af Sorg til Sengs. Hans Søns Død smertede ham, han fnysede imod Habor, og kunde dog ei begribe hans Adfærd; han var Helt, sand Helt, sagde han, og kunde blive sig selv saa uliig! Det er mig tungt at fordre hans Liv, men Alfs Død kræver det; min Søn bør hevnes. Dog Signe = = = og see, Signe laae i det samme for hans Fødder. Bera, som frygtede for denne modige og ømme Elskerinde,

havde

havde ladet sette Vagt uden for hendes Dør, under Paaskud at hindre hende fra at begaae noget Ont imod sig selv. Men hun havde ved venligbydende Gebærder formaaet Vagten til at lade sig ud. Længe stod den imod; men hvo maa ei tilsidst vige for Deilighed, Yndighed og Majestet? — Kiere Fader! Habor anklages, (og med det samme favnede hun Sigars Knæe) uskyldig anklages han. — Han har dog dræbt Alf. — Ja, i standende Strid. — Nei, ved listigt Overfald. Vidnerne ere ham imod. — Lad ham selv komme og forsvare sig, og hans Aasyn er Forsvar. — Vidnerne sige, at han er skyldig. — Nu reyste Signe Hovedet i Veiret, Forvisning, Mod, Elskov stode i hendes Øine. — Skyldig! Habor kan ei være skyldig, mit Hierte frikiender ham; hør, o Fader, den Datter, som du haver avlet, giv Liv paa ny! — og her sank hendes Hoved ned paa hans Knæe, og Taare styrtede strømmeviis. Blødt blev Sigars Hierte, en Sky kom for hans Øine, og strit runde Taare ned af hans Skiæg, og beduggede de datterlige Kinder, mængende sig med hendes Taare. O Elskelige! sagde han,

du

du giør Habor uskyldig, og han er uskyldig for mig. Gid kun Folke-Forsamlingen ei allerede havde dømt ham! thi hvad formaaer da jeg? — Du er Konge, negt at give dit Samtykke, da har Folkets Dom ingen Kraft. — Ak, jeg har givet Bolvise min Stemme. — Som truffen af Lyn-ild, saa blev Signe; hun levede og vidste ei selv, hun var i Live. Endeligen brød hun ud med svag Stemme: Syvald, Alger, Belvise, hvor ere I? Guderne have sendt eder bort, for at straffe mig. Forlade I saaledes Uskyldighed, (og med det samme saae hun til Himlen) forlade I, o I Guder, dem, som haabe paa eder? Hendes Øine stode stive, stille og matte; en dyb, en fortvivlende Taushed fulgte derpaa. Sigar kunde ei taale dette Syn, han lukte sine Øine, og ønskte ei at være til. Da traadde Bera og Bolvise med seierrige Miner ind i Kammeret. Hil være eder, Herre! sagde hun, Alf bliver hevnet, Habor er fredløs og Niding. Men Signe! thi nu saae hun hende. Paa eengang svarede Sigar: Habors Død giver Alf ei Liv; og Signe igientog: Niding? en Helt! Habor, min Ven, min Mand!

Nu,

Nu, Signe, svarede Bera, og tvang sig til at være noget mild, glem den Uværdige, som ei fortiente dit Hierte. — Som ei fortiente mit Hierte! Det har han, og skal evig beholde; min Villie, mit Løfte, Forældres Samtykke, Gudernes Ja have givet ham det; saadane Ord kan ei rykkes. — Betænk, kiere Signe! han her myrdet din Broder, din kiekke, din kiere Broder, min elskte Søn, Danmarks Værn og Skiold. Bør han ei derfor miste sit Liv? — Habor kan ei begaae noget nedrigt; forhen førte Liv, Opførsel, Handling, Aasyn, Adfærd, Elskov, og mit Hierte (og her lagde hun Haanden paa sit Hierte) frikiende ham. — Jeg ynker dig, i dit Sted vilde jeg og dømme saa, en øm Elskerinde undskylder alting, men Dommen er affagt, den er uigienkaldelig. — Mit Hierte ogsaa. Fredløs med Habor, er jeg lyksaligere end paa dette forhadte Slot; landflygtig med ham, skal være min Glæde. Dog Norge er hans Fædreneland, mit ogsaa, den ganske Verden er Dyds og Heltes Fædreneland. Med ædel Stolthed gik Prindsessen bort, med Trin som Odins, naar han gaaer til sit Sæde, for at holde

Dom

Dom med Guderne, og hans Siel allerede har fattet sin Beslutning. Bolvise saae haant efter hende, og sagde: Prindsessen vil endelig giftes, men der ere flere Mænd end Habor. Signes milde Øine saae da paa ham saaledes, som hun aldrig før havde seet eller siden saae paa nogen. Hun svarede intet, men dette Øiesyn sagde: Foragtelige, du fortiener intet Svar; blegn, Forvovne, og ær den Dyd, du ikke kiender! Med Møie renste Sigar sig: Formastelige, sagde han, du misbruger min Alder og Svaghed; veed du ei, at dig bør at ære Kiønnet, og din Konges Datter? Bolvise gik, efter Vink fra Bera, uden at svare, endskiønt hans Siel raste af Vrede, og dette ene Ønske fyldte den ganske: Gid du og Habor falde i hinandens Sverde indbyrdes!

Med udstrakte Arme kastede Signe sig i Svanhilds Favn. Alting er tabt, raabte hun, undtagen Dyden! Habor er dømt til døde, af Danske dømt til døde, som første gang skulde dømme vrangt, for at giøre mig ulykkelig. — Hulde Veninde, svarede Svanhild, trøst dig;

næsten ingen Danske have dømt Habor, fast idel Saxer. — Saxer! hvad have Fremmede at dømme i det Danske Rige? — Saa var vor Skiebne, Vera har ført dem ind i Forsamlingen. — Hvorfor fødde hun mig? dog hun er min Moder — og skyldig Rødme bedekkede hendes Kinder, hun holdt Haanden for Øinene, og turde ei see paa Svanhild, som krystede hende i sine Arme og sagde: O Dyd, bedre Moder og Skiebne værd! Signe sukkede, lagde sin Kind op til Svanhilds og sagde: Guderne have givet baade Skiebne og Moder. Herpaa fulgte en lang Taushed, som blev paa en uventet, en behagelig Maade afbrudt.

Habor forføiede sig, saasnart han havde jordet sin Faders og Brødres Liig, hen til Sielland, hvor han landede aleene med sit eget Skib, thi de andre vare ei saa gode Seilere; og som han nok sluttede, at Hildegisl havde for ham bragt didhen Tidende om det skeete, og rimeligen forestillet det anderledes, saa besluttede han at forklæde sig, for ikke at sette sig ud for unødig Fare, og dog have den Glæde at favne sin Signe, og legge

alting

alting over med hende. Til den Ende steg han i Land, efterat han havde roet noget op af Suse-Aaen, og igiennem Tystrup-Søe, og ilede til Kong Sigars Bolig, klædt som en Skioldmøe, tillige med Asmund og tvende af sine yngste Svende, paa samme Maade klædte. Elskov drev ham, og derfore gik han denne Vei i dobbelt kortere Tid, end en anden havde gaaet den. Nær Byen blev han anraabt af en udestaaende Post. Han sagde sig at være en Skioldmøe, udsendt fra Hakon, som bragte gode Tidender om ham, Alger og Belvise. — Da gak hen til Signes Buur; den Fromme imodtager og beverter heel vel alle saadane Møer. — Og nu traadde Habor just ind, da Signe laae med sit Hoved i Svanhilds Skiød, og havde med sine Arme favnet hende om Livet. Ved Skinnet af en svag Lampe saae Habor dette. Mat reyste Signe Hovedet i Veiret, mild og høimodig Bedrøvelse stod tegnet i hendes Ansigt, de gule Lokke laae i yndig Forvirrelse, som overgik al Pynt, paa hendes blotte Skuldre og Bryst; thi det Skiul, som bedekkede disse, var faldet paa Gulvet. Armene vare blotte til Albuerne,

og en hvid Kiortel, som sad tæt til Livet, viiste alle Lemmers Dannelse. Habor havde med brændte Nødder farvet sit Hovedhaar og Øienbryne sort. Men hvad kan undgaae en Elskerindes Falkesyn? I et Øieblik spilte Ild i hendes Øine, Glæde rødfarvede hendes Kinder, hun kastede sig i Habors Arme, omfavnede ham saa tæt, som Barken slutter Egen. Habor! — Signe! — mere formaaede de ei at tale; liig Marmor stode de. Med Møie fik Svanhild dem til at sette sig, men siddende favnede de hinanden, Mund paa Mund, Arme om Liv, Øie mod Øie. De talede intet; henrykte i sig selv var ganske Verden forsvunden for dem. Men efterat Svanhild nogle gange havde besprengt deres Ansigter med koldt Vand, thi hun frygtede at de skulde døe i saadan Tilstand, begyndte Livsgeisterne noget igien at virke. Heftige, idelig igientagne Kys, afbrudte, dybe og hule Sukke, forvirrede Ord: Glæde, — Længsel, — min Habor! — min Signe! — Sorg — Lyst — gave det tilkiende. Efter nogen Tid begyndte de at tænke ordentlig. Da savnede Signe først sin Kaabe, tog den undseelig op og slog den om sig, og da

kom

kom Habor ihu, at hans tre Følgesvende stode uden for. De bleve indladte, og alle, efterat deres Fødder først vare blevne toede, og Spise givet, ledet til Hvile. Gunvor toede Habors Fødder og Hænder; hun forundrede sig over at de vare saa haarde og laadne. Habor undskyldte det dermed, at Hakon lige saa lidet sparede sine Skioldmøer, som sine Stridsmænd, og at de maatte følge ham overalt. Men dette giorde Gunvor opmerksom, end meere Habors Stemme. Det er ei Qvinde-Stemme, tænkte hun ved sig selv, og i det samme saae hun paa Signe, som just kom til, og Glæde spilte af Signes Øine. Hun vendte sig og saae paa Habor, og Glæde spilte af Habors Øine. Det er Habor, foer en Tanke i hendes Siel. Men for at blive overbeviist, spurgte hun: Hvor skal Skioldmøen være i Nat? I mit Lønkammer, gav Signe til Svar. Nu reyste Habor sig, og gik, og da kiendte Gunvor ham fuldkommen. Her er Guld at fortiene, tænkte hun, og hendes Siel brændte af en fæl Lue. Nu gik hun til Svanhild, og denne Opdagelse var hende saa vigtig, at hun ei kunde hindre sig fra at sige:

Denne Skioldmøe er meget mandig, snart skulde man troe at det var en forklædt Mand. Her forlod Svanhilds sædvanlige Venlighed hende, thi hun blev for meget rørt af sin Venindes Fare. Spørg ei om det, sagde hun, Gunvor, som ei kommer dig ved, men vær troe, og udret hvad dig befales. Dyrt skal du betale mig dette uvante Sprog, tænkte Gunvor, og jeg skal lee, naar du græder. Derpaa giorde hun sig meget yndig, baade for Svanhild og Signe, og tog Skioldmøens Sverd og Skiold til sig. — Jeg skal forvare dem her under Sengen til i Morgen, nu ere de for tunge at bære. — Signe og Habor lode det skee, thi de troede hende vel.

De Forelskte tvende bleve nu aleene, thi Svanhild selv gik bort i næste Kammer. Signe fortalte da sin Elsker alt hvad som var skeet. Troede du mig da skyldig? spurgte han. Nei, Habor, mit Hierte følte din Uskyldighed; den jeg elsker, kan ei begaae noget nedrigt. Habor fortalte derpaa, hvorledes alting var tilgaaet. Alf vilde sin Ulykke, sukkede Signe, gid det ei være Forbud

for

for vor! Hvad Ulykke, sagde Habor, naar vi elske? — Sandt nok, du tapre og elskværdige Helt, men dit Liv staaer jo dog i Vove. — Mit Liv, ja; men om (og her satte Habor Signe paa sine Knæe) men om jeg mister mit, om jeg forraades, om jeg bliver et Offer for Beras Vrede, hvad vil da min Signe giøre? — Døe, døe med dig, du er mit Liv, din Død min Død; Vellyst er det for mig, at leve med dig i en Ørk, Vellyst er det for mig at døe med dig; paa eengang ville vi betræde Valhals Dørtærskler, i Freyas Sal skal vor Elskov fornyes. Til Vidne kalder jeg eder, I underjordiske, I skreksome, I Dødens Guder! det Øieblik, som ender Habors Liv, skal og ende mit; og her slyngede hun sine Arme om hans Hals, og hendes Øine, hendes Fagter sagde end mere end hendes Mund. Med sin haardføre Arm favnede han hende stærkt, af al Magt krystede han hende op til sig, og hun følte ikke dertil. Mere end Elskerinde! sagde han, Lyst kunde jeg faae til at døe, Lyst til at døe med dig, dog at see dig, er end større Lyst; og her vældede Taare af hans Øine, Glædes og Sorgs Taare, og Signe søbede dem i sig,

og Signe græd Taare, og Habor søbede dem i sig. Taushed herskede derpaa en Tid lang. Men om du blev grebet, sagde endelig Signe, om du skulde dræbes, mit Lives Lyst dræbes, hvor skulde jeg faae Timen at vide? — Asmund, min troe Asmund, vil jeg sige Besked, at han ved opreyst Tegn af en Stang skal give det tilkiende. Og strax gik Habor did, hvor han laae, for at vaagne ham, men han fandt ham vaagende. Hvi sover du ikke, troe Asmund? spurgte Habor. — Min Vens Fare jager Søvn bort. — Og du tænker ei paa nogen Fare? — Jeg selv er mig intet, min Ven er mig alt. Habor sagde ham da det aftalte, og Asmund stod strax op, gik ud, og skiulte sig i Skoven, for der at give agt paa Udfaldet. Ufortøvet gik Habor tilbage til Signe. Mit Hierte er saa tungt, sagde hun, gid ei noget værre end Døden forestod os! — Hvad da? — At skilles ad og leve. — Nei, elskelige Signe, bleve vi saaledes adskilte, at vi ikke mere havde Haab om at samles, da er Døden allevegne at finde. — Ja, da er den allevegne at finde; og hvo vilde da forbyde os at samles hos Freya? — Men, Signe, om vi her overrumples,

rumples, vilde da ei Verden dømme os urettelig? Nat, Elskov, Enlighed — Volvise i det mindste vilde dømme saa. Jeg er jo og din Kone, mit Hierte er dit; men vor Elskov er anderledes end Mængden fatter. — Og den anden, svarede Habor ømt, hører til lykkeligere og roligere Tider.

Gunvor kom nu til Dronningen. Heftig bankede hun paa Døren; en Tærne lod hende op. — Med Dronningen aleene vil jeg tale. — Tærnen gik ud. Vaag op, Bera, staae op! her bær jeg Habors Liv, (pegende paa hans Vaaben) skynd dig, Habor sover hos Signe, vanærer din Datter, Signe favner sin Broders Bane. — Han skal døe! skreg Bera. — Hastig kastede hun en Kaabe om sig, fløi til Sigars Seng. — Ulykkelige Gamle! du sover, og Habor skiender din Datter. — Med Skrek foer Kongen op. Da skal han døe! men er det og vist? — Du tvivler, kom og see med egne Øine. — Nu kom Hildegisl og mange Saxer paa Beenene; Volvise og, med et Selskab af løse Mænd, ham værdige. Med Iil droge de afsted, og Kongen kom langsom efter.

Men førend de kom did, var Gunvor tilbage. Med forstilt Skrek løb hun til Svanhild og sagde: Ulykkelige Svanhild! — Hvad er paa Færde? — Jeg tør ikke sige det. — Ak! sig alt, da du har sagt saa meget. — Alger er død. — Som Stenen siunker i Dybet, saa sank Svanhild til Jorden. Gunvor loe bitter, og smagte Hevnen. Imidlertid kom Bolvise til Signes Buur, han og Følge stødte Døren op med Magt. Signes spæde Piger sprunge skrekkede udaf deres Senge, og søgte til hendes Kammer, men Bolvise havde allerede giort sig Mester af Indgangen. Ved slig Bulder vaagnede de Forelskte op af deres søde Henrykkelser. Habor tog Signe af sine Knæe. Mine Vaaben! raabte han. Ak Ven! sagde Signe, i det hun saae under Sengen, den troløse Gunvor = = = Nu er Dødens Tid, raabte Bolvise, og brød med det samme ind. Ja Dødens Tid, svarede Habor, og klemmede ham med Kiempe-Arme om Halsen, og hans fule Siel foer ud. — Han faldt, og Signe sagde: Saa styrte alle Forrædere! Men Saxerne brøde ind, og skiøde uden Undseelse Signe til Side, som havde kastet

sig

sig imellem dem og Habor. Ved deres Tyngde nødte de Habor at gaae tilbage, og da fandt Signe Leilighed at snoe sig saa fast om ham, at Bolvises tvende Tienere havde Møie ved med al deres Magt at slide hende bort. Den indstyrtede Skare kunde nu neppe rummes i Værelset, og Habor formaaede ei at vende sig engang. Nu lagde de derfore Lænker paa de Hænder, som paa aaben Mark havde været uovervindelige. Hildegisl nærmede sig Signe, og sagde: Græd ei, Skiønneste, jeg vil trøste i Habors Sted. — Uværdige, døe Bolvises Død! ingen erstatter Habor. Kiønnets Sorg bør æres, svarede Hildegisl, og gik ud. Dørene fra Signes Bolig bleve besatte med Saxiske Krigsfolk, paa det ingen skulde komme ud; thi Bera frygtede for at Signe skulde vise sig for Folket. De tvende andre Skioldmøer, eller rettere Habors Svende, kom hastigen op af Søvne, og værgede sig længe tapperligen, hvorvel uden Skiolde, indtil de faldt som Mænd.

Saasnart alle vare borte, og Signe saae sig eene med sine Piger, spurgte hun: Hvor er Svanhild?

hild? — Afmægtig i hint Kammer. — Da rørte sig det ømme Venskab i Signes Hierte, hun glemte egen Sorg, og løb hen for at hielpe Svanhild til rette. Hun kyste hende heftigen to til tre gange, og badede hendes Ansigt med sine hede Taare. Nu gispede Svanhild, slog Øinene op, og sagde: Forhadte Dags-Lys! og lukte sine Øine. — Det er mig, kiere Svanhild, det er din Signe. — Ak at jeg var saa lykkelig som du! — Freya bevare dig derfra! — Hvi saa? — Habor slæbes til Døden. — Og du her! Svanhild fik i Øieblikket Kræfter, hun glemte for en Tid sig og Alger. Saa glemmer den ømme Fader, som sidder paa et Vrag, sin egen Fare, naar en Bølge nedriver hans Søn; han kaster sig efter ham og holder i Fligen af hans Kiortel, svømmer, arbeider for at bringe ham op paa Vraget. Vi maae ud, sagde Svanhild, befrie maae vi Habor, det koste hvad det vil. — Ak, alle Døre ere tillukte, bevæbnede Saxer staae uden for. Signe og Svanhild fortalte hinanden indbyrdes deres Skiebne. De knurrede ikke, de talte ei ilde om Guderne, men de besluttede høimodigen at døe. Troe Veninder, sagde de til

deres Opvarterſker, for os er intet uden Døden tilovers, men redder eder, beder Vogterne om at lade eder ud. Nei, raabte de eenſtemmigen, vi ville døe med vort Herſkab, vi ville nyde den Ære at opvarte dem i Freyas Bolig. Signe og Svanhild gave derpaa hver iſær deres Hænder, og forſikrede dem om fælles Lykke og Skiebne i hin Verden. — Guderne ere gode og retferdige, de ſee ek paa Stand, men paa Dyd, den ringe Dydige lønnes ligeſom den mægtige Dydige. Troſkab nyder her evig Ære, og hiſt evig Lykke. — De kielne Hænder bare nu al Gran-Vedden for Dørene og Vinduerne; lange Gran-Stokker lagde de paa Ildſtedet, for dermed at antænde Vedden, naar Tid var. Af deres Strømpebaand giorde de Strikker, ſom de lagde ſig om Halſen, og overlagde at fæſte dem i de Jern-Kroge, ſom ſadde i Veggene, hvor før deres Klæder hang paa.

Imidlertid blev Habor ført for Tinget. Sigar mødte ei der, thi overtydet om, at Habor havde vanæret hans Datter, og altſaa rimeligen ogſaa myrdet hans Søn, havde han, overvældet

af

af Smerte, maattet legge sig, hvor han mere end eengang bejamrede, at Guderne havde givet ham Børn. Sin Stemme og Myndighed overdrog han til Hildegisl. Imidlertid vare dog Meningerne paa Tinget temmeligen deelte, thi der vare nu fra næstliggende Byer komne endeel Danske til. De meente, at man burde betragte Habors Stand, Folk, Mod, heller indgaae Venskab med de Norske end giøre sig dem til Fiender, betiene sig af Habors Tapperhed, nu de Danske Prindser vare faa, (thi Rygtet om Algers Død havde udbredet sig) overveie Signes Sorg. Derhos knurrede de høit imod, at Fremmede, at Saxer skulde sidde og dømme paa et Dansk Ting. Men Saxerne, flere i Tallet, saa og de uværdige af Bolvise og Beras Partie overrøstede dem, og Habor blev dømt til Døde. Uden Forhaling blev han ført til en nærliggende Høi, hvor neden under Signes Buur laae. Bera og Hildegisl sadde der midt i Forsamlingen, som slog en Kreds om dem og Habor. Da traadde Bera til ham, rakte ham et Horn fuldt af Miød, og sagde: Drik Dødens Horn, dit Brudehorn! Han tog Hornet med ubevægelig

vægelig Haand, slog Mioden paa Jorden: Dette ofres eder, I underjordiske Guder! sagde han; var du ei Signes Moder, da skulde jeg indvie dig til dem. Bera loe spodsk. Det vilde meget have skrekket mig, sagde hun, lad nu de Guder frelse dig, som du har haabet paa. Du skal og døe, som ei troer paa Guderne, sagde han; og hun blegnede ved hans Frimodighed. Derpaa tog han sin Russiske Hat af sit Hoved, og kastede høit i Veiret, sigende: Høit skulle saa mit og Signes Navne stige. Efter dette aftalte Tegn rakte Asmund sin Stang i Veiret, og stod han paa den Side, som vendte mod Signes Bolig. Hun saae dette Tegn, forfærdet blev hun ei, men smilte høimodig. Død, vær velkommen! sagde hun. Veninder, blev hun ved, vendende sig om, Habor er alt i Heltesalen, han vinker ad os. Strax løb hver med sin brændende Gran-Fakkel ligesom til en Dands, og satte Ild paa Vedden. Hurtigen sprunge de op paa Stolene ligesom paa Brude-Bænke, hestede Snorene paa Krogene, og spændte Stolene bort med deres Fødder. Imellem Signe og Svanhild blev Trette, hvo der

skulde

skalde døe først, for snarest at komme til Habor og Alger; men endelig vandt Signe. Til Slutning favnede de sig uden Taare, uden Skrek, som tvende Veninder, der efter en lang Reise see hinanden med Glæde. Snart, snart skulle vi favne vore Elskere, sagde de, evig holde Bryllup med dem, ingen Vold, ingen Magt adskille os mere, ingen Bolvise være der; ingen Bera, sagde Svanhild aleene, her drog Signe et Suk, det eneste, hun ved denne Leilighed drog. Begge sagde de: Gunvor var uværdig at døe med os. Gladelig sprang Signe paa Stolen, gladelig lagde hun Snor om Hals, gladelig fæstede hun den i Krogen; hun udstrakte sine Arme og sagde: Din troe Signe favner dig, Habor. Svanhild tog Stolen bort og vendte sig afsides. Nu brast hun først ud i Graad, og sagde: Din Død føler jeg, Veninde, og ei min. Hun giorde derpaa ligesom de andre, men en Gysen og Daanelse betog hende, og hun formaaede ei at spænde Stolen bort. Græsseligt var det at see tive i deres feireste Ungdom, tive i Skiønheds fulde Blomster, at være et Rov for en voldsom Død. Høit maatte man dog prise

deres Troskab, deres Mod. Imidlertid talede Habor længe og meget til de omstaaende, forsikrede at han ei døde som Niding, at Signe var for kydsk til at begaae det, som tillagdes hende, at han elskte for høit til at have tænkt paa noget saadant. Alt dette giorde han for at see, om Signe vilde holde sit Løfte, eller snarere, for at være vis paa den Glæde, snart igien at favne hende i de Dødes Bolig. Og Bera tillod ham det gierne, thi hun vilde mætte sit Syn med hans Ulykke, og tænkte: Jo længre det varer, jo længre smager han Dødens Bitterhed. Paa eengang raabte Habor: Jeg seer Luen rase, Troskab staaer fast. Herhid med din Øxe! mig længes efter Signes Favnetag, nu er Døden Glæde, i ganske nordre Verden skulle vore Navne besiunges. Pludseligen vendte sig Forsamlingen om, og sée! Luen slog allevegne ud af Signes Bolig. Utallige ilede hen for at redde, thi Signe var elsket. Forvorpne! skreg Bera, du har fortryllet min Datter. Hvad bier du efter? sagde Habor; hvor er din Bøddel? jeg hader Lyset, giv mig Døden som Belønning. Men ingen svarede, et uforventet Angreb bragte alle til-

bageblevne til at flye, den ene styrtede oven paa den anden; Skrig, Skrek, Forvirring opfyldte alting, og Habor blev aleene. Han ilede ned af Høien, Signe gav ham Vinger, midt giennem Luen løb han ind, thi ingen Krigsmand fandtes mere. Han holdt Signe i sine Arme, men ak! halv forbrændt; han bar det flammende Legeme ud, det tændte hans Klæder, uden for fandt han en Stridsmands Sverd, han tog det, han igiennemborede sig, faldt paa Signes Legeme, favnede det, og sagde: Til dig iler jeg.

Ommeldte Skrek opkom deraf, at Hakon, Alger og Belvise vare anlangede med den Svenske Krigshær og giorde Angreb. Thi ved Mundingen af Suse havde de hørt om den fældte Dom. De hastede derfore, og kom dog for silde. Saasnart Alger saae Signes Bolig i Brand, tænkte han paa sin Svanhild. Han forlod de andre og ilede did, brød igiennem Ilden, løste Snoren, svøbte hende i sin Kappe og bar hende ud. Uskadt lagde han hende paa Jorden, men hans Kappe brændte, og ei havde han tænkt paa at kaste den af sig, hvis ei

een

een af hans Folk havde løbet til, og revet den bort. Nu kastede han sig over hende: Elskeligste, sagde han, er du død? Du svarer ikke; du, Svanhild, svarer ei din Alger! Ak kom til Live igien! mine Kys skulle giøre dig levende. Med tusinde Kys favnede han hende. Hun er varm endnu, raabte han gladelig. Hun trak noget paa den ene Arm, og ingen Tunge kan beskrive den Glæde, han da følte. Han besprengte hende med koldt Vand, han vædede hende med varme Taare, han kyste hende uafladelig, og disse fyrige Kys vakte hende op. Hun slog Øinene op, sagde: Alger! lukte dem igien. Nu har jeg da i Eie, blev hun ved, det andet Livs Vished, aldrig skal jeg nu miste Alger. Hvad andet Liv? sagde han, du har Alger i dette Liv; han lever, og du lever. Kiere Skygge! du lever, sagde hun, og slog atter Øinene op, du lever for aldrig at døe. Jeg er ingen Skygge, svarede han; tag paa mig, og føel, jeg har et Legeme. Nu reyste hun sig, og kunde neppe holde op med at føle paa Alger, hun kyste ham mange gange, og sagde endelig: Du lever, og man sagde dig død; des bedre! men lever jeg?

 Lad-

Lad den ene Haand føle den anden, svarede han, og smilte. — Men hvorledes er jeg bleven ved Live? — Alger fortalte alting, som tilgaaet var. Hun klyngede sine Hænder om hans Hals: Jeg lever og du lever; derfor takker jeg Guderne for mit Liv; men hvor er Signe? Det veed jeg ikke, fik hun til Svar, men vi ville søge hende op. Ikke havde de gaaet langt, førend de truffe tvende døde og halv forbrændte Legemer, som laae paa hinanden. Alger vendte dem om, og Svanhild segnede afmægtig ned, og han selv stod med stive Øine, taus og maalløs; thi midt i Dødens Træk smilede Signe, og Heltemod og Elskov stod i Habors Ansigt. Men efter nogen Tid vendte Alger sig, han tog Svanhild paa sine Arme, og bar hende til Sigars Sal. Imedens dette skeede, havde Hakon angrebet Forsamlingen. Skrek, Mord og Nederlag ginge for hans Banner, Folkene flyede, thi onde Folk flye let. Hildegisl faldt dog som en Helt, og hans Saxer toge derpaa Flugten, thi dem syntes ei at have nogen mere at stride for. I den Tummel greb Hakon Bera, han drog hende i Haarene, og igiennemstak hende bag fra med

sit Sverd. Hevn og Vrede besudlede herved hans Seier, men en ond Qvinde blev straffet. Belvise gik til Sigar. Den Gamle laae, havde vendt sig til Veggen og græd. — Du er ei ganske barnløs, o Konge! Din Alger lever, og har reddet sin Svanhild. — O lad mig snart favne mine kiere Børn! — Det var et rørende Syn at see dem begge paa Knæe for Kongen, og alle rendes Taare at flyde sammen. To Dage efter kom Syvald hiem med Seier og Ære. Men ikke vilde han blive. Min beste Ven er død, sagde han, min ulignelige Søster er borte; behold Riget, Alger, og lad Søen sluge mig og min Sorg. Forgieves bade alle ham; bort drog han, saasnart begge de Forelskte vare stedte til Jorde. I een Høi bleve de lagde i hinandens Arme. Runer bleve udhugne paa deres Steen, og lydde saaledes: Her ligge Signe og Habor, troe Elskere i Livet og i Døden. Alle da levende Skaldre giorde Vers over dem; tvende mægtige Folk, Danske og Norske besørgede dem. Belvise holdt en Tale over dem, hvorudi han berømte deres Heltemod, deres Trofasthed, deres Oprigtighed, deres Mildhed. De

haabede paa Guderne, sagde han, og de forlode dem dog. Maaskee Signes Løfte var noget stolt og ubesindigt; derved væbnede hun Broder imod Elsker. Ei heller vil jeg ganske prise deres Død, endskiønt det var at tale efter min Tids Tænkemaade; men Guderne ere naadige, de indsee best enhvers Tilskyndelser til hans Handlinger. Derfore bør jeg ikke sige dem usalige efter Døden, hvorvel jeg lover den mere, som oppebier Gudernes og Skiebnens Time. Men rimeligen ere disse Dydige lykkelige, og vist ere hine Onde ulykkelige. Ofte, ja alt for ofte, har den Gode og den Onde eens Skiebne i denne Verden; men hin adskiller dem, Nastrond og Gimle giøre Forskiel. — Sigar døde tre Uger efter sin Datter, og blev efter Begiering lagt i Hei hos hende. Snvald foer bort til Søes, og omkom i en Storm i den Finske Havbugt. Alger og Svanhild levede længe sammen. Hendes Venlighed forlod hende aldrig, men hun var ikke mere munter, en traurig Mildhed herskede i hendes Væsen. Hver Dag gik hun op paa Signes Grav og græd. Alger lastede hende ikke, tvertimod han sukkede ofte med hende, og græd

under-

undertiden. Gunvor levede en Tid sig til Plage, og fik intet af det Guld, som hun havde ventet. Asmund drog med Hakon, og fandt kort efter i Strid den Død, som han med Begierlighed søgte.

Side 6. Lin. 5. 6. fra Enden, interessent, læs: interessant.
35. Lin. 5. stivend', læs: stivnend'.
173. Lin. 5. gialdt, læs: gialt.